

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om betalinger og forskellige andre love¹

(Gennemførelse af anbefalinger fra arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering, gennemførelse af ændringer som følge af prospektforordningen, ændring af modellen for udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1140 af 26. september 2017, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1547 af 19. december 2017, § 45 i lov nr. 41 af 22. januar 2018 og § 19 i lov nr. 436 af 8. maj 2018 og senest ved § 1 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »(PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1«: », og Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35«.

2. I § 1 indsættes efter stk. 13 som nyt stykke:

»Stk. 14. Kapitel 20 h finder anvendelse på STS-certificeringsbureauer.«

Stk. 14-16 bliver herefter stk. 15-17.

3. I § 5, *stk. 1*, indsættes som nr. 68:

»68) STS-certificeringsbureau: En juridisk person omfattet af artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen), der kontrollerer og erklærer om en securitisering og opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26.«

4. I § 24, *stk. 1*, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Som accessorisk virksomhed anses også digitale løsninger og services, der er i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed.«

¹ [fodnote]

5. I § 26 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Pengeinstitutter kan uanset §§ 7, 24, 25 og reglerne i denne bestemmelse udøve visse aktiviteter, der ikke er omfattet af tilladt accessorisk virksomhed, hvis

- 1) aktiviteterne udøves i andet selskab end pengeinstituttet, og risiciene er indkapslet heri,
- 2) selskabet, hvori aktiviteterne udøves, er en dattervirksomhed til pengeinstituttet,
- 3) selskabet, hvori aktiviteterne udøves, er selvstændigt kapitaliseret, og
- 4) selskabet, hvori aktiviteterne udøves, ikke udgør en betydelig del af pengeinstituttets aktiviteter.«

6. § 29, *stk. 2 og 3*, ophæves.

Stk. 4 bliver herefter *stk. 2*.

7. § 71, *stk. 2, 2. pkt.*, udgår.

8. I § 71, *stk. 4*, indsættes som *2. pkt.*:

»Finanstilsynet kan desuden fastsætte nærmere regler om hændelsesrapportering for de virksomheder, der udpeges som operatører af væsentlige tjenester i medfør af § 307 a, herunder om at Finanstilsynet og Center for Cybersikkerhed underrettes ved en hændelse, der har en negativ indvirkning på sikkerheden i virksomhedens net- og informationssystemer.

9. I § 71 b, *stk. 1, 1. pkt.*, udgår », en blandet holdingvirksomhed«.

10. I § 88 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Selskabslovens § 96, *stk. 2*, § 106, *stk. 1*, og § 107, *stk. 1*, og *stk. 2*, nr. 1-4, 6 og 7, finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, desuden anvendelse på andelskasser, som er omfattet af § 85 a, *stk. 1*, og hvor andelskassen ikke har fastsat stemmeretsbegrænsninger svarende til de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger i andelskassens vedtægter.«

Stk. 2. bliver herefter *stk. 3*.

11. § 123 ophæves.

12. I § 240 indsættes efter »Bestemmelserne i denne lov«: »eller i regler udstedt i medfør af denne lov«.

13. § 246, *stk. 5, 3. pkt.*, affattes således:

»I andelskasser med lovbestemte stemmeretsbegrænsninger eller tilsvarende vedtægtsmæssige stemmeretsbegrænsninger og i sparekasser kan beslutning om foranstaltninger i henhold til *stk. 1* altid træffes med to tredjedele af de fremmødte, i andelskasser andelshavere og i sparekasser repræsentantskabsmedlemmer.«

14. I § 308, *stk. 2, nr. 3*, ændres »5 pct.« til: »3 pct.«.

15. Efter afsnit X g indsættes:

**»Afsnit X h
(STS-certificeringsbureauer)**

Kapitel 20 h

STS-certificeringsbureauer

§ 343 å. Juridiske personer, der udøver virksomhed som STS-certificeringsbureau, jf. § 5, stk. 1, nr. 68, skal have tilladelse fra Finanstilsynet som STS-certificeringsbureau.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om tilsynet med STS-certificeringsbureauer, herunder om ansøgning om tilladelse som STS-certificeringsbureau og om inddragelse af tilladelsen som STS-certificeringsbureau.«

16. I § 344, *stk. 1*, indsættes efter »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution«: », Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/565 af 25. april 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår de organisatoriske krav til og vilkårene for drift af investerings-selskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv, Rådets forordning (EU) 2017/1509 af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea, Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf,«.

17. I § 345, *stk. 7, nr. 7*, ændres »der skal udstedes af Finanstilsynet,« til: »som Finanstilsynet er tillagt kompetence til at udstede,«.

18. I § 345, *stk. 14*, ændres »4, 6 og 8« til: »4 og 6-8«.

19. I § 361, *stk. 2, nr. 10*, ændres »kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder« til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked«.

20. I § 361, *stk. 5, nr. 1*, indsættes som 2. pkt.:

»1. pkt. finder ikke anvendelse på virksomheder med tilladelse som finansiel rådgiver, jf. § 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.«

21. I § 372 a, *stk. 1*, indsættes efter »(Den Europæiske Værdipapirhandelsmyndighed)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering«.

22. I § 373, stk. 1, indsættes efter »investeringsselskaber,« »og artikel 6, 7, 9 og 18-26, artikel 27, stk. 1 og 4, og artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering«.

§ 2

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 12 af 8. januar 2018, som ændret ved § 20 i lov nr. 436 af 8. maj 2018 og § 2 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel udgår »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003, EU-Tidende 2003, nr. L 345, side 64,«.

2. § 1, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-12 bliver herefter stk. 2-11.

3. § 3, nr. 21, ophæves.

Nr. 22-35 bliver herefter nr. 21-34.

4. § 10 affattes således:

»§ 10. Forpligtelsen til at offentliggøre et prospekt i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked, finder ikke anvendelse på udbud i Danmark af værdipapirer, hvis den samlede værdi af udbuddet indenfor Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område er under 8 mio. euro, og hvis der ikke anmodes om et godkendelsescertifikat for udbuddet, jf. artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked. Grænsen på 8 mio. euro beregnes over en periode på 12 måneder.

Stk. 2. Finanstilsynet accepterer prospekter på dansk eller engelsk.

Stk. 3. Har Finanstilsynet ikke inden for fristerne i artikel 20, stk. 2, 3 og 6, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked, truffet en afgørelse om at godkende eller afvise en ansøgning om godkendelse af et prospekt eller fremsat anmodning om ændringer eller supplerende oplysninger i forbindelse med ansøgningen, kan ansøgeren indbringe sagen for domstolene.«

5. §§ 11-14 ophæves.

6. I § 38, stk. 1, ændres »§ 1, stk. 5,« til: »§ 1, stk. 4,«.

7. I § 39, stk. 2, ændres »§ 1, stk. 5, nr. 1,« to steder til: »§ 1, stk. 4, nr. 1,«.

8. I § 76 ændres », jf. § 10« til: »jf. artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked«.

9. I § 111, stk. 1, nr. 3, ændres »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel« til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked«.

10. I § 176, nr. 4, ændres »§ 3, nr. 28« til: »§ 3, nr. 27«.

11. I § 211, stk. 2, indsættes som nr. 10:

»10) Europa-Parlamentets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked, og regler fastsat i medfør heraf.«

12. I § 214 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Finanstilsynets beføjelser efter stk. 1 gælder tilsvarende i forhold til personer, der kontrollerer eller kontrolleres af udstedere, udbydere eller personer, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, når Finanstilsynet skønner, at oplysningerne er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed i relation til eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked. 1. pkt. gælder tilsvarende for finansielle formidlere, der har til opgave at forestå udbud af værdipapirer til offentligheden eller søge om optagelse til handel på et reguleret marked.«

13. Efter § 218 indsættes:

»§ 218 a. Finanstilsynet kan, hvis der er begrundet mistanke om overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked,

- 1) forbyde et udbud af værdipapirer til offentligheden eller en optagelse til handel på et reguleret marked, eller stille et sådant udbud eller optagelse i bero i op til 10 på hinanden følgende hverdage,
- 2) forbyde eller stille annoncering i bero eller kræve, at udstedere, udbydere, personer, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, eller relevante finansielle formidlere stiller annoncering i bero i op til 10 på hinanden følgende hverdage, og
- 3) forbyde handlen eller stille handlen på et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) i bero i op til 10 på hinanden følgende

hverdage eller kræve, at de relevante regulerede markeder, multilaterale handelsfaciliteter (MHF'er) eller organiserede handelsfaciliteter (OHF'er) gør det.

Stk. 2. Finanstilsynet kan nægte at godkende et prospekt udarbejdet af en bestemt udsteder, udbyder eller person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, for en periode på op til 5 år, hvis udstederen, udbyderen, eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, gentagne gange har begået alvorlige overtrædelser af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked.«

14. I § 231, stk. 2, nr. 1, ændres »§§ 74, 75« til: »§§ 68, 69«.

15. I § 231, stk. 2, nr. 2, ændres »§§ 74-76« til: »§§ 68-70«.

16. I § 247, stk. 1, udgår »§ 10, § 12, stk. 1,«.

17. Efter § 253 b indsættes:

»§ 253 c. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 3, 5 og 6, artikel 7, stk. 1-11, artikel 8-10, artikel 11, stk. 1 og 3, artikel 14, stk. 1 og 2, artikel 15, stk. 1, artikel 16, stk. 1-3, artikel 17 og 18, artikel 19, stk. 1-3, artikel 20, stk. 1, artikel 21, stk. 1-4 og 7-11, artikel 22, stk. 2-5, artikel 23, stk. 1-3 og 5, og artikel 27.«

18. I § 254, stk. 1 og 3, og i § 256, stk. 1, indsættes efter »en udsteder, «: »en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked,«.

§ 3

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 1079 af 5. juli 2016, som bl.a. ændret ved § 2 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 og senest ved § 4 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. § 3, stk. 3, nr. 3, affattes således:

»3) Virksomhedens bestyrelse og direktion eller indehaveren, såfremt virksomheden drives som enkeltmandsvirksomhed, opfylder kravene i § 4.«

2. I § 3, stk. 4, indsættes som nr. 4:

»4) Betingelserne i kapitel 2 a.«

3. I § 3 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:

»Stk. 7. Stk. 3, nr. 3, gælder for den eller de ledelsesansvarlige, når en finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion.«

Stk. 7 bliver herefter stk. 8.

4. § 4 affattes således:

»§ 4. Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler eller en indehaver af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed

- 1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen,
- 2) skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen,
- 3) må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 4) må ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering og
- 5) må ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at personen ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler eller indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal give meddelelse til Finanstilsynet om, at vedkommende opfylder de betingelser, som er nævnt i stk. 1. Meddelelse skal gives i forbindelse med vedkommendes indtræden i virksomhedens ledelse eller for en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 3. Der skal endvidere gives meddelelse til Finanstilsynet, hvis der efterfølgende sker ændringer i de forhold, som er nævnt i stk. 1, nr. 2-5.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige for den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidler, hvis den finansielle rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.«

5. I § 5, stk. 1, ændres »§ 4, stk. 3,« til: »§ 4, stk. 2,«.

6. Efter § 5 indsættes før overskriften før § 6:

»Kapitel 2 a

Særlige krav for investeringsrådgivere

§ 5 a. Bestyrelsen i en investeringsrådgiver er ansvarlig for, skal fastlægge og føre tilsyn med gennemførelsen af ledelsesordninger, som skal sikre en effektiv og forsigtig ledelse, herunder at investeringsrådgiveren har

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 3) en politik vedrørende de tjenesteydelser, aktiviteter, produkter og transaktioner, som investeringsrådgiveren tilbyder eller leverer i overensstemmelse med virksomhedens risikovillighed samt de karakteristika og behov, der kendetegner investeringsrådgiverens kunder, som de vil blive tilbudt eller leveret til, herunder gennemførelse af passende stresstest, når det er relevant, og
- 4) de nødvendige ressourcer til at gennemføre investeringsrådgiverens virksomhed, herunder at personalet har de fornødne faglige kompetence, viden og ekspertise, og at ressourcerne anvendes hensigtsmæssigt.

Stk. 2. Bestyrelsen skal have adgang til den information og de dokumenter, der er nødvendige for at føre tilsyn med og overvåge beslutningstagningen på ledelsesniveau.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan, når en investeringsrådgiver drives som en juridisk person uden en bestyrelse.

Stk. 4. Indehaveren skal sikre en effektiv og forsigtig ledelse af investeringsrådgiveren, når en investeringsrådgiver drives som en enkeltmandsvirksomhed.

§ 5 b. Bestyrelsen for en investeringsrådgiver skal sikre, at bestyrelsens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå investeringsrådgiverens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan, når en investeringsrådgiveren drives som en juridisk person uden bestyrelse.

Stk. 3. Stk. 1 gælder ikke for en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed.

§ 5 c. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en investeringsrådgiver eller indehaveren, når af en investeringsrådgiver er en enkeltmandsvirksomhed, skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen i den pågældende investeringsrådgiver.

Stk.2. Stk. 1 finder anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige, når investeringsrådgiveren drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion.

§ 5 d. En investeringsrådgiver skal afsætte de personalemæssige og økonomiske ressourcer, der er nødvendige for at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser for medlemmer af bestyrelsen og direktionen eller indehaveren af en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Stk. 2. Investeringsrådgiveren skal afsætte de personalemæssige og økonomiske ressourcer, der er nødvendige for at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser til

medlemmer af det øverste ledelsesorgan og den daglige ledelse, når investeringsrådgiveren drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.«

7. I § 14, stk. 1 og 2, ændres »§ 4, stk. 2,« til: » § 4, stk. 1, nr. 2-5, og § 5 c, stk.1,«.

8. I § 14 stk. 3, ændres »§ 4, stk. 2, nr. 1,« til: » § 4 stk. 1, nr. 3,«.

9. I § 14, stk. 4, ændres »§ 4, stk. 2, nr. 2 eller 3,« til: »§ 4 stk. 1, nr. 4 eller 5, og § 5 c, stk. 1,«.

10. § 14 stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Stk. 1-7 finder tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige, når en virksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.«

11. I § 15 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. Finanstilsynet kan indtil en straffesag er afgjort inddrage en tilladelse, som er meddelt en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, hvis der er rejst tiltale mod indehaveren af virksomheden for overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, og hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3.

Stk. 3. Indehaveren af en finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, kan forlange, at Finanstilsynets afgørelse om at inddrage en tilladelse i medfør af stk. 1, nr. 5, jf. § 4, stk. 1, nr. 2-5, og i medfør af stk. 2, bliver indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges efter den borgerlige retsplejes former.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 4 og 5.

12. I § 21 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Den berørte virksomhed og det pågældende bestyrelsesmedlem eller den direktør, som afgørelsen omhandler, anses som part i forhold til Finanstilsynets afgørelser om egnethed og hæderlighed, jf. § 4. Det samme gælder Finanstilsynets afgørelser om påbud efter § 14.«

13. I § 26, stk. 1, ændres »stk. 3 og 4, jf. stk. 2, nr. 1 og 2,« til: »stk. 2 og 3, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, «, og efter »§ 4, stk. 3 og 4, jf. stk. 2, nr. 1 og 2,« indsættes: »§ 5 a, § 5 b, stk. 1 og 2, og §§ 5 c og 5 d,«.

§ 4

I lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger, som ændret ved lov nr. 651 af 8. juni 2017, § 8 i lov nr. 1547 af 19. december 2017, § 17 i lov nr. 503 af 23. maj 2018 og § 12 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes efter »finder alene kapitel 4-11 anvendelse«: »med undtagelse af § 126 og § 127, stk. 1«.

2. I § 1, stk. 3 og 4, indsættes efter »finder alene kapitel 4-11 anvendelse«: »med undtagelse af § 126 og § 127, stk. 1 og 3«.

3. I § 1, stk. 7, udgår »120, 121« og i stedet indsættes »120-123, 124, stk. 4,«.

4. I § 1 indsættes som *stk. 8* og *9*:

»*Stk. 8.* Erhvervsministeren kan for betalingsinstrumenter, der er omfattet af § 5, nr. 14-16, dispensere helt eller delvist fra lovens kapitel 5-7, der dermed ikke finder anvendelse på et bestemt betalingsinstrument eller bestemte typer af betalingsinstrumenter. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for bestemte typer af betalingsinstrumenter.

Stk. 9. Erhvervsministeren kan for tjenester og betalingstransaktioner, der er omfattet af § 1, stk. 5, dispensere helt eller delvist fra lovens § 66, § 75, § 77, stk. 1, nr. 1 og 2, § 79, stk. 2, § 82, stk. 1 og 2, §§ 96, 99, 100, 104, 108, 117-119, 122, 123 og 125, der dermed ikke finder anvendelse på en bestemt tjeneste eller betalingstransaktion eller bestemte typer af tjenester eller betalingstransaktioner. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for bestemte typer af tjenester eller betalingstransaktioner.«

5. I § 14, stk. 1, nr. 5, ændres »§ 7, nr. 14-17,« til: »§ 5, nr. 14-17,«.

6. I § 17 ændres »betalingsinstituttets« til: »instituttets«.

7. I § 20, stk. 4, nr. 4, ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlag«.

8. I § 25 indsættes som *stk. 2* og *3*:

»*Stk. 2.* E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have effektive procedurer for følgende:

- 1) Godkendelse af nye produkter og tjenesteydelser.
- 2) Væsentlige ændringer i eksisterende produkter og tjenesteydelser.
- 3) Distribution af produkter og tjenesteydelser.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler vedrørende de foranstaltninger, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal træffe, jf. stk. 2.«

9. *Overskriften* før § 31 affattes således:

»*Kapitalgrundlag*«.

10. I § 31, stk. 1, og § 32, stk. 1 og 2, ændres »en basiskapital« til: »et kapitalgrundlag«.

11. I § 31, stk. 4, og § 32, stk. 4, ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlag«.

12. I § 31, stk. 5, ændres »Basiskapitalen« til: »Kapitalgrundlaget«.
13. I § 33, stk. 1 og 3, ændres »basiskapitalen« til: »kapitalgrundlaget«.
14. § 135, stk. 1, nr. 7, affattes således:
»7) gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af hvidvaskloven.«
15. I § 136, stk. 1, ændres »kapitel 2 og 3« til: »kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90«.
16. I § 144, stk. 6, ændres »Markedsføringslovens § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28« til: »Markedsføringslovens § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, og § 34«.
17. I § 152, stk. 2, ændres »§§ 22 og 25,« til: »§ 22 og § 25, stk. 1,«.
18. I *overskriften* til bilag 2 ændres »basiskapital,« til: »kapitalgrundlag,«.
19. Tre steder i *bilag 2* ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlag« og et sted ændres »basiskapitalen« til: »kapitalgrundlaget«.

§ 5

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1051 af 25. august 2015, som ændret bl.a. ved § 10 i lov nr. 631 af 8. juni 2016, § 3 i lov nr. 1547 af 19. december 2017 og senest ved § 5 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 8-45«: », og Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35«.
2. I § 14, stk. 2, 1. pkt., udgår: »og underskrevet«.
3. § 14, stk. 2, 2. pkt., affattes således:
»Finanstilsynet orienterer Erhvervsstyrelsen og foreningen eller SIKAV'en, når Finanstilsynet har givet foreningen eller SIKAV'en tilladelse eller har godkendt vedtægtsændringerne.«
4. I § 14, stk. 4, ophæves.

5. I § 29, stk. 2, ændres »Erhvervs- og vækstministeren« til: »Erhvervsministeren«, og efter »redelig forretningskik og god praksis« indsættes: »inden for virksomhedsområdet, herunder«.

6. I § 68, stk. 2, nr. 1, ændres »for at indløse investorerne andele, for at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler« til: », bortset fra lån med investeringsformål«.

7. I § 75, stk. 1, 2. pkt., udgår »og indberette forholdet til Finanstilsynet«.

8. § 75, stk. 1, 3. pkt., ophæves.

9. I § 75, stk. 2, udgår »og Finanstilsynet«.

10. I § 139, stk. 3, ændres »underrette Finanstilsynet herom med en erklæring om« til: »kunne dokumentere«.

11. I § 139 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Er en afdeling i en dansk UCITS eksponeret mod en securitisering, der ikke længere opfylder kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 om securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, skal ledelsen handle i investorernes interesse og om nødvendigt træffe korrigerende foranstaltninger.«

12. I § 161, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »(UCITS-direktivet),«: »Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf«.

13. I § 166, stk. 7, ændres »Det Finansielle Råd« til: »Finanstilsynets bestyrelse«.

§ 6

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1074 af 6 juli 2016, som bl.a. ændret ved lov nr. 665 af 8. juni 2017 og senest ved lov nr. 706 af 8. juni 2018.

1. I fodnoten til lovens titel indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, EU-Tidende 2017, nr. L 169, side 8-45«: », og Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35«.

2. § 26 affattes således:

»§ 26. Hvis en alternativ investeringsfond eksponeres mod en securitisering, der ikke længere opfylder kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 om securitisering og om

oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, skal forvalteren af alternative investeringsfonde handle i investorerne interesse i de relevante alternative investeringsfonde og om nødvendigt træffe korrigerende foranstaltninger.«

3. I § 155, stk. 1, 4. pkt., indsættes efter »venturekapitalfonde« », samt Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf«.

4. I § 190, stk. 1, indsættes efter »§ 25, stk. 1-3,« »§ 26,«.

§ 7

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 30. august 2017, som ændret ved § 6 i lov nr. 1547 af 19. december 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 8 a indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som et ejendomskreditselskab skal træffe for at have effektive procedurer for udvikling og distribution af produkter.«

§ 8

I lov nr. 375 af 27. april 2016 om betalingskonti, som ændret ved § 49 i lov nr. 426 af 3. maj 2017, § 156 i lov nr. 652 af 8. juni 2017, § 7 i lov nr. 1547 af 19. december 2017 og § 8 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 2 indsættes som *nr. 16-18*:

»16) Gebyrer: Alle de eventuelle omkostninger og strafafgifter, forbrugeren skal betale betalingstjenesteudbyderen for eller vedrørende de tjenester, der er knyttet til en betalingskonto.

17) Indlånsrentesats: Enhver rentesats, der betales til forbrugeren i forbindelse med midler på en betalingskonto.

18) Overtræk: Et stiltiende accepteret overtræk, hvorved en betalingstjenesteudbyder stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugeren betalingskonto eller den aftalte kassekredit.«

2. I § 26, stk. 2, indsættes som *2. pkt.*:

»Erhvervsministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.«

§ 9

§ 10

I lov nr. 268 af 25. marts 2014 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love, foretages følgende ændring:

1. I § 24 indsættes som *stk. 3* og *4*:

»*Stk. 3.* For Færøerne kan der én gang ved kongelig anordning foretages de ændringer af lovens § 1, nr. 129, som sat i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 4. For Grønland kan der én gang ved kongelig anordning foretages de ændringer af lovens § 1, nr. 129, som sat i kraft for Grønland med de afvigelser, som de Grønlandske forhold tilsiger.«

§ 11

I lov nr. 532 af 29. april 2015 om ændring af lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel virksomhed, lov om kreditaftaler, lov om finansielle rådgivere, lov om pantebrevsselskaber, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og forskellige andre love, foretages følgende ændring:

1. I § 2, nr. 9, udgår »Ligeledes skal den af virksomheden udarbejdede halvårsrapport indsendes til Erhvervsstyrelsen senest 3 måneder efter halvårsperiodens afslutning.« og i stedet indsættes »Virksomheder, der har pligt til at udarbejde halvårsrapport, skal ligeledes indsende den udarbejdede halvårsrapport til Erhvervsstyrelsen senest 3 måneder efter halvårsperiodens afslutning.«

§ 12

I lov om en indskyder- og investorgarantiordning, jf. lovbekendtgørelse nr. 917 af 8. juli 2015, som senest ændret ved § 3 i lov nr. 666 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, *stk. 1*, ændres »fondsmæglerselskabsafdelingen« til: »investerings- og forvaltningsafdelingen«.

2. I § 5, *stk. 4*, ændres »Fondsmæglerselskabsafdelingen« til: »Investerings- og forvaltningsafdelingen«.

3. I § 6, *stk. 2*, ændres »fondsmæglerselskabsafdelingerne« til: »investerings- og forvaltningsafdelingerne«.

4. § 7 a, *stk. 2*, affattes således:

»Stk. 2. Garantiformuens midler skal for investerings- og forvaltningsafdelingens vedkommende bestå af indeståelser og skal udgøre mindst 10 mio. kr. De i § 3, stk. 1, nr. 3 og 4, angivne institutters individuelle indeståelser beregnes som en fast indeståelse for hvert selskab samt en variabel indeståelse med udgangspunkt i selskabernes relative størrelse.«

5. I § 10 ændres »fondsmæglerselskabsafdelingen« til: »investerings- og forvaltningsafdelingen«.

6. I § 21, stk. 1, ændres »fondsmæglerselskabsafdelingen« til: »investerings- og forvaltningsafdelingen«.

§ 13

I lov om finansiel virksomhed, som sat i kraft for Færøerne ved kongelig anordning, jf. anordningsbekendtgørelse nr. 969 af 27. august 2014, som ændret ved anordning nr. 34 af 16. januar 2015, anordning nr. 35 af 16. januar 2015, anordning nr. 36 af 16. januar 2015, anordning nr. 37 af 16. januar 2015, anordning nr. 38 af 16. januar 2015, anordning nr. 39 af 16. januar 2015, anordning nr. 40 af 16. januar 2015, anordning nr. 41 af 16. januar 2015, anordning nr. 689 af 22. maj 2015, anordning nr. 693 af 22. maj 2015, § 3 i anordning nr. 756 af 19. juni 2017, anordning nr. 1588 af 19. december 2017, anordning nr. 1582 af 19. december 2017, anordning nr. 1581 af 19. december 2017, anordning nr. 1583 af 19. december 2017 og anordning nr. 1580 af 19. december 2017, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 117 a indsættes:

»§ 117 b. Et pengeinstitut skal på anmodning fra Det Færøske Risikoråd udlevere relevante oplysninger, som rådet vurderer er nødvendige for, at rådet kan udføre sine opgaver.«

2. I § 373, stk. 2, indsættes efter »§ 80 c, stk. 1 og 2,«: »§ 117 b,«.

§ 14

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2019, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 1, nr. 13, § 2 og § 14, stk. 3, træder i kraft den 21. juli 2019.

Stk. 3. Eventuelle tillæg til prospekter, der er godkendt af Finanstilsynet inden den 21. juli 2019, skal udarbejdes efter reglerne om tillæg i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked.

Stk. 4. Erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 13 for Færøerne.

§ 15

Stk. 1. §§ 1-12 gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1-12 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1-12 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Accessorisk virksomhed
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.2. Tilladte aktiviteter udover accessorisk virksomhed for pengeinstitutter
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.3. Ophævelse af begrænsning for livsforsikringssekskabers investering i fast ejendom
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Lovforslagets indhold
 - 2.4. Koncerngenopretningsplaner
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Lovforslagets indhold
 - 2.5. Vedtægtsændringer i andelskasser uden lovbestemte stemmeretsbegrænsninger
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Lovforslagets indhold
 - 2.6. Ophævelse form- og oplysningskravene til samtykke i forbindelse med finansielle virksomheders videregivelse af fortrolige oplysninger
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Lovforslagets indhold
 - 2.7. Anvendelse af regler udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed ved opløsning mv.
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8. Beslutning om nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af lovens krav
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.3. Lovforslagets indhold

- 2.9. Ændring af SIFI-indikatoren for indlån
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.9.3. Lovforslagets indhold
- 2.10. Ændringer som følge af STS-forordningen
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Lovforslagets indhold
- 2.11. Præcisering af bestyrelsens kompetencer i forhold til regler og vejledninger
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.11.3. Lovforslagets indhold
- 2.12. Afskaffelse af dobbeltafgiften for virksomheder, der både har tilladelse til at udøve finansiel rådgivning og boligkreditformidling
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.12.3. Lovforslagets indhold
- 2.13. Ændringer som følge af prospektforordningen
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.3. Lovforslagets indhold
- 2.14. Gennemførelse af enkelte dele af MiFID II vedrørende krav til ledelsen i investeringsrådgivere
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.14.3. Lovforslagets indhold
- 2.15. Anvendelse af visse bestemmelser i lov om betalinger for filialer, agenter og grænseoverskridende tjenesteydelser
 - 2.15.1. Gældende ret
 - 2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.15.3. Lovforslagets indhold
- 2.16. Dispensationsadgang i lov om betalinger
 - 2.16.1. Gældende ret
 - 2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.16.3. Lovforslagets indhold
- 2.17. Konsekvensændring i bestemmelsen om offentligt register over virksomheder, der er omfattet af undtagelserne i lov om betalinger
 - 2.17.1. Gældende ret
 - 2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.17.3. Lovforslagets indhold
- 2.18. Præcisering af lov om betalingers bestemmelser om opbevaringspligt
 - 2.18.1. Gældende ret

- 2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser
- 2.18.3. Lovforslagets indhold
- 2.19. Ændring af begrebet ”basiskapital” i lov om betalinger
 - 2.19.1. Gældende ret
 - 2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.19.3. Lovforslagets indhold
- 2.20. Produktgodkendelsesprocedurer for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter
 - 2.20.1. Gældende ret
 - 2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.20.3. Lovforslagets indhold
- 2.21. Inddragelse af tilladelse som e-pengeinstitut m.fl. for overtrædelse af hvidvaskloven
 - 2.21.1. Gældende ret
 - 2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.21.3. Lovforslagets indhold
- 2.22. Udvidelse af bestemmelsen om tavshedspligt i lov om betalinger
 - 2.22.1. Gældende ret
 - 2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.22.3. Lovforslagets indhold
- 2.23. Henvisning i lov om betalinger til den nye markedsføringslov
 - 2.23.1. Gældende ret
 - 2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.23.3. Lovforslagets indhold
- 2.24. Underskrift på investeringsforeningers og SIKAV’ers vedtægter og anvendelse af digital kommunikation
 - 2.24.1. Gældende ret
 - 2.24.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.24.3. Lovforslagets indhold
- 2.25. Erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om god skik for danske og udenlandske UCITS
 - 2.25.1. Gældende ret
 - 2.25.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.25.3. Lovforslagets indhold
- 2.26. Udvidelse af danske UCITS’ mulighed for at optage kortfristede lån
 - 2.26.1. Gældende ret
 - 2.26.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.26.3. Lovforslagets indhold
- 2.27. Ophævelse af danske UCITS’ indberetningspligt til Finanstilsynet ved fejlregning af emissions- eller indløsningsprisen og ophævelse af Finanstilsynets bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om danske UCITS underretningspligt om fejlregningen.
 - 2.27.1. Gældende ret
 - 2.27.2. Erhvervsministeriets overvejelser

- 2.27.3. Lovforslagets indhold
- 2.28. Danske UCITS' underretningspligt over for Finanstilsynet, når bestyrelsen har truffet beslutning om, at en afdeling skal investere i et nyt marked
 - 2.28.1. Gældende ret
 - 2.28.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.28.3. Lovforslagets indhold
- 2.29. Afgørelseskompetence til Finanstilsynets bestyrelse i forbindelse med sager om påbud til danske UCITS
 - 2.29.1. Gældende ret
 - 2.29.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.29.3. Lovforslagets indhold
- 2.30. Lov om ejendomskreditselskaber
 - 2.30.1. Gældende ret
 - 2.30.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.30.3. Lovforslagets indhold
- 2.31. Ikrafttrædelsesbestemmelse for lov om betalingskonti
 - 2.31.1. Gældende ret
 - 2.31.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.31.3. Lovforslagets indhold
- 2.32. [Titel]
 - 2.32.1. Gældende ret
 - 2.32.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.32.3. Lovforslagets indhold
- 2.33. Fornyelse af anordningshjemmel til tilpasning af SIFI-reglerne for Færøerne og Grønland
 - 2.33.1. Gældende ret
 - 2.33.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.33.3. Lovforslagets indhold
- 3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Miljømæssige konsekvenser
- 7. Forholdet til EU-retten
- 8. Høring
- 9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Med lovforslaget gennemføres en række af de anbefalinger til initiativer, som arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering afgav i sin rapport ”Eftersyn af den finansielle regulering”, der blev offentliggjort den 27. april 2018.

Arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering blev nedsat på baggrund af regeringsgrundlaget ”For et friere, rigere og mere trygt Danmark”, hvoraf det fremgår, at der skal iværksættes et eftersyn af den finansielle regulering med henblik på at afdække, om der er en fornuftig balance mellem de administrative byrder og de samfundsøkonomiske gevinster ved finansiell regulering.

I dens rapport vurderer arbejdsgruppen, at den skærpede finansielle regulering, herunder de i EU vedtagne øgede kapitalkrav og rammer for håndtering af nødlidende kreditinstitutter, samt de tilsynsmæssige tiltag, der er gennemført siden krisen, generelt er velbegrundet og bidrager til at sikre et velfungerende og robust finansielt system. Sektoren kan herved opretholde dens samfundsøkonomiske vigtige rolle med at formidle lån til husholdninger og virksomheder, også i krisesituationer, samtidig med at risiciene for fremtidige finansielle kriser og risikoen for brug af statslige midler til at understøtte finansiell stabilitet er blevet nedbragt betydeligt.

Det er blandt andet arbejdsgruppens vurdering, at der er væsentlige samfundsøkonomiske gevinster forbundet med, at kapitalkravene til penge- og realkreditinstitutter er øget efter finanskrisen med CRR/CRD IV. Analysen er dermed på linje med en række andre analyser foretaget for andre landes økonomier. Her er der bred konsensus om, at de efter krisen vedtagne højere kapitalkrav vil være forbundet med gevinster for samfundet som helhed. De mere specifikke samfundsmæssige effekter ved kapitalkrav må dog forventes at afhænge af kapitalkravenes niveau, således at nettogevinsterne ved en given ændring i kapitalkravet må forventes at være mindre, desto højere niveauet for kapitalkravet i udgangspunktet er.

Arbejdsgruppen vurderer ligeledes, at der vil være væsentlige samfundsøkonomiske gevinster forbundet med, at der med BRRD er etableret klare rammer for håndtering af nødlidende kreditinstitutter, herunder i form af afviklingsplaner, der gør det muligt at restrukturere et nødlidende systemisk vigtigt institut, uden at der anvendes statslige midler, herunder som følge af reglen om nedskrivning af aktionærer og kreditorer (bail-in). BRRD har delvist fjernet kreditvurderingsbureauernes forventning om statslig støtte.

Arbejdsgruppen finder derfor overordnet, at fordelene, herunder for den finansielle stabilitet, samlet set mere end opvejer de omkostninger og byrder, som den skærpede regulering indebærer for sektoren. Arbejdsgruppen støtter således generelt de senere års vedtagne centrale reformer af den finansielle regulering. Med udgangspunkt i denne overordnede vurdering har arbejdsgruppen i gennemgangen af den finansielle regulering haft fokus på at identificere emner, hvor regulering kan afskaffes eller forenkles og hvor det er muligt at reducere byrderne, under hensyn til den finansielle stabilitet og gode vilkår for forbrugerne.

Med dette lovforslag gennemføres en række af arbejdsgruppens anbefalinger:

Med lovforslaget justeres reglerne i lov om finansiel virksomhed således, at særligt forskellige former for digitale løsninger og ydelser falder ind under begrebet accessorisk virksomhed, som kan udøves af pengeinstitutter. Det foreslås endvidere, at lov om finansiel virksomhed tilpasses således, at pengeinstitutter kan udøve visse aktiviteter, der ligger ud over accessorisk virksomhed, i et selvstændigt kapitaliseret datterselskab.

Det foreslås desuden, at begrænsningerne for forsikringsselskabers investering i boligbyggeri i § 29, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, ophæves. Hensynet til, at forsikringsselskaberne ikke tager for store risici er varetaget i § 158 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås endvidere at ophæve kravet om erklæring fra UCITS (Undertakings for Collective Investment in Transferable Securities) i § 139, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v. Det foreslås endvidere, at § 68 i lov om investeringsforeninger m.v. tilpasses, så bestemmelsen rummer de muligheder for optagelse af midlertidige lån, der følger af UCITS-direktivet. Det dog under hensyntagen til investorbeskyttelsen, herunder at en afdeling ikke må kunne optage midlertidige lån med det formål at opnå en risikoeksponering, der er større end foreningens formue.

Endelig foretages der på baggrund af arbejdsgruppens anbefalinger en række ændringer med henblik på at fjerne overimplementering i den finansielle regulering. Det foreslås således at ophæve bestemmelserne om koncerngenopretningsplaner i lov om finansiel virksomhed . I lov om investeringsforeninger foreslås det, at ophæve kravet om indberetning til Finanstilsynet af enhver afvigelse på 0,5 pct. eller mere samt det lovbestemte krav om, at vedtægterne for en investeringsforening eller SIKAV (Selskaber for investering med kapital, der er variabel) skal underskrives af bestyrelsen.

Lovforslaget gennemfører herudover en række ændringer i lov om kapitalmarkeder som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked (prospektforordningen). Prospektforordningen træder i kraft 21. juli 2019.

Lovforslaget indeholder også ændringer i lov om finansiel virksomhed, som skal sikre beskyttelsen af den enkelte andelshavers interesser i andelskasser, hvor de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger ikke længere gælder, og hvor der ikke er indsat stemmeretsbegrænsninger i vedtægterne. Med lovforslaget sikres denne beskyttelse ved, at en række af selskabslovens regler om vedtagelseskrav til vedtægtsændringer skal finde anvendelse for denne særlige type andelskasser.

Med lovforslaget foreslås det desuden at sænke et af de eksisterende krav til, hvornår et institut kan blive udpeget som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) i Danmark. Det foreslås at sænke kravet for SIFI-indlånsindikatoren fra 5 pct. til 3 pct. således, at et instituts indlån i Danmark fremover

skal udgøre 3 pct. af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark for at kunne udpeges som SIFI-institut. Lovforslaget vil gøre det lettere at indlemme de institutter, der forvalter de største andele af de danske husholdningers og danske virksomheders indskud, under reglerne for SIFI'er. Dette skal være med til at understøtte, at de systemiske risici, der er forbundet med sådanne betydelige institutter, kan håndteres bedst muligt, herunder så disse institutter omfattes af de kapitalbufferkrav, der gælder for SIFI'er. Det tilsigtes herved at øge robustheden i den finansielle sektor.

Det foreslås endvidere, at virksomheder, der både har tilladelse til at udøve finansiell rådgivning og boligkreditformidling, ikke længere skal betale afgift til Finanstilsynet for tilladelsen som boligkreditformidler. Afskaffelse af dobbeltafgiften vil sikre bedre vilkår på markedet for finansielle rådgivningsydelser.

Lovforslaget indeholder også ændringer, der har til formål at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II). Ændringerne vedrører særlige krav til governance i investeringsrådgivere, som skal sikre en effektiv og forsigtig ledelse, herunder at bestyrelsens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring, afsættelse af tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen og afsætte de personalemæssige og økonomiske ressourcer, der er nødvendige for at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser. Enkelte bestemmelser har endvidere til formål at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber (CRD IV) vedrørende egnetheds- og hæderlighed kravene for investeringsrådgivere.

Med lovforslaget indføres et krav i lov om betalinger om, at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter og tjenesteydelser. Endvidere foreslås indført en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte regler om produktgodkendelsesprocedurer for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter. Hermed sikres ensartet regulering for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter i forhold til andre virksomheder indenfor den finansielle sektor.

Med lovforslaget gennemføres i øvrigt en styrkelse af visse finansielle virksomheders fokus på efterlevelsen af reglerne på hvidvaskområdet. Lovforslaget indebærer således, at Finanstilsynet ved særligt grove overtrædelser af hvidvaskreglerne får mulighed for også at inddrage tilladelsen fra en virksomhed, der har tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut eller en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester. Tilsvarende regler er allerede indført for blandt andet penge- og realkreditinstitutter samt forsikringsselskaber.

Lovforslaget indeholder endvidere ændringer af lov om investeringsforeninger m.v. Ændringerne har til formål at ændre Finanstilsynets praksis i forbindelse med godkendelse af investeringsforeningers og SIKAV'ers vedtægter samt ophæve danske UCITS' underretningspligt over for Finanstilsynet, når

bestyrelsen har truffet beslutning om, at en afdeling skal investere på et nyt marked. Ligeledes præciseres erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om god skik for danske og udenlandske UCITS.

Med lovforslaget foreslås der indført en bemyndigelse til Finanstilsynet i lov om ejendomskreditselskaber, så Finanstilsynet vil kunne fastsætte regler om de foranstaltninger, som et ejendomskreditselskab skal træffe for at have effektive procedurer for udvikling og distribution af produkter. Bemyndigelsen skal sikre mulighed for at skabe ensartet regulering for de virksomheder, som udvikler og distribuerer boliglån.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Accessorisk virksomhed

2.1.1. Gældende ret

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber har ikke fri adgang til at drive anden virksomhed, end den der er givet tilladelse til. Som udgangspunkt kan disse virksomheder alene udøve de aktiviteter, som er oplyst i § 7, stk. 1 (pengeinstitutter), § 8, stk. 1 (realkreditinstitutter) og § 11, stk. 1 (forsikringsselskaber), i lov om finansiel virksomhed. I tillæg hertil giver reglerne i §§ 24-26 i lov om finansiel virksomhed pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber mulighed for at udøve andre aktiviteter i et begrænset omfang.

Området for lovlig pengeinstitutvirksomhed, realkreditvirksomhed og forsikringsvirksomhed udvides således med §§ 24-26 i lov om finansiel virksomhed. Virksomhederne kan udover de regulerede aktiviteter drive virksomhed, der er accessorisk, jf. § 24, midlertidig virksomhed til sikring eller afvikling af forud indgåede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder, jf. § 25 samt anden virksomhed, hvis instituttet ikke har en dominerende indflydelse i denne, jf. § 26.

Bilag 1, 3, 7 og 8 til lov om finansiel virksomhed indeholder i øvrigt kerneområdet for henholdsvis pengeinstitutvirksomhed, realkreditvirksomhed og forsikringsvirksomhed. Pengeinstitutter må endvidere udøve de aktiviteter som er nævnt i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed (værdipapirhandleraktiviteter).

Det følger af lov om finansiel virksomhed § 24, stk. 1, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, der er givet tilladelse til. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves i et andet selskab. Den virksomhed, som pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller forsikringsselskabet ønsker at udøve i form af accessorisk virksomhed, skal være forbundet med eller ligge i naturlig forlængelse af henholdsvis pengeinstitutvirksomhed, realkreditinstitutvirksomhed eller forsikringsvirksomhed.

Området for accessorisk virksomhed vil derfor være forskelligt for de enkelte virksomhedstyper. Derimod vil området for accessorisk virksomhed ikke være forskelligt for den enkelte virksomhed. Hvis et aktivitetsområde eksempelvis anses for accessorisk til pengeinstitutvirksomhed, kan alle pengeinstitutter drive denne virksomhed, hvis den ikke antager et dominerende omfang. Hvis virksomhedens tilknytning til den virksomhed, som Finanstilsynet har givet tilladelse til, er ubetydelig, kan virksomheden ikke anses som accessorisk. Hvis virksomheden antager et dominerende omfang, kan virksomheden heller ikke karakteriseres som accessorisk.

Den nærmere afgrænsning af den retlige standard ”accessorisk virksomhed” fastlægges i øvrigt ved administrativ praksis under hensyntagen til den samfundsmæssige udvikling.

Som eksempler på virksomhed, der er blevet anset for at være accessorisk til pengeinstitutvirksomhed kan eksempelvis nævnes ejendomsformidling, ejendomsadministration, kursusvirksomhed vedrørende pengeinstitutvirksomhed mv. Som eksempler på virksomhed, der er blevet anset for at være accessorisk til realkreditvirksomhed kan eksempelvis nævnes vurdering af fast ejendom og ejendomsdatasystemer mv. Som eksempler på virksomhed, der eksempelvis er blevet anset for at være accessorisk til forsikringsvirksomhed kan nævnes bygningssyn, risikovurderinger og markedsføring af tyveri og brandalarmer mv.

Digitale løsninger og services har kun været omfattet af den tilladte accessoriske virksomhed ud fra konkrete vurderinger.

Det fremgår af § 24, stk. 1, 2. pkt., at Finanstilsynet kan kræve, at den accessoriske virksomhed udskilles i et særligt selskab. I vurderingen heraf indgår forhold såsom omfanget af den accessoriske virksomhed, i hvilken grad den adskiller sig fra virksomhedens almindelige drift, samt om de regnskabsmæssige forhold og hensynet til et effektivt tilsyn tilsiger det.

Ud over den accessoriske virksomhed i § 24 i lov om finansiel virksomhed kan virksomhederne drive anden virksomhed, jf. §§ 25 og 26 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen i § 25 giver bred mulighed for at drive anden virksomhed end den tilladte, og stiller ikke krav om, at aktiviteterne skal have relation til den relevante virksomhedstype. Til gengæld kræver bestemmelsen, at virksomheden drives midlertidigt, og kan som udgangspunkt kun ske for at hindre tab for den finansielle virksomhed. Reglen i § 26 giver ligeledes mulighed for at drive anden virksomhed men i fællesskab med andre virksomheder. Således bærer en enkelt finansiel virksomhed ikke risikoen ved drift af anden virksomhed alene.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Som led i at modernisere og fremtidssikre den finansielle lovgivning under hensyntagen til den finansielle stabilitet og ordentlig forbrugerbeskyttelse anbefaler Arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering bl.a. i sin rapport fra april 2018, at § 24 i lov om finansiel virksomhed tilpasses

således, at særligt forskellige former for digitale løsninger og services falder ind under begrebet accessorisk virksomhed.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan i dag drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, der er givet tilladelse til. Om en virksomhed må anses for accessorisk, afhænger af den accessoriske virksomheds betydning for den finansielle virksomheds økonomiske stilling, risikoen knyttet til de planlagte aktiviteter, og hvor meget den accessoriske virksomhed adskiller sig fra den finansielle virksomheds kerneområde. Begrænsningerne sikrer, at de finansielle virksomheder ikke påtager sig unødige risici eller risici, som virksomhederne ikke har kompetencer til at sikre en forsvarlig risikostyring af, og som ikke er dækket af kapitalkrav. Reguleringen understøtter på den måde hensynet til indskyderne, forsikringstagerne og den finansielle stabilitet.

Baggrunden for den danske begrænsning i virksomhedsområdet, hvorefter virksomhederne ikke må drive almindelig erhvervsvirksomhed, som f.eks. produktionsvirksomhed eller detailhandel, som accessorisk virksomhed, skal findes i, at finansieringen af den accessoriske virksomhed vil ske fra blandt andet indlånsmidler. Det kan være risikabelt, idet den finansielle virksomhed ikke vil være uvildig ved ydelse af nye lån eller dækning af risici, hvis der er et medansvar for en uheldig udvikling i den accessoriske virksomhed.

Der findes ikke i EU-reguleringen begrænsninger på den accessoriske virksomhed. Endvidere er det arbejdsgruppen vurdering, at reguleringen af accessorisk virksomhed og mulighederne i øvrigt for at drive ikke-finansiell virksomhed risikerer unødigt at begrænse mulighederne for at udvikle nye digitale løsninger og tjenester. Reguleringen kan derfor på sigt en udfordring for den strategiske udvikling af sektoren.

Erhvervsministeriet er enig med arbejdsgruppen i, at ny regulering gør det muligt for nye aktører at udnytte data, som de finansielle virksomheder ligger inde med, til nye forretningsområder. Det vurderes derfor naturligt, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber i en vis grad også selv kan få mulighed for at udnytte denne viden til forretningsmæssige aktiviteter, der kan omfattes af begrebet accessorisk virksomhed.

Pengeinstitutterne må ikke indenfor rammerne af accessorisk virksomhed i dag, tilbyde købere af systemer servicering eller opdatering. Det gør både værdien af systemerne og efterspørgslen efter dem lavere. Institutterne kan heller ikke efter de gældende regler tilbyde at udvikle systemer eller software i grænsefalden mellem kunde og pengeinstitut til anvendelse i kundernes virksomheder, selvom kunderne efterspørger sådanne. Institutterne har både kundekendskab og IT-kompetencer til at udvikle sådanne systemer.

Gennem de seneste år er der sket en hastig udvikling indenfor betalingsformidling. Overvejelser om initiativer, der bygger oven på disse services, er imidlertid ikke kommet videre, fordi rammen for hvad pengeinstitutterne kan engagere sig i inden for begrebet accessorisk virksomhed har forhindret

det. Konkret nævner Finans Danmark f.eks. opbygning af elektroniske markedspladser eller deltagelse i kommunalt samarbejde om opkrævning og afvikling af parkeringsafgifter.

Erhvervsministeriet finder derfor, at der bør findes en balance i reguleringen, som på den ene side skaber gode rammer for digital udvikling og teknologi og på den anden side ikke øger risikoen for indskyderne, forsikringstagerne og den finansielle stabilitet. Mulighederne er for visse virksomhedstyper begrænset af den bagvedliggende EU-regulering.

I forhold til penge- og realkreditinstitutter samt forsikringsselskaber bør reguleringen i § 24 i lov om finansiel virksomhed således tillade, at institutterne i højere grad kan udnytte de kompetencer og den viden, som de oparbejder som led i deres virksomhed, hvorfor flere former for produkter og service, herunder særligt forskellige former for it-produkter, -services og -platforme, bør falde ind under begrebet accessorisk virksomhed. Det bør derfor fremover klart fremgå af bestemmelsen, at digitale løsninger og services anses for at være accessorisk virksomhed, når de er i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. På den måde sikres det, at virksomhederne i naturlig forlængelse af deres kernevirkomhed kan udvikle nye digitale løsninger og services, herunder ydelser til gavn for institutternes kunder, og dermed understøtte fremtidssikringen af deres forretningsmodel, samtidig med, at der bevares en balance i forhold til at beskytte indskyderne, investorer, forsikringstagere og den finansielle stabilitet.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at § 24, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ændres, således at det for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber tilføjes, at digitale løsninger og services, der er i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed, anses for at være accessorisk virksomhed.

Forslaget medfører en lovfæstning af, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan udvikle nye digitale løsninger og services i forlængelse af den traditionelle virksomhed til virksomhedens kunder.

Ændringen skal sikre, at virksomhederne kan konkurrere på lige fod med ikke-finansielle virksomheder, som udvikler digitale løsninger for kunderne, der favner bredere end det traditionelle virksomhedsområde.

For at blive betegnet som accessorisk virksomhed skal løsningerne fortsat være i naturlig forlængelse af henholdsvis pengeinstitutvirksomhed, realkreditvirksomhed eller forsikringsvirksomhed. Det gælder endvidere stadig, at løsningerne ikke må antage dominerende omfang.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4, samt bemærkningerne hertil.

2.2. Tilladte aktiviteter udover accessorisk virksomhed for pengeinstitutter

2.2.1. *Gældende ret*

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringselskaber har ikke fri adgang til at drive anden virksomhed, end den der er givet tilladelse til. I tillæg hertil giver reglerne i §§ 24-26 i lov om finansiel virksomhed pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringselskaber mulighed for at udøve andre aktiviteter i et begrænset omfang.

Området for lovlig pengeinstitutvirksomhed, realkreditvirksomhed og forsikringsvirksomhed udvides således med §§ 24-26 i lov om finansiel virksomhed. Virksomhederne kan udover de regulerede aktiviteter drive virksomhed, der er accessorisk, jf. § 24, midlertidig virksomhed til sikring eller afvikling af forud indgåede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder, jf. § 25, samt anden virksomhed, hvis instituttet ikke har en dominerende indflydelse i denne, jf. § 26.

Bilag 1, 3, 7 og 8 til lov om finansiel virksomhed indeholder i øvrigt kerneområdet for henholdsvis pengeinstitutvirksomhed, realkreditvirksomhed og forsikringsvirksomhed. Pengeinstitutter må endvidere udøve de aktiviteter som er nævnt i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed (værdipapirhandleraktiviteter).

Efter § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed kan pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsvirksomheder udøve enhver form for anden virksomhed i fællesskab med andre, når den finansielle virksomhed ikke har dominerende indflydelse på virksomheden, når virksomhederne i fællesskabet ikke er koncernforbundet eller indgår i administrationsfællesskab, og når virksomheden udøves i et andet selskab end den finansielle virksomhed.

Bestemmelsen indebærer, at f.eks. et pengeinstitut i fællesskab med en eller flere andre kan drive alle former for erhvervsvirksomhed, eksempelvis industri- eller rederivirksomhed. Den fælles drift kan imidlertid ikke ske sammen med finansielle virksomheder, der indgår i koncern med den finansielle virksomhed, eller for så vidt angår forsikringsvirksomhed i administrationsfællesskab med forsikringselskabet. Et moderselskab, der ikke er en finansiel virksomhed, kan derimod drive virksomheden med en dattervirksomhed, som er en finansiel virksomhed.

Begrænsningerne sikrer, at de finansielle virksomheder ikke påtager sig unødige risici eller risici, som virksomhederne ikke har kompetencer til at sikre en forsvarlig risikostyring af, og som ikke er dækket af kapitalkrav. Reguleringen understøtter på den måde hensynet til indskyderne, forsikringstagerne og den finansielle stabilitet. Baggrunden for den danske begrænsning, hvorefter virksomhederne ikke må have dominerende indflydelse, når de driver almindelig erhvervsvirksomhed, som f.eks. produktionsvirksomhed eller detailhandel, skal findes i, at de finansielle virksomheder forvalter betroede midler.

Bestemmelsen i § 26, stk. 1, har alene betydning i det omfang, virksomheden ikke kan drives efter andre bestemmelser i loven, som f.eks. § 24 om accessorisk virksomhed.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering anbefaler som led i at modernisere og fremtidssikre den finansielle lovgivning under hensyntagen til den finansielle stabilitet og ordentlig forbrugerbeskyttelse, at § 26 i lov om finansiel virksomhed tilpasses således, at pengeinstitutter fremover også kan udøve visse aktiviteter, der ligger udover accessorisk virksomhed, i et selvstændigt kapitaliseret datterselskab.

Ifølge arbejdsgruppen skal det i den forbindelse sikres, at risiciene i datterselskabet bliver tilstrækkeligt indkapslet i det pågældende selskab, og at aktiviteterne ikke udgør en betydende del af instituttets aktivitet eller kan bringe instituttets solvensoverdækning i fare. Aktiviteterne skal ligge i forlængelse af instituttets bankdrift eller udnytte instituttets særlige kompetencer inden for et givent område, som kan anvendes til gavn for pengeinstituttets kunder.

Det er ikke hensigten, at udøvelsen af enhver form for virksomhed fremadrettet vil være lovlig for pengeinstitutter, blot aktiviteten udøves i et selvstændigt kapitaliseret datterselskab. Aktiviteterne skal have en relation til pengeinstitutdriften eller være virksomhed, hvor pengeinstituttet har oparbejdet særlige kompetencer indenfor et givent område som led i dets virksomhed, som kan anvendes til gavn for pengeinstituttets kunder. Det vurderes, at pengeinstitutter i et selvstændigt kapitaliseret datterselskab eksempelvis bør kunne udøve leasinglignende aktiviteter, hvor aftalerne har løbetider ned til en måned. Omvendt bør pengeinstitutter fortsat ikke i et helejet datterselskaber kunne drive eksempelvis industri- og produktionsvirksomhed eller detailhandel.

Erhvervsministeriet er enig i arbejdsgruppens anbefaling om, at pengeinstitutter bør kunne udøve visse aktiviteter, der ligger udover accessorisk virksomhed, i et selvstændigt kapitaliseret datterselskab.

2.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 26 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter pengeinstitutter kan udøve visse aktiviteter, der ligger ud over accessorisk virksomhed, i et selvstændigt kapitaliseret datterselskab, såfremt en række nærmere angivne betingelser er opfyldt.

Modsat den nuværende § 26, stk. 1, stiller forslaget til § 26, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed ikke som betingelse, at pengeinstituttet ikke må have dominerende indflydelse på den underliggende virksomhed.

Forslaget til § 26, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed stiller som betingelser, at aktiviteterne udøves i en dattervirksomhed, at risiciene er indkapslet deri, og at selskabet er selvstændigt kapitaliseret. Aktiviteterne skal således udøves i en anden virksomhed med begrænset ansvar, som pengeinstituttet har bestemmende indflydelse på. Endelig er det en betingelse, at aktiviteterne ikke udgør en betydelig

del af pengeinstituttets aktiviteter. Ved vurdering af aktiviteterne omfang vil blandt andet indtægter og datterselskabets balance i forhold til koncernen blive taget i betragtning.

Det er ikke hensigten, at lovændringen skal føre til, at udøvelsen af enhver form for virksomhed fremadrettet vil være lovlig for pengeinstitutter, blot aktiviteten udøves i et selvstændigt kapitaliseret datterselskab. Den type virksomhed, som den nye bestemmelse i § 26, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed giver mulighed for at udøve, er virksomhed, som pengeinstituttet ikke allerede lovligt kan drive som accessorisk virksomhed efter § 24 i lov om finansiel virksomhed. Aktiviteterne skal have en relation til pengeinstitutdriften eller være virksomhed, hvor pengeinstituttet har oparbejdet særlige kompetencer indenfor et givent område som led i dets virksomhed, som kan anvendes til gavn for pengeinstituttets kunder.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 5, samt bemærkningerne hertil.

2.3. Ophævelse af begrænsning for livsforsikringsselskabers investering i fast ejendom

2.3.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed § 29 finder anvendelse for forsikringsselskaber og er et tillæg til de fælles regler om den accessoriske virksomhed, som finansielle virksomheder må drive ved siden af deres hovedvirksomhed. Bestemmelsen giver blandt andet forsikringsselskaberne mulighed for at opføre, eje og drive fast ejendom.

Efter stk. 1 må forsikringsselskaber, ud over virksomhed omfattet af §§ 24-26, drive virksomhed med opførelse, ejerskab og drift af fast ejendom. Stk. 2 giver livsforsikringsselskaber mulighed for at opføre boligbyggeri med videresalg for øje, når der til byggeriet er opnået tilsagn om en andel i bevilningsrammen efter § 1 c eller regler fastsat i medfør af § 1, stk. 4, i lov om fremme af privat udlejningsbyggeri og mindst halvdelen af beboelseslejlighederne udlejes til helårsbeboelse. Denne ret begrænses af stk. 3, hvorefter andelen af beboelseslejlighederne, der opføres med henblik på videresalg, ikke må have en værdi, der overstiger 1 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Lov om finansiel virksomhed § 29, stk. 1, indeholdt tidligere et krav om, at forsikringsselskabers opførelse, ejerskab og drift af fast ejendom skulle ske som varig anbringelse af midler. Dette krav blev imidlertid ændret i 2015, således at der ikke længere blev stillet krav om, at opførelse, ejerskab og drift af fast ejendom skulle ske som varig anbringelse af midler. Ændringen blev foretaget med henblik på at sikre, at forsikringsselskaberne havde større mulighed for at investere i fast ejendom.

Bestemmelserne i § 29, stk. 2 og 3 blev indført som en del af et initiativ til at øge mængden af private udlejningsboliger, blandt andet ved at skabe grundlag for, at det blev økonomisk attraktivt for pensionsinstitutter (livsforsikringsselskaber, pensionskasser og firmapensionskasser) at opføre disse ejendomme.

Bestemmelsen i stk. 2, der finder anvendelse for livsforsikringselskaber, blev oprindeligt indført som en undtagelse til den tidligere begrænsning i stk. 1, for at give livsforsikringselskaber bedre muligheder end andre forsikringselskaber i forhold til investering i fast ejendom. Efter ændringen af stk. 1 i 2015 fungerer reglen i stk. 2 i dag reelt som en begrænsning af livsforsikringselskabernes mulighed for at opføre, eje og drive boligbyggeri. Det er den modsatte effekt af reglens oprindelige formål. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt at ophæve bestemmelsen.

Endvidere er henvisningen til lov om fremme af privat udlejningsbyggeri forældet, da lov om fremme af privat boligbyggeri blev ophævet i 2006 efter en faldende interesse for ordningen.

Den begrænsning til stk. 2, der følger af stk. 3, blev indført for at sikre, at livsforsikringselskaberne ikke påtager sig for store risici, ved investering i fast ejendom. Det hensyn til at livsforsikringerne ikke påtager sig for store risici reguleres i dag i § 158 om lov om finansiel virksomhed, hvorefter forsikringselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Der er derfor heller ikke længere behov for den begrænsning, som følger af stk. 3.

2.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at bestemmelserne i § 29, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed, ophæves. Herved opnår livsforsikringselskaber samme muligheder for at investere i fast ejendom som andre forsikringselskaber. Livsforsikringselskaberne vil herefter have fri mulighed for at opføre, eje og drive fast ejendom på samme vilkår som andre forsikringselskaber har i dag. Livsforsikringselskaberne vil dog stadig skulle overholde øvrige krav om midlernes anbringelse, herunder kravet § 158 i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 6, samt bemærkningerne hertil.

2.4. Koncerngenopretningsplaner

2.4.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder i §§ 71 a og 71 b bestemmelser om henholdsvis genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, der er ledelsesværktøjer, som har til formål at forebygge, at en virksomhed kommer i så alvorlige vanskeligheder, at det kan føre til afvikling.

Ifølge § 71 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal en modervirksomhed udarbejde og vedligeholde en koncerngenopretningsplan i koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed. Forpligtelsen gælder efter § 71 b, stk. 1, 2. pkt., alene finansielle holdingvirksomheder, der mindst har én dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Det skal fremgå af koncerngenopretningsplanen, hvilke tiltag modervirksomheden vurderer skal træffes for at genoprette den finansielle situation i modervirksomheden og i hver enkelt dattervirksomhed, i situationer hvor der sker en hastig eller betydelig forværring af den finansielle situation i en eller flere af virksomhederne i koncernen. Det følger af § 71 b, stk. 1, sidste pkt., at § 71 a, stk. 1 og 2, som beskriver kravene til genopretningsplaner, finder tilsvarende anvendelse på den øverste modervirksomhed og for koncerngenopretningsplanen med de fornødne tilpasninger.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Lov om finansiel virksomhed § 71 b, stk. 1, gennemfører dele af artikel 7 i direktiv nr. 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber (BRRD). Ifølge artikel 7 skal en modervirksomhed i EU udarbejde og forelægge en koncerngenopretningsplan. Koncerngenopretningsplanen skal identificere foranstaltninger, som det kan være nødvendigt at gennemføre i modervirksomheden og i hvert enkelt datterselskab.

En modervirksomhed i EU er defineret i BRRD, og omfatter den danske definition af en finansielt holdingvirksomhed, men ikke definitionen af blandede holdingvirksomheder. Det skyldes, at en blanded holdingvirksomhed ikke er omfattet af BRRD's definition af en modervirksomhed.

Erhvervsministeriet finder på den baggrund, at bestemmelsen i § 71 b, stk. 1, bør ændres, så blandede holdingvirksomheder ikke er omfattet af kravet om udarbejdelse og vedligeholdelse af koncerngenopretningsplaner.

2.4.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre § 71 b, stk. 1, så blandede holdingvirksomheder fremover ikke vil skulle udarbejde og vedligeholde en koncerngenopretningsplan. Det bringer bestemmelsen i overensstemmelse med de europæiske regler om koncerngenopretningsplaner.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 9, samt bemærkningerne hertil.

2.5. Vedtægtsændringer i andelskasser uden stemmeretsbegrænsninger

2.5.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder i kapitel 8 om ledelse og indretning af virksomheden et afsnit med særlige bestemmelser for andelskasser (§§ 85-88).

Afsnittet indeholder bl.a. reglerne om generalforsamlinger i andelskasser. Det følger således af § 85, stk. 2, at enhver andelshaver har ret til at møde på generalforsamlingen og tage ordet dér. Bestemmelsen indeholder i 2. pkt. en såkaldt stemmeretsbegrænsning, som fastsætter, at hver andelshaver som hovedregel har én stemme på generalforsamlingen.

Det følger af § 85 a, stk. 1, at den lovbestemte stemmeretsbegrænsning i § 85, stk. 2, 2. pkt., hvorefter hver andelshaver har én stemme, bortfalder, hvis den del af andelskassens egenkapital, som ikke er andelskapital, udgør mindre end 20 pct. af andelskassens egenkapital.

Bestemmelsen i § 85 a, stk. 2, sikrer, at andelshavere i andelskasser omfattet af § 85 a tildeles stemmer i overensstemmelse med andelshaverens andel af andelskassens samlede andelskapital, medmindre andet følger af andelskassens vedtægter.

Lov om finansiel virksomhed § 88 oplister en række bestemmelser i selskabsloven, som finder anvendelse på andelskasser med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af loven, under hensyntagen til at andelskasser ikke er aktieselskaber. Bestemmelserne i selskabsloven vedrører generalforsamling, ledelse og medarbejderrepræsentation.

Bestemmelsen i § 88 omfatter både andelskasser med lovbestemte stemmeretsbegrænsninger og de andelskasser, hvor de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger er bortfaldet i henhold til § 85 a i lov om finansiel virksomhed, og hvor der ikke er indsat stemmeretsbegrænsninger i vedtægterne. De bestemmelser i selskabsloven, som er oplyst i § 88 finder således anvendelse for alle andelskasser.

Selskabslovens regler vedrørende vedtagelseskrav til vedtægtsændringer er imidlertid ikke omfattet af § 88 og finder dermed ikke anvendelse på andelskasser. Eventuelle vedtagelseskrav til vedtægtsændringer følger således i dag alene af andelskassernes vedtægter.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

De andelskasser, for hvilke de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger er bortfaldet i medfør af § 85 a i lov om finansiel virksomhed, og hvor der ikke er indsat stemmeretsbegrænsninger i vedtægterne svarende til de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger, ligner i forhold til indflydelse fra andelshavere i høj grad aktieselskaber.

Hvis de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger bortfalder, og hvis der i andelskassen ikke er indsat stemmeretsbegrænsninger i vedtægterne svarende til de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger, vil den beskyttelse af andelshaverne, der ligger i stemmeretsbegrænsningerne, ikke længere være til stede.

Det betyder, at der for denne type andelskasser er mulighed for, at vedtægtsændringer af selv indgribende karakter for andelshaverne kan vedtages med simpelt flertal, hvis andelskassens vedtægter bestemmer dette. I denne type andelskasser kan der derfor mangle beskyttelse af den enkelte andelshavers interesser.

For aktieselskaber afspejler kravene til vedtagelse af beslutninger på selskabets generalforsamling de konsekvenser, som beslutningerne har for aktionærerne i selskabet. Der gælder således i en række

situationer skærpede krav til vedtagelse af vedtægtsændringer i aktieselskaber. Selv om de beskrevne andelskasser i forhold til indflydelse fra andelshavere i høj grad ligner aktieselskaber, gælder der ikke på nuværende tidspunkt en tilsvarende beskyttelse af den enkelte andelshaver, når det kommer til vedtægtsændringer.

Erhvervsministeriet finder på den baggrund, at en række af selskabslovens regler om vedtagelseskrav til vedtægtsændringer bør finde anvendelse for denne særlige type andelskasser.

Det bør gennemføres ved, at der i lov om finansiel virksomhed § 88 indsættes en ny bestemmelse, hvorefter selskabslovens § 106, stk. 1, og § 107, stk. 1 og 2, nr. 1-4, 6 og 7, som indeholder bestemmelser om vedtagelseskrav til vedtægtsændringer, finder anvendelse på den særlige type andelskasser. Som konsekvens heraf, foreslås det endvidere, at selskabslovens § 96, stk. 2, som vedrører kravene til generalforsamlingsindkaldelsen, og indeholder en henvisning til § 107, stk. 1 og 2, også skal finde anvendelse for de nævnte type andelskasser.

2.5.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed § 88, stk. 2, hvorefter selskabslovens § 96, stk. 2, § 106, stk. 1, og § 107, stk. 1 og 2, nr. 1-4, 6 og 7 om bl.a. vedtagelseskrav til vedtægtsændringer skal finde anvendelse for andelskasser, som er omfattet af § 85 a i lov om finansiel virksomhed, og som ikke har indsat stemmeretsbegrænsninger svarende til de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger i sine vedtægter.

Med forslaget vil en beslutning om ændring af vedtægterne i denne type andelskasser alene vil være gyldig, hvis den tiltrædes af mindst 2/3 af såvel de stemmer, som er afgivet, som af den del af andelskapitalen, som er repræsenteret på generalforsamlingen, jf. selskabslovens § 106, stk. 1.

Med forslaget vil vedtægtsændringer, hvor andelshavernes forpligtelser over for andelskassen forøges, alene være gyldige, hvis samtlige andelshavere er enige herom, jf. selskabslovens § 107, stk. 1.

Vedtægtsændringer, som vedrører ret til udbytte, overdragelse af andelskapital, indløsning, mulighed for andelshaveres udøvelse af stemmeret for egne eller andres andelskapital og bestemmelser om sprog på generalforsamlingen og internt i andelskassen, vil med forslaget skulle tiltrædes af mindst 9/10 af såvel de afgivne stemmer som af den på generalforsamlingen repræsenterede andelskapital, jf. § 107, stk. 2, nr. 1-4, 6 og 7.

Forslaget medfører endvidere, at hvis der på en generalforsamling i de omfattede andelskasser skal træffes beslutning efter blandt andet § 107, stk. 1 eller 2, skal indkaldelsen til generalforsamlingen indeholde den fulde ordlyd af vedtægtsændringen, jf. selskabslovens § 96, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 10, samt bemærkningerne hertil.

2.6. Ophævelse af formkrav til samtykke i forbindelse med finansielle virksomheders videregivelse af fortrolige oplysninger

2.6.1. Gældende ret

Ifølge § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed må bestyrelsesmedlemmer m.fl. samt øvrige ansatte ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med. Som et typetilfælde, hvor videregivelse efter praksis anses for berettiget, er bl.a. videregivelse af oplysninger med kundens samtykke.

§ 123 i lov om finansiel virksomhed indeholder formkrav og oplysningskrav, som knytter sig til et samtykke. Det fremgår af § 123, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et samtykke til videregivelse af oplysninger skal afgives i skriftlig form. I medfør af bestemmelsens stk. 2 kan samtykke til brug for indgåelse af forsikringsaftaler på baggrund af telefonisk henvendelse dog afgives mundtligt, så længe forsikringsselskabet senest 14 dage efter aftalens indgåelse, oplyser kunden om samtykkets rækkevidde. Bestemmelsens stk. 3, indeholder regler om, at den finansielle virksomhed på kundens anmodning skal oplyse om samtykkets rækkevidde. Endelig indeholder stk. 4 et krav til, at den finansielle virksomhed ved indhentelsen af det skriftlige samtykke skal oplyse kunden om muligheden for efter stk. 3 at få oplyst om samtykkets rækkevidde.

Kravene til samtykke har indtil den 25. maj 2018 været fortolket i overensstemmelse med kravene i § 3, nr. 8, i persondataloven. Den 25. maj 2018 trådte databeskyttelsesforordningen i kraft. Reglerne om samtykke i lov om finansiel virksomhed har herefter fungeret som særregler i henhold til databeskyttelsesforordningens samtykkeregulering i artikel 7, jf. definitionen af samtykke i artikel 4, nr. 11. Der sondres i praksis ikke mellem kravene til et gyldigt samtykke fra fysiske og juridiske personer.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 11, at der ved samtykke forstås enhver frivillig, specifik og utvetydig viljestilkendegivelse fra den registrerede, hvorved den registrerede ved erklæring eller klar bekræftelse indvilger i, at personoplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling. Det er endvidere et krav, i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 7, at den dataansvarlige kan påvise, at den registrerede har givet samtykke til behandlingen af sine personoplysninger. Det er med andre ord den dataansvarlige, som har bevisbyrden for, at den registrerede har givet det fornødne samtykke. Herudover gælder, at hvis den registreredes samtykke gives i en skriftlig erklæring, der også vedrører andre forhold, skal en anmodning om samtykke forelægges på en måde, som klart kan skelnes fra de andre forhold, i en letforståelig og lettilgængelig form og i et klart og enkelt sprog. Endelig er det et krav, at den registrerede, inden samtykke gives, skal oplyses om, at samtykket kan trækkes tilbage. Kun hvis alle de nævnte betingelser er opfyldt, foreligger der et gyldigt samtykke efter databeskyttelsesforordningen.

Et samtykke kan både afgives mundtligt, skriftligt og digitalt. Den dataansvarlige skal som nævnt kunne bevise, at den registrerede har givet sit samtykke til behandlingen af personoplysninger og

kunne bevise, hvad det meddelte samtykke omfatter. Et samtykke bør derfor i videst mulige omfang afgives skriftligt eller på anden måde, som kan bevises. Kan den dataansvarlige ikke bevise, at der foreligger et gyldigt samtykke, er konsekvensen, at samtykket ikke kan anses for at være i overensstemmelse med forordningen og kan dermed ikke udgøre et lovligt behandlingsgrundlag.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering har i sin rapport 27. april 2018 anbefalet, at den særlige regel om skriftligt samtykke i § 123 i lov om finansiell virksomhed ophæves, således at det fremadrettet er databeskyttelsesforordningens betingelser for samtykke, der finder anvendelse for finansielle virksomheder i forhold til videregivelse af oplysninger om fysiske personer. Arbejdsgruppen har i den forbindelse bemærket, at der ikke er et skriftlighedskrav til samtykke i databeskyttelsesforordningen, men at bevisbyrden for, at der er afgivet et samtykke påhviler virksomheden (den dataansvarlige).

Erhvervsministeriet er enig i arbejdsgruppens anbefaling, som kan sikre, at der ikke stilles strengere formkrav og oplysningskrav til finansielle virksomheder i forbindelse med et samtykke til videregivelse af oplysninger. Anbefalingen fjerner en barriere for digitalisering og sikrer samtidig en mere teknologineutral lovgivning. På den baggrund foreslås det, at reglen i § 123 i lov om finansiell virksomhed ophæves.

2.6.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ophæve § 123 i lov om finansiell virksomhed.

Ophævelse af bestemmelsen vil betyde, at de finansielle virksomheder ikke længere skal opfylde formkrav i forbindelse med indhentelse af et samtykke til videregivelse. En ophævelse af § 123 påvirker ikke, hvornår en finansiell virksomhed skal indhente samtykke fra en kunde. Dette reguleres i de øvrige bestemmelser i lov om finansiell virksomhed kapitel 9, der ikke ændres med nærværende lovforslag. Ophævelse af formkravet har alene betydning for, om et samtykke anses for gyldigt afgivet. Bevisbyrden for at samtykket er afgivet, ligger fortsat hos virksomheden.

Det vil endvidere betyde, at Finanstilsynet ikke fremover vil være kompetent myndighed til at behandle spørgsmål om gyldigheden af samtykke til videregivelse af oplysninger om fysiske personer, da dette reguleres af databeskyttelsesforordningens regler, der administreres af Datatilsynet. Datatilsynet vil blive enekompetent til at behandle disse spørgsmål vedrørende samtykke fra fysiske personer samt til at yde vejledning til de finansielle virksomheder om kravene hertil. Det sikrer, at databeskyttelsesforordningens bestemmelse om samtykke fortolkes og anvendes ens, uanset hvilken branche reglerne anvendes i.

Finanstilsynet vil fortsat være kompetent myndighed til at behandle spørgsmål om gyldigheden af samtykker til finansielle virksomheders videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 11, samt bemærkningerne hertil.

2.7. Anvendelse af regler udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed ved opløsning mv.

2.7.1. Gældende ret

Det følger af § 240 i lov om finansiel virksomhed, at bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og om finansielle virksomheders pligter over for erhvervsministeren og Finanstilsynet finder anvendelse med de nødvendige tilpasninger for sådanne virksomheder, som er under rekonstruktionsbehandling eller opløsning.

Ved opløsning forstås, at virksomheden er under opløsning efter selskabslovens regler (likvidation eller tvangsopløsning) eller efter konkurslovens regler.

Hvis en finansiel virksomhed er ophørt på anden måde, har Finanstilsynet ikke beføjelser overfor virksomheden i henhold lov om finansiel virksomhed, efter at tilladelsen er inddraget.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår alene af § 240 i lov om finansiel virksomhed, at det er reglerne, der fremgår af loven, om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og om finansielle virksomheders pligter over for erhvervsministeren og Finanstilsynet, som finder anvendelse med de nødvendige tilpasninger for finansielle virksomheder, som er under rekonstruktionsbehandling eller opløsning.

I dag følger regler om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og om finansielle virksomheders pligter over for erhvervsministeren og Finanstilsynet imidlertid ikke alene af lov, men også af regler udstedt i medfør af lov, såsom bekendtgørelser.

Med henblik på at sikre, at også regler udstedt i medfør af lov om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og om finansielle virksomheders pligter over for erhvervsministeren og Finanstilsynet også kan finde anvendelse med de nødvendige tilpasninger for finansielle virksomheder, i de situationer hvor en virksomhed er under rekonstruktionsbehandling eller opløsning, finder Erhvervsministeriet det nødvendigt at præcisere ordlyden i § 240 i lov om finansiel virksomhed.

2.7.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre § 240 i lov om finansiel virksomhed, således at både bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og finansielle virksomheders pligter over for erhvervsministeren og Finanstilsynet finder anvendelse med de nødvendige tilpasninger for sådanne virksomheder, som er under rekonstruktionsbehandling eller opløsning.

Ved opløsning forstås ligesom i dag, at virksomheden er under opløsning efter selskabslovens regler (likvidation eller tvangsopløsning) eller efter konkurslovens regler.

Hvis en finansiel virksomhed ophører på anden måde, har Finanstilsynet ikke beføjelser i henhold til hverken lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed overfor virksomheden, efter at tilladelsen er inddraget.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 12, samt bemærkningerne hertil.

2.8. Beslutning af nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af lovens krav

2.8.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed § 246, stk. 1, vedrører den situation, hvor et pengeinstitut ikke opfylder kapitalkravet fastsat i § 124, stk. 3 og 6, i lov om finansiel virksomhed og artikel 92, stk. 1, artikel 93 og 500 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og Finanstilsynet har fastsat en frist for reetablering af kapitalen, jf. § 225, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Ifølge § 246, stk. 1, kan bestyrelsen i den situation indkalde pengeinstitutts øverste myndighed med tre dages varsel til beslutning om nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af kapitalkravene.

Det følger af lov om finansiel virksomhed § 246, stk. 5, at beslutning om foranstaltninger i henhold til § 246, stk. 1, uanset reglerne om vedtagelseskrav til vedtægtsændringer i §§ 106 og 107 i selskabsloven, altid kan træffes med to tredjedele af den repræsenterede kapital. Såfremt halvdelen af aktiekapitalen er repræsenteret på generalforsamlingen, kan beslutning om foranstaltninger træffes med simpelt flertal. I sparekasser og andelskasser kan beslutning om foranstaltninger i henhold til stk. 1 altid træffes med to tredjedele af de fremmødte henholdsvis repræsentantskabsmedlemmer eller andelshavere.

For andelskasser gælder ikke lovbestemte regler for vedtagelseskrav til vedtægtsbestemmelser. Andelskasser har derimod lovbestemte stemmeretsbegrænsninger.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Andelskasser, hvor de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger er bortfaldet i medfør af § 85 a, i lov om finansiel virksomhed, og hvor der i andelskassens vedtægter ikke er indsat stemmeretsbegrænsninger svarende til de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger, ligner i forhold til indflydelse fra andelshaverne i høj grad aktieselskaber.

Det har for denne type andelskasser hidtil været muligt, at vedtægtsændringer af selv indgribende karakter for andelshaverne kunne vedtages med simpelt flertal, hvis andelskassens vedtægter bestemmer dette.

Med dette lovforslags § 1, nr. 5, bliver disse andelskasser derfor også omfattet af afstemningsreglerne i selskabslovens §§ 106 og 107. Herefter vil der for denne typer andelskasser, ligesom det gælder for banker, som er aktieselskaber, blive stillet krav om et kvalificeret flertal for at foretage vedtægtsændringer.

Erhvervsministeriet finder det på den baggrund nødvendigt at præcisere lov om finansiel virksomhed § 246 stk. 5, 3. pkt., da de særlige vedtagelseskrav, som denne bestemmelse fastsætter, efter Erhvervsministeriets opfattelse alene bør finde anvendelse i forhold til andelskasser, som har lovbestemte stemmeretsbegrænsninger eller tilsvarende vedtægtsmæssige stemmeretsbegrænsninger. Således vil andelskasser, hvor de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger er bortfaldet i medfør af § 85 a, i lov om finansiel virksomhed, og hvor der i andelskassens vedtægter ikke er indsat stemmeretsbegrænsninger svarende til de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger, i stedet være omfattet af de regler, som gælder for banker, der er aktieselskaber.

2.8.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at lov om finansiel virksomhed § 246, stk. 5, 3. pkt., præciseres, således at det fremgår, at det alene er andelskasser med lovbestemte stemmeretsbegrænsninger eller tilsvarende vedtægtsmæssige stemmeretsbegrænsninger, der altid skal kunne træffe beslutning om foranstaltninger i henhold til § 246, stk. 1, med to tredjedele af de fremmødte andelshavere eller repræsentantskabsmedlemmer.

Forslaget medfører, at i andelskasser, hvor de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger er bortfaldet i medfør af § 85 a, i lov om finansiel virksomhed, og hvor der i andelskassen ikke er indsat stemmeretsbegrænsninger svarende til de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger i vedtægterne, vil beslutning om foranstaltninger efter § 246, stk. 1, kunne besluttes med to tredjedele af den repræsenterede kapital, jf. § 246, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Såfremt halvdelen af aktiekapitalen er repræsenteret på generalforsamlingen, kan beslutning om foranstaltninger træffes med simpelt flertal, jf. § 246, stk. 5, 2. pkt.

Der foreslås i øvrigt ingen ændringer i forhold til andelskasser med lovbestemte stemmeretsbegrænsninger eller tilsvarende vedtægtsmæssige stemmeretsbegrænsninger.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 13, samt bemærkningerne hertil.

2.9. Ændring af SIFI-indikatoren for indlån

2.9.1. Gældende ret

Finanstilsynet udpeger senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI'er) i Danmark, jf. § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber kan udpeges som SIFI.

Et institut udpeges som SIFI, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de tre fastsatte SIFI-indikatorer, der fremgår af § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed. De tre indikatorer for udpegning af SIFI'er er instituttets balance målt i procent af sektorens samlede balance, instituttets udlån i Danmark målt i procent af sektorens samlede udlån i Danmark og instituttets indlån målt i procent af sektorens samlede indlån i Danmark. SIFI-indikatoren for indlån er i dag fastlagt på 5 procent, hvilket betyder, at et instituttets indlån skal udgøre mere end 5 pct. af sektorens samlede indlån i to på hinanden følgende år, for at instituttet kan blive udpeget som SIFI.

Når et finansielt institut udpeges som SIFI, vil det pågældende institut være omfattet af højere kapitalkrav i form af en SIFI-kapitalbuffer, hvis niveau afstemmes på baggrund af det enkelte SIFI's systemiskhed, samt strengere likviditetskrav. Derudover gælder der et øget tilsyn med SIFI'er samt skærpede krav til god selskabsledelse i disse institutter. Individuelle afviklingsplaner for hvert SIFI udarbejdes af nationale afviklingsmyndighed (Finansiel Stabilitet) i tæt dialog med det pågældende SIFI og med inddragelse af Finanstilsynet og Nationalbanken. Den individuelle afviklingsstrategi skal overordnet set sikre, at instituttet efter restrukturering kan returneres til markedet.

Reglerne for SIFI'er blev indført i forbindelse med implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV), jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat. SIFI-indikatorerne er fastsat ved den politiske aftale af 10. oktober 2013 mellem regeringen (Socialdemokratiet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI'er) samt krav til alle penge- og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Grundet SIFI'ers størrelse er der særlige systemiske risici forbundet med dem, da det kan have vidtrækkende negative konsekvenser for husholdninger, virksomheder og samfundsøkonomien generelt, hvis de kommer i problemer. Det er derfor vigtigt, at identifikationen og udpegningen af SIFI'er løbende sikrer, at der bliver udpeget de danske SIFI'er, der vurderes at være systemisk vigtige i Danmark.

Udpegningen af SIFI'er er med til at understøtte, at de systemiske risici forbundet med de enkelte SIFI'er kan håndteres. Det sker blandt andet ved at sikre højere kapitaldækning i SIFI'er.

Det foreslås på den baggrund at tilpasse indlånsindikatoren for udpegning af SIFI'er, så det nuværende krav til størrelsen af et instituts indlånsandel i Danmark som procent af de samlede indlån i Danmark sænkes. Dette skal være med til at sikre, at de institutter, som kan have en betydelig påvirkning på samfundsøkonomien, fordi de forvalter de største andele af de danske husholdningers og danske virksomheders indskud, omfattes af reglerne for SIFI'er. Det tilsigtes herved at øge robustheden i den finansielle sektor.

Ændringen forventes at medføre, at ét ekstra institut udpeges til SIFI i 2019 i forhold til i dag.

2.9.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det at sænke indlånsindikatoren for SIFI'er fra 5 procent til 3 procent i § 308, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed. Dette vil betyde, at et instituts indlån i Danmark fremover alene skal udgøre mere end 3 procent af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark i to på hinanden følgende år for at kunne udpeges som SIFI.

Lovforslaget vil gøre det lettere at indlemme de institutter, der forvalter de største andele af de danske indskud, under reglerne for SIFI'er. Dette skal være med til at understøtte, at de systemiske risici, der er forbundet med sådanne betydelige institutter, kan håndteres bedst muligt, herunder så disse institutter omfattes af de kapitalbufferkrav, der gælder for SIFI'er.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 14, samt bemærkningerne hertil.

2.10. Ændringer som følge af STS-forordningen

2.10.1. Gældende ret

Gældende ret muliggør udstedelse af sekuritiseringer, både i form af almindelige sekuritiseringer og syntetiske sekuritiseringer. De lovgivningsmæssige rammer for sekuritiseringer i EU er fastlagt i en lang række EU-retsakter. Disse omfatter forordningen om kapitalkrav for banker (CRR), Solvens II-direktivet for forsikrings- og pensionskasser, samt UCITS- og FAIF-direktiverne for kapitalforvaltere. Der findes desuden regler om videregivelse af oplysninger og transparens i forordningen om kreditvurderingsbureauer (CRA III) og i prospektdirektivet. De eksisterende EU regler regulerer krav til investors forundersøgelse af sekuriseringsprodukter ("due diligence"), krav om risikotilbageholdelse for udsteder, og visse krav til gennemsigtighed og oplysningsforpligtigelser.

I Danmark blev der i 2013 med lov om styrkelse af markedet for erhvervsobligationer skabt mulighed for, at pengeinstitutter kan oprette refinansieringsregistre med henblik på at foretage securitisering af erhvervslån. Det var også før dette muligt for danske pengeinstitutter at skabe securitiseringer. Dog var der ikke en særlig lovhjemlet mulighed for overførsel af aktiver uden pligt til at informere kunden. Pengeinstitutterne måtte derimod anvende dansk rets almindelige regler for overførelsen. Dette er stadig en mulighed i dag.

Ved pengeinstitutters indskrivning af erhvervslån i refinansieringsregistret er pengeinstituttets rettigheder på erhvervslånet solgt til den part, der står anført i registeret, også selv om kunden ikke eksplicit informeres herom. Pengeinstituttets forpligtelser over for kunden fastholdes dog på samme vis, som hvis lånet ikke var solgt. På den måde kan pengeinstituttet sælge sine rettigheder til erhvervslån til et formålsbestemt selskab (SPV), der finansierer købet ved udstedelse af værdipapirer med sikkerhed i lånene (en såkaldt securitisering). Formålet med securitiseringen er at sikre, at investo-

terne alene bærer kreditrisikoen på de konkrete aktiver solgt til det formålsbestemte selskab. Muligheden for at skabe og holde tilsyn med et refinansieringsregister er hjemlet §§ 152 i – 152 y i lov om finansiel virksomhed.

Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter indeholder bestemmelser om kreditinstitutters forpligtigelser i forhold til deltagelse i securitiserings aktiviteter, enten som udsteder eller som investor. Bekendtgørelsen stiller krav om udformning af relevante politikker og forretningsgange til håndtering af de risici der er forbundet med denne aktivitet.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 648/2012 blev vedtaget i december 2017. Forordningen finder anvendelse fra 1. januar 2019.

STS-forordningen indfører en generel ramme for securitisering og en specifik ramme for STS-securitisering (simpel, transparent og standardiseret securitisering). Formålet med forordningen er at imødekomme de risici, der er forbundet med produktet. Risiciene bliver bl.a. imødekommet ved en definition af securitisering, indførelse af krav om undersøgelse af risici ved en securitisering, risikotilbageholdelse og transparent for de parter, der deltager i securitisering samt krav til salg af securitiseringer til detailkunder. Forordningen finder anvendelse fra 1. januar 2019.

Foruden at samle de generelle krav for almindelige sekuritiseringer introducerer STS-forordningen også en ny kategori af securitiseringer, som skal opfylde krav om at være simple, transparente og standardiserede (såkaldte STS-securitiseringer). STS-kravene indebærer bl.a., at de securitiserede aktiver skal være ensartede. Udsteder kan således ikke pulje lån, der er forskellige med hensyn til aktivtype, så som erhvervsudlån og billån til private, i én STS-securitisering. Endvidere indebærer kravene, at investorer skal have adgang til data om f.eks. den historiske misligholdelses- og tabsudvikling i de underliggende aktiver. STS-kriterierne har altså til formål at sikre mere simple og gennemsigtige produkter og derved bedre tillade investorer at navigere i de underliggende risici for securitiseringen.

Til gengæld for de skærpede krav vil STS-securitiseringer opnå lavere kapitalkrav ift. de kapitalkrav, der gælder for securitiseringer generelt. Der frigøres dermed kapital til andre formål, herunder virksomhedsudlån. Dette vil gøre det mere fordelagtigt at udstede samt at investere i STS-securitiseringer.

Forordningen indebærer ikke at nationale tilsynsmyndigheder skal forhåndsgodkende en given securitiseringsudstedelse, herunder heller ikke de nye STS-securitiseringer. Forordningen åbner dog mulighed for, at tredjeparter, som er godkendt af de nationale kompetente myndigheder, kan kontrollere og certificere at en securitisering opfylder STS-kravene, uden at dette ændrer ved de omfattede virksomheders forpligtelser og ansvar i henhold til forordningen.

Erhvervsministeriet vurderer, at det er væsentligt med velfungerende kapitalmarkeder og støtter forordningens formål om styrkelse af kapitalmarkederne, ved udvikling af et simpelt, transparent og standardiseret securitiseringsmarked i Europa.

2.10.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås, at Finanstilsynets udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af STS-forordningen. Finanstilsynet er også i dag kompetent myndighed for tilsynet med securitiseringer i finansielle virksomheder. På den baggrund foreslås de eksisterende tilsynsbestemmelser i § 344, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. og § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. tilpasset.

Det foreslås også, at der indsættes en ny bestemmelse i § 343 i lov om lov om finansiell virksomhed, hvorefter det bestemmes, at tredjeparter (STS-certificeringsbureauer), der kontrollerer og certificerer, at securitiseringer opfylder STS-kravene, skal have finanstilsynets tilladelse. Det foreslås i bestemmelsens stk. 2, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om tilsynet med STS-certificeringsbureauer, herunder om ansøgning om tilladelse som STS-certificeringsbureau og om inddragelse af tilladelsen som STS-certificeringsbureau. Bestemmelsen i § 343 i lov om finansiell virksomhed foreslås indsat, fordi STS-forordningen påbyder medlemsstaterne at oprette en sådan tilladelsesordning og føre tilsyn med sådanne tredjeparter.

Endelig foreslås det, at STS-forordningens relevante artikler strafbelægges ved tilføjelse til strafbestemmelserne i § 373 i lov om finansiell virksomhed, § 190 i lov om investeringsforeninger m.v. og § 190 i lov forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Dette foreslås, fordi STS-forordningen kræver at medlemsstaterne kan sanktionere overtrædelser af de pågældende artikler i forordningen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1, 2, 3, 15, 16, 21 og 22, § 5, nr. 1, 11 og 12, § 6, samt bemærkningerne til disse bestemmelser.

2.11. Præcisering af bestyrelsens kompetencer i forhold til regler og vejledninger

2.11.1. Gældende ret

Finanstilsynets bestyrelse skal efter § 345, stk. 7, nr. 7, i lov om finansiell virksomhed godkende regler og vejledninger, der skal udstedes af Finanstilsynet. Bestyrelsen kan ikke i dag delegerer sin kompetence efter § 345, stk. 7, nr. 7, i lov om finansiell virksomhed til Finanstilsynet direktion.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at tydeliggøre, at de regler og vejledninger, som Finanstilsynets bestyrelse skal godkende i henhold til § 345, stk. 7, nr. 7, i lov om finansiell virksomhed, alene er dem, som Finanstilsynet er tillagt kompetence til at udstede.

Finanstilsynets udstedelse af bekendtgørelser er omfattet af den del af Finanstilsynets opgavevaretagelse, der henhører under reguleringsvirksomhed. I modsætning til Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, har Erhvervsministeriet instruktionsbeføjelse over for Finanstilsynet, når der er tale om reguleringsvirksomhed. Det gælder også i forhold til de bekendtgørelser, som Finanstilsynets bestyrelse skal godkende i henhold til § 345, stk. 7, nr. 7. Det gælder både i de tilfælde, hvor kompetencen er tillagt bestyrelsen i selve lovbestemmelsen og i de tilfælde, hvor erhvervsministeren har valgt at delegerer kompetencen til Finanstilsynet efterfølgende. Det ændres der ikke ved med nærværende lovforslag.

I forlængelse heraf finder Erhvervsministeriet det også hensigtsmæssigt, at Finanstilsynets bestyrelse tillægges kompetence til at kunne delegerer sin kompetence til at godkende regler og vejledninger, der skal udstedes af Finanstilsynet, til Finanstilsynets direktion, i de tilfælde hvor ændringen er af processuel karakter uden materielle ændringer.

2.11.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at ændre § 345, stk. 7, nr. 7, således, at det tydeliggøres, at de regler og vejledninger, som Finanstilsynets bestyrelse skal godkende, alene er dem, som Finanstilsynet er tillagt kompetence til at udstede. Det skal gælde både i de tilfælde, hvor kompetencen er tillagt bestyrelsen i selve lovbestemmelsen og i de tilfælde, hvor erhvervsministeren har valgt at delegerer kompetencen til Finanstilsynet efterfølgende.

Det foreslås i forlængelse heraf, at udvide § 345, stk. 14, således, at bestyrelsen fremover kan delegerer sin kompetence til at godkende regler og vejledninger i henhold til § 345, stk. 7, nr. 7, til Finanstilsynet direktion. Ændringen forventes anvendt til at delegerer f.eks. godkendelse af ophævelsesbekendtgørelser og ikrafttrædelsesbekendtgørelser til Finanstilsynet direktion. Endvidere forventes delegationskompetencen anvendt ved bekendtgørelser, som ændres eller udstedes på ny på grund af tilretning af stave- og slåfejl. Det samme gør sig gældende i forhold til bekendtgørelsesændringer, som alene vedrører konsekvensrettelser som følge af ny lovgivning, og hvor der ved ændringen af de administrative regler ikke foretages et valg mellem flere forskellige mulige tilgange. Det kan eksempelvis være justering af paragraf-henvisninger eller lignede. Der vil således være tale om delegation til godkendelse af regler og vejledning, der typisk vil være af processuel karakter uden materielle ændringer.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 17 og 18, samt bemærkningerne hertil.

2.12. Afskaffelse af dobbeltafgiften for virksomheder, der både har tilladelse til at udøve finansiel rådgivning og boligkreditformidling

2.12.1. Gældende ret

Finansielle rådgivere skal have tilladelse til at udøve virksomhed, jf. § 3, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Finansielle rådgivere betaler årligt en afgift herfor på 26.800 kr. (i 2016-niveau).

Boligkreditformidlere skal have særskilt tilladelse til at udøve virksomhed, jf. § 3, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Boligkreditformidlere betaler en årlig afgift herfor på 16.700 kr. (i 2016-niveau).

Hvis en virksomhed både har tilladelse som finansiell rådgiver og boligkreditformidler, bliver virksomheden i dag opkrævet afgift efter begge bestemmelser.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er vigtigt, at der er konkurrence på det finansielle marked, og at der er ordentlige rammevilkår for danske virksomheder, herunder for finansielle rådgivere og boligkreditformidlere.

De gældende regler for boligkreditformidlere blev fastsat ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 (boligkreditdirektivet) og implementeret i dansk ret i 2015. Direktivet indebar bl.a., at boligkreditformidling kræver en særskilt tilladelse.

Finansielle rådgivere kunne før implementeringen af boligkreditdirektivet udøve boligkreditformidling indenfor virksomhedens tilladelse som finansiell rådgiver. Efter implementeringen af boligkreditdirektivet skal finansielle rådgivere, som ønsker at rådgive om boliglån, både have tilladelse som finansiell rådgiver og boligkreditformidler samt betale årlig afgift for hver af tilladelserne.

Erhvervsministeriet vurderer på den baggrund, at det er hensigtsmæssigt at ændre reglerne, så virksomheder, der både har tilladelse som finansiell rådgiver og som boligkreditformidler, alene skal betale afgift for tilladelsen som finansiell rådgiver. Dette vil lette byrderne for disse virksomheder og dermed øge deres konkurrencedygtighed på markedet til fordel for forbrugerne samt genoprette den afgiftspraksis, som var gældende før implementeringen af boligkreditdirektivet

2.12.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget indføres en afgiftsændring for virksomheder, som udøver boligkreditformidling i de tilfælde, hvor virksomheden også har tilladelse som finansiell rådgiver, og betaler afgift herfor.

Det foreslås gjort ved, at der i § 361, stk. 5, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed indsættes en undtagelse om, at virksomheder ikke skal betale afgift som boligkreditformidler, hvis de også har en tilladelse som finansiell rådgiver, og dermed betaler afgift herfor i henhold til § 361, stk. 5, nr. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 20, samt bemærkningerne hertil.

2.13. Ændringer som følge af prospektforordningen

2.13.1. Gældende ret

Kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder fastsætter regler om udbud af omsættelige værdipapirer til offentligheden på over 8 mio. euro og om optagelse til handel på et reguleret marked. Reglerne gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel (prospektdirektivet). De nærmere krav til prospekter er reguleret i bekendtgørelse nr. 1176 af 31. oktober 2017 om prospekter (prospektbekendtgørelsen).

§ 10 i lov om kapitalmarkeder forpligter udstedere, udbydere og andre personer, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, til at offentliggøre et godkendt prospekt for udbud eller optagelser til handel. § 11 indeholder en række undtagelser til pligten i § 10. Undtagelserne omfatter eksempelvis statsobligationer, aktier i centralbanker m.v.

§ 12 i lov om kapitalmarkeder indeholder den overordnede bestemmelse om, at et prospekt skal indeholde de nødvendige oplysninger for, at investorer eller deres rådgivere kan foretage et velbegrundet skøn over udstederen og de omsættelige værdipapirer. Bestemmelsen stiller også krav om, at prospekter skal udarbejdes i overensstemmelse med prospektbekendtgørelsen.

§ 13 i lov om kapitalmarkeder udpeger Finanstilsynet som kompetent myndighed for godkendelse af prospekter, når en udsteder har hjemland i Danmark, eller hvis godkendelse af prospektet er henvist til Danmark. Bestemmelsen indeholder også krav til, hvor hurtigt Finanstilsynet skal give bemærkninger til et udkast til prospekt eller godkendelse heraf.

Efter § 14 i lov om kapitalmarkeder kan Finanstilsynet henvise godkendelsen af et prospekt til en anden kompetent myndighed i EU/EØS.

Overtrædelse af § 10 og § 12, stk. 1, er strafbelagt, jf. § 247 i lov om kapitalmarkeder. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af § 10 er den fysiske eller juridiske person, der udbyder omsættelige værdipapir eller anmoder om optagelse til handel heraf uden et godkendt prospekt. Den strafbare handling består i, at en person foranlediger optagelse til handel på et reguleret marked eller foretager et udbud over 5 mio. euro uden et godkendt prospekt. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 12, stk. 1, er den fysiske eller juridiske person, der er ansvarlig for prospektet. Den strafbare handling består i at få godkendt og offentliggøre et prospekt, der er mangelfuldt, og som ansvarssubjektet vidste eller burde vide var mangelfuldt for så vidt angår oplysninger, som er nødvendige for, at investorerne m.v. kan foretage et velbegrundet skøn over udstederen, eventuelle garantier og om de rettigheder, der er knyttet til de omsættelige værdipapirer. Den strafbare handling kan også bestå i at præsentere relevante oplysninger på en misvisende måde, så investorerne m.v. ikke får det reelle billede af udstederen, garantien eller de omsættelige værdipapirer.

Grænsen for, hvilke udbud der er omfattet af prospektpligten, blev hævet fra 5 mio. euro til 8 mio. euro pr. 21. juli 2018. Ændringen blev gennemført ved lov nr. 706 af 8. juni 2018.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked (prospektforordningen) blev vedtaget i juni 2017. Forordningen erstatter prospektreglerne i lov om kapitalmarkeder og finder i sin helhed anvendelse fra 21. juli 2019.

Forordningen er en del af arbejdet med kapitalmarkedsunionen, der har til formål at gøre det lettere for virksomheder at hente kapital på forskellige måder, at gøre markederne mere effektive og at give investorer flere muligheder for at investere og dermed skabe vækst og flere arbejdspladser. Prospekter er i den forbindelse afgørende for investorenes beskyttelse, fordi de sikrer, at udbydere og investorer har de samme informationer om udsteder. Formålet med prospektforordningen er at gøre det mindre omkostningstungt for virksomheder at rejse kapital på kapitalmarkederne og at fjerne reguleringsmæssige hindringer for små og mellemstore virksomheders kapitalrejsning. Bedre harmonisering af prospektreglerne på tværs af EU/EØS skal således sikre et effektivt indre marked.

Der er fem overordnede ændringer med prospektforordningen i forhold til prospektdirektivet, der er implementeret ved lov om kapitalmarkeder. For det første ændres anvendelsesområdet, så udbud er omfattet af de EU-retlige prospektregler allerede fra 1 mio. euro mod i dag 5 mio. euro. Forordningen giver dog mulighed for, at grænsen for prospektpligt i de enkelte medlemslande kan hæves op til 8 mio. euro, hvilket allerede er udnyttet i dansk ret, jf. lov nr. 706 af 8. juni 2018. For det andet udvides undtagelserne til prospektpligten på nogle områder og forenkles på andre. For det tredje begrænses oplysningspligten, så der ikke kræves flere oplysninger end i prospekterne end nødvendigt, da det vil kunne sløre de relevante oplysninger. For det fjerde varieres kravene mere til indholdet i prospekter i forhold til virksomhedens størrelse og typen af udbud. Endelig bliver godkendelsesprocessen for prospekter ensartet på tværs af EU.

Erhvervsministeriet vurderer, at det er væsentligt med velfungerende kapitalmarkeder og støtter forordningens formål om styrkelse af kapitalmarkederne, så det bliver nemmere for virksomheder at rejse kapital.

2.13.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ophæve de gældende regler om prospekter i kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder som konsekvens af, at reglerne om prospekter fremover vil følge af prospektforordningen. Samtidig foreslås en ny § 10, hvor prospektforordningens valgmulighed for at hæve grænsen for prospektpligt ved offentlige udbud fra 1 mio. euro til 8 mio. euro fortsat vil blive udnyttet.

Det foreslås også at udpege Finanstilsynet som kompetent myndighed for prospektgodkendelse. Finanstilsynet er også kompetent myndighed for godkendelse af prospekter i dag, hvilket dermed foreslås videreført.

Herudover foreslås det, at der indsættes en ny bestemmelse i § 218 a, i lov om kapitalmarkeder, der vil indeholde de nødvendige beføjelser for Finanstilsynet i relation til at påse overholdelse af prospektforordningen. Det vil betyde, at Finanstilsynet ved begrundet mistanke om overtrædelser af forordningen vil kunne forbyde udbud, handel eller processen for optagelse til handel på et reguleret marked eller vil kunne stille disse i bero.

Endelig foreslås en ny strafbestemmelse i § 253 c, hvorefter overtrædelser af prospektforordningens relevante artikler vil blive straffebelagt med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Prospektforordningen kræver, at en række overtrædelser af forordningens artikler straffebelægges. Det omfatter eksempelvis pligten til at offentliggøre et godkendt prospekt, pligten til at have de nødvendige oplysninger med i prospektet og pligten til at udarbejde et resume, der er nøjagtigt, redeligt og ikke vildledende.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, samt bemærkningerne hertil.

2.14. Gennemførelse af enkelte dele af MiFID II vedrørende krav til ledelsen i investeringsrådgivere

2.14.1. Gældende ret

Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere regulerer de virksomheder, der yder helhedsorienteret rådgivning om finansielle produkter og formidling af boligkreditaftaler til forbrugere, uden at der er tale om virksomhed, der udøves af finansielle virksomheder, dvs. rådgivning om finansielle produkter eller boligkreditaftaler, som virksomheden udbyder på egne eller andres vegne.

Reglerne om investeringsrådgivere fremgik tidligere af kapitel 20 a i lov om finansiell virksomhed. Reglerne blev imidlertid ved lov nr. 665 af 8. juni 2017 flyttet til lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II). Dermed blev reguleringen af alle typer finansielle rådgivere, der betjener forbrugere, samlet i én lov.

Investeringsrådgivere er virksomheder der har tilladelse til at udøve investeringsrådgivning i form af personlige anbefalinger til en kunde om transaktioner i tilknytning til et eller flere finansielle instrumenter. Der stilles ikke krav om, at investeringsrådgivningsvirksomheden skal drives i en bestemt selskabsform, og investeringsrådgivning kan således udøves i alle virksomhedsformer, herunder som enkeltmandsvirksomhed. Det er bl.a. en betingelse for at opnå tilladelse som investeringsrådgiver, at virksomheden opfylder visse organisatoriske og ledelsesmæssige krav.

Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere indeholder i kapitel 3 (§§ 3-5) en række generelle regler om, hvilke betingelser finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere skal opfylde for at opnå tilladelse til at udføre sin virksomhed.

Loven fastsætter endvidere en række særskilte krav til investeringsrådgivere, som skal være opfyldt, før Finanstilsynet kan give tilladelse. Således indeholder § 3, stk. 4, krav til ejere af kvalificeret ejerandele, forbud mod snævre forbindelser mellem ansøgeren og andre virksomheder og personer, der vil vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver, samt betingelse om at udenlandsk lovgivning uden for EU, som Unionen ikke har indgået samarbejde med, ikke må vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.

Kapitel 5 indeholder reglerne om tilsyn mv. Heraf fremgår bl.a., at Finanstilsynet påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør heraf. Reglerne giver bl.a. Finanstilsynet mulighed for en række reaktioner, herunder at påbyde en virksomhed omfattet af loven at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne ikke kan bestride stillingen. Endvidere har Finanstilsynet mulighed for at inddrage en tilladelse i nærmere angivne tilfælde.

Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere indeholder ikke i dag egnetheds og hæderligheds krav for investeringsrådgivere. Dette skyldes, at kravene ved en fejl ikke blev korrekt implementeret, i forbindelse med at reglerne for investeringsrådgivere blev en del af lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgiver og boligkreditformidlere.

MiFID II blev vedtaget den 15. maj 2014 og gennemført ved lov nr. 665 af 6. juni 2017, som trådte i kraft den 3. januar 2018. Endvidere blev enkelte af direktivets regler gennemført ved lov nr. 706 af 8. juni 2018, som træder i kraft den 1. januar 2019.

MiFID II indeholder bl.a. særlige krav til investeringsrådgivere for effektiv og forsigtig ledelse. Endvidere fastslår direktivet, at det er udgangspunktet, at alle investeringsselskaber skal drives i aktieselskabsform samt opfylde visse kapitalkrav.

Direktivet giver medlemslandene mulighed for at undtage visse fysiske eller juridiske personer fra direktivets anvendelsesområde, hvis de alene yder investeringsrådgivning og/eller formidler ordrer vedrørende omsættelige værdipapirer og kollektive investeringsordninger til virksomheder, der efter direktivet har tilladelse til at handle værdipapirer.

Denne mulighed for undtagelse er dog ifølge direktivet betinget af, at virksomhederne i stedet opnår en tilladelse efter en national ordning. Det er endvidere en betingelse, at den nationale ordning pålægger de undtagne virksomheder at opfylde visse krav, herunder krav til ledelse, organisation, medarbejderes kompetence og investorbeskyttelse, som mindst svarer til de krav, som direktivet fastsætter. Desuden skal virksomheden enten opfylde et nærmere angivet kapitalkrav eller have en ansvarsforsikring.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Ved gennemførelsen af MiFID II blev det besluttet at anvende den ovenfor beskrevne undtagelsesmulighed i direktivet om en national tilladelsesordning. Reglerne om tilladelse til investeringsrådgivere blev i den forbindelse flyttet fra lov om finansiel virksomhed til lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Efterfølgende har det imidlertid vist sig, at enkelte af reglerne i MiFID II, som finder anvendelse på investeringsrådgivere, ikke blev taget med i forbindelse gennemførelsen af direktivet. Dette gælder bl.a. kravene til egnethed og hæderlighed, de særlige ledelseskrav for investeringsrådgivere, jf. lovforslagets § 3, nr. 6, samt muligheden for at sanktionere overtrædelser af de særlige ledelseskrav for investeringsrådgivere.

For at bringe reglerne for investeringsrådgivere i overensstemmelse med de krav, der følger af MiFID II foreslås reglerne i lovforslagets § 3, derfor gennemført.

2.14.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det, at der gennemføres de krav til egnethed og hæderlighed, som MiFID II fastsætter for ledelsesmedlemmer i en investeringsrådgiver, således at disse til enhver tid skal være tilstrækkeligt egnede og hæderlige til at varetage hvervet eller stillingen. Det vil betyde, at investeringsrådgivere vil blive underlagt de samme regler om egnethed og hæderlighed, som svarer til, hvad der gælder i den øvrige finansielle sektor.

Med lovforslaget foreslås det også, at der gennemføres de krav, som MiFID II fastsætter for ledelsesorganet i en investeringsrådgiver, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Det vil betyde, at ledelsesorganet skal sikre, at der er afsættelse tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis. Den samlede bestyrelse i en investeringsrådgiver skal endvidere have tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå investeringsrådgiverens aktiviteter og risici, herunder skal investeringsrådgiveren afsætte tilstrækkelige personalemæssige og økonomiske ressourcer, der er nødvendige for at sikre tilstrækkelig mulighed for introduktions- og efteruddannelse for ledelsesorganet. Bestyrelsen skal derudover fastlægge og føre tilsyn med gennemførelsen af ledelsesordninger, som skal sikre en effektiv og forsigtig ledelse af virksomheden. Bestyrelsen skal i den forbindelse som minimum sikre, at der er en klar organisatorisk struktur, at der er de nødvendige procedurer, politikker og ressourcer til at sikre en effektiv og forsigtig ledelse.

Endelig vil forslaget medføre, at reglerne om inddragelse af tilladelse også finder anvendelse for investeringsrådgivere, ligesom lovens regler om partsstatus og straf justeres.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, samt bemærkningerne hertil.

2.15. Anvendelse af visse bestemmelser i lov om betalinger for filialer, agenter og grænseoverskridende tjenesteydelser

2.15.1. Gældende ret

Lov om betalinger §§ 1-6 fastslår lovens anvendelsesområde. Lov om betalinger finder anvendelse på udstedere af elektroniske penge, udbydere af betalingstjenester og betalingsmodtagere, jf. dennes § 1, stk. 1. Der gælder dog en række undtagelser hertil, som fremgår af lov om betalinger § 1, stk. 2-7, og § 5.

Det følger af § 1, stk. 2, at det alene er lovens kapitel 4-11, som finder anvendelse for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, jf. lovens bilag 1, nr. 1-8, i et andet EU- eller EØS-land.

Det følger endvidere af § 1, stk. 3 og 4, at det alene er lovens kapitel 4-11, der finder anvendelse for agenter her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. bilag 1, nr. 1-8, i et andet EU- eller EØS-land, og for grænseoverskridende tjenesteydelser her i landet ydet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, jf. bilag 1, nr. 1-8, i et andet EU- eller EØS-land.

Lov om betalinger kapitel 8, som finder anvendes for filialer, agenter og grænseoverskridende tjenesteydere, jf. § 1, stk. 2-4, vedrører databeskyttelse, operationel sikkerhed og autentifikation. I §§ 126-129 fastsættes de overordnede principper og rammer for betalingstjenesteudbyderes håndtering af operationelle og sikkerhedsmæssige risici.

Lov om betalinger § 126 indeholder krav til virksomhedernes håndtering af operationelle og sikkerhedsmæssige risici. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med betingelserne i lovens kapitel 2 og 3 for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, og de krav der gælder for at opnå en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester. Lovens kapitel 2 og 3 finder ikke anvendelse for filialer omfattet af § 1, stk. 2, agenter omfattet af § 1, stk. 3, eller grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af § 1, stk. 4.

Lov om betalinger § 127, stk. 1, fastsætter en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til snarest muligt at underrette Finanstilsynet om større drifts- og sikkerhedshændelser. Ved drifts- og sikkerhedshændelser forstås tekniske og operationelle svigt, fejl og nedbrud samt sikkerhedsmæssige kompromitteringer mv., som kan få driftsmæssige eller økonomiske konsekvenser for udbyderens brugere. Bestemmelsen implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1039/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF), der forpligter betalingstjenesteudbydere til at underrette den kompetente myndighed i betalingstjenesteudbyderens hjemland i tilfælde af større drifts- og sikkerhedshændelser. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) har endvidere udarbejdet retningslinjer for indberetning af større hændelser (EBA/GL/2017/10). Af retningslinjerne følger bl.a., at underretning skal ske til den kompetente myndighed i hjemlandet.

Det følger af lov om betalinger § 127, stk. 3, at udbyderen mindst en gang årligt skal indrapportere statistik om drift og misbrug af de betalingstjenester, som denne udbyder, til Finanstilsynet. Statistikken kan eksempelvis vedrøre antallet af transaktioner, volumen af betalinger, opetid og tilgængelighed af systemer, antal og værdi af netbanksindbrud eller misbrug med betalingskort.

Indberetninger gør det muligt for Finanstilsynet dels at vurdere det generelle sikkerhedsniveau og den generelle driftsstabilitet på markedet for betalingstjenester, dels at vurdere om enkelte udbydere har højere misbrugs- og svindelrater end andre sammenlignelige udbydere.

EBA har udarbejdet et udkast til retningslinjer for indrapportering af data om misbrug (Draft Guidelines on reporting requirements for fraud data under Article 96(6) of PSD2), som forventes at blive vedtaget og træde i kraft [i løbet af 2. kvartal 2018]. Af udkastet til retningslinjerne fremgår, at udbydere af betalingstjenester skal rapportere til den kompetente myndighed i hjemlandet. Betalingstjenesteudbyderen skal indsamle data fra alle sine agenter og aggregere denne data med sine egne data før udbyderen rapporterer til den kompetente myndighed i hjemlandet. Det fremgår endvidere af udkastet til retningslinjerne, at filialer af betalingstjenesteudbydere skal rapportere til den kompetente myndighed i værtslandet, hvor den er etableret, separat fra data fra betalingstjenesteudbyderen i hjemlandet.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Som det fremgår ovenfor under pkt. 2.15.1. skal lov om betalinger § 126 ses i sammenhæng med lovens kapitel 2 og 3, som fastslår betingelserne for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, og de krav der gælder for at opnå en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester. Kapitel 2 og 3 i lov om betalinger finder imidlertid ikke anvendelse for filialer, agenter eller grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af lovens § 1, stk. 2-4.

Det er derfor Erhvervsministeriet vurdering, at § 126 ikke bør finde anvendelse for filialer, agenter eller grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af lovens § 1, stk. 2-4.

Lov om betalinger § 127, stk. 1, fastsætter som nævnt i ovenstående en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til snarest muligt at underrette Finanstilsynet om større drifts- og sikkerhedshændelser. Lov om betalinger § 127, stk. 1, gennemfører dele af 2. betalingstjenestedirektiv og EBA's retningslinjer for indberetning af større hændelser.

Som det fremgår ovenfor, følger det af både direktivet og retningslinjerne, at den pågældende underretning skal ske til den kompetente myndighed i betalingstjenesteudbyderens hjemland. Det er derfor Erhvervsministeriets vurdering, at lov om betalinger § 127, stk. 1, ikke bør finde anvendelse for filialer, agenter eller grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af lovens § 1, stk. 2-4. Forslaget vil

dermed bringe lov om betalinger i overensstemmelse med 2. betalingstjenestedirektiv og EBA's retningslinjer.

Lov om betalinger § 127, stk. 3, fastsætter som nævnt ovenfor, at udbyderen minimum en gang om året skal indrapportere statistik om drift og misbrug af betalingstjenester, som denne udbyder. Af udkastet til EBA's retningslinjer for indrapportering af data om misbrug fremgår, at udbydere af betalingstjenester skal rapportere til den kompetente myndighed i hjemlandet. Betalingstjenesteudbyderen skal indsamle data fra alle sine agenter og aggregere denne data med sine egne data før udbyderen rapporterer til den kompetente myndighed i hjemlandet. Det fremgår endvidere af udkastet til retningslinjerne, at filialer af betalingstjenesteudbydere skal rapportere til den kompetente myndighed i værtslandet, hvor den er etableret, separat fra data fra betalingstjenesteudbyderen i hjemlandet.

For at sikre, at lov om betalingers regler på området er i overensstemmelse med de kommende retningslinjer, er det Erhvervsministeriets vurdering, at § 127, stk. 3, bør undtages fra den del af lovens anvendelsesområde, som finder anvendelse for agenter eller grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af lovens § 1, stk. 3-4.

2.15.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås på den baggrund, at lov om betalinger § 1, stk. 2-4, ændres, således at lovens § 126 og § 127, stk. 1, undtages fra den del af lovens anvendelsesområde, som finder anvendelse for filialer, agenter eller grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af lovens § 1, stk. 2-4.

Det foreslås endvidere, at lov om betalinger § 127, stk. 3, undtages fra den del af lovens anvendelsesområde, som finder anvendelse for agenter eller grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af lovens § 1, stk. 3-4.

Lovforslaget betyder, at kravene i lov om betalinger § 126 og § 127, stk. 1, ikke finder anvendelse for filialer af udenlandske virksomheder omfattet af § 1, stk. 2. Lovforslaget betyder endvidere, at § 126 og § 127, stk. 1 og 3, ikke finder anvendelse for agenter og grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af § 1, stk. 3 og 4.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 1 og 2, samt bemærkningerne hertil.

2.16. Dispensationsadgang i lov om betalinger

2.16.1. Gældende ret

Lov om betalinger finder anvendelse på udstedere af elektroniske penge, udbydere af betalingstjenester og betalingsmodtagere, jf. dennes § 1, stk. 1. Der gælder dog en række undtagelser hertil, som fremgår af lov om betalinger § 1, stk. 2-7, og § 5.

Det følger af § 1, stk. 7, i lov om betalinger, at erhvervsministeren kan dispensere helt eller delvist fra lovens §§ 26-29, 42, 50-59, 81, 112, 120, 121 og 125, med den konsekvens at loven dermed ikke finder anvendelse på en bestemt tjeneste eller bestemte typer af tjenester. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for bestemte typer af tjenester.

Bestemmelsen giver mulighed for både konkrete og generelle dispensationer på bestemte områder. Erhvervsministeren kan derfor give en navngiven virksomhed dispensation fra visse af lovens bestemmelser i form af en konkret forvaltningsakt på baggrund af en individuel ansøgning. Erhvervsministeren kan endvidere give bestemte grupper af virksomheder en generel dispensation, eksempelvis ved udstedelse af en bekendtgørelse eller afgørelse.

Der er imidlertid alene adgang til at give dispensation i forhold til lovens nationale regler. Der kan således ikke gives dispensation fra bestemmelser, som implementerer EU-retsakter.

Adgangen til dispensation omfatter ikke § 122 lov om betalinger, som regulerer fastsættelsen af gebyr i forbindelse med gennemførelse af betalingstransaktioner med et betalingsinstrument. Bestemmelsen, der er særegen for Danmark, viderefører den dagældende § 79 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Dispensationsadgangen omfatter endvidere ikke § 123 i lov om betalinger, som regulerer gebyrfastsættelse for betalingsinstrumenter, og med visse ændringer viderefører den dagældende § 80 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Det følger af lov om betalinger § 5, nr. 14-16, at udbydere af betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse ikke er omfattet af loven med undtagelse af reglerne om forbrugerbeskyttelse i lovens kapitel 5-7. Udbydere af betalingsinstrumenter er således omfattet af reglerne i kapitel 5-7, og det er ikke muligt at give dispensation herfra, som det var tidligere efter den nu ophævede lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Lov om betalingstjenester og elektroniske penge blev ved lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger ophævet og erstattet.

I den nu ophævede lov om betalingstjenester og elektroniske penge var dispensationsbestemmelsen i den dagældende § 1, stk. 3, formuleret generelt og gav dermed mulighed for at give dispensation fra alle lovens bestemmelser.

Den nye dispensationsbestemmelse i § 1, stk. 7, i lov om betalinger er derimod ikke generelt formuleret. Den indeholder derimod en positiv opregning af de specifikke bestemmelser, der kan dispenseres fra.

Lov om betalinger §§ 122, 123 og 124, stk. 4, blev ikke omfattet af dispensationsadgangen ved formuleringen af den nye bestemmelse. Erhvervsministeriet finder derfor, at §§ 122, 123 og 124, stk. 4,

som bl.a. viderefører §§ 79 og 80, bør omfattes af dispensationsadgangen i § 1, stk. 7, hvilket vil svare til dispensationsadgangen for de tilsvarende bestemmelser i den nu ophævede lov om betalings-tjenester og elektroniske penge, hvor der efter ordlyden kunne dispenseres fra alle lovens bestemmelser. Lov om betalinger §§ 122, 123 og 124, stk. 4, er nationale bestemmelser. Det tilsigtes herved at rette bestemmelsen i § 1, stk. 7, således, at alle danske særregler omfattes af dispensationsadgangen, hvilket også var hensigten ved bestemmelsens oprindelige udformning.

Erhvervsministeriet foreslår endvidere, at der i lov om betalingstjenester § 1 indsættes et nyt stk. 8, der giver erhvervsministeren mulighed for at give dispensation fra lovens kapitel 5-7 for betalingsinstrumenter omfattet af lovens § 5, nr. 14-16. Dette vil svare til den ordning, som var gældende i den nu ophævede lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Det er en national ordning, at bestemmelserne i lovens kapitel 5-7 finder anvendelse på betalingsinstrumenter omfattet af § 5, nr. 14-16.

Erhvervsministeriet foreslår endelig, at der indsættes et nyt stk. 9 i § 1, der vil give erhvervsministeren mulighed for, at dispensere fra en række krav for tjenester og betalingstransaktioner, der er omfattet af lovens § 1, stk. 5. Dette vil svare til den ordning, som var gældende i den nu ophævede lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Bestemmelsen i § 1, stk. 5, er en national særregel, ligesom det er en national ordning, at bestemmelserne i kapitel 5-7 finder anvendelse på betalingsinstrumenter omfattet af § 5, nr. 14-16.

2.16.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget vil §§ 122, 123 og 124, stk. 4, i lov om betalinger blive omfattet af dispensationsadgangen i § 1, stk. 7.

Med den foreslåede ændring tilsigtes det at rette bestemmelsen i § 1, stk. 7, således, at alle danske særregler omfattes af dispensationsadgangen, hvilket også var hensigten ved bestemmelsens oprindelige udformning.

Lovforslaget medfører endvidere, at erhvervsministeren kan give dispensation fra lovens kapitel 5-7 om oplysningskrav, rettigheder og forpligtelser ved brug af betalingstjenester og elektroniske penge og gebyrer for betalingsinstrumenter omfattet af § 5, nr. 14-16. Endvidere betyder lovforslaget, at erhvervsministeren kan give dispensation fra en række af lovens krav for tjenester og betalingstransaktioner, der er omfattet af lovens § 1, stk. 5.

En dispensation kan være konkret eller generel, og erhvervsministeren kan således eksempelvis give en navngiven virksomhed dispensation på baggrund af en individuel ansøgning. Erhvervsministeren kan endvidere give bestemte grupper af virksomheder en generel dispensation, eksempelvis ved udstedelse af en bekendtgørelse eller afgørelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 3 og 4, samt bemærkningerne hertil.

2.17. Konsekvensændring i bestemmelsen om offentligt register over virksomheder, der er omfattet af undtagelserne i lov om betalinger

2.17.1. Gældende ret

Det fremgår af § 14, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger, at Finanstilsynet skal oprette et offentligt register over virksomheder, der er omfattet af undtagelserne i § 7, nr. 14-17, og som er anmeldt i henhold til §§ 61 og 62.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Lov om betalinger § 14, stk. 1, nr. 5, henviser bl.a. til § 7, nr. 14-17. Lov om betalinger § 7 er imidlertid lovens definitionsbestemmelse. Der skulle retteligt have været henvist til lov om betalinger § 5, som indeholder lovens undtagelsesbestemmelse. Erhvervsministeriet foreslår derfor, at henvisningen rettes.

2.17.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foretages en konsekvensrettelse af § 14, stk. 1, nr. 5, således at der fremover henvises til de rette bestemmelser i § 5 i lov om betalinger.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 5, samt bemærkningerne hertil.

2.18. Præcisering af lov om betalingers bestemmelse om opbevaringspligt

2.18.1. Gældende ret

Det følger af § 17 i lov om betalinger, at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut er forpligtet til at opbevare oplysninger, der er relevante i forbindelse med betalingsinstitutets tilladelse, i mindst 5 år.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Forpligtelsen til at opbevare relevante oplysninger gælder ifølge første led i § 17 i lov om betalinger både e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter. I bestemmelsens andet led henvises imidlertid alene til oplysninger, der er relevante i forbindelse med betalingsinstitutets tilladelse. Erhvervsministeriet foreslår, at bestemmelsen præciseres, således at der fremover ikke kan opstå tvivl om forståelsen af oplysningspligten i § 17.

2.18.3. Lovforslagets indhold

Forpligtelsen til at opbevare relevante oplysninger gælder ifølge første led i § 17 i lov om betalinger både e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter. I bestemmelsens andet led henvises imidlertid alene til oplysninger, der er relevante i forbindelse med betalingsinstitutets tilladelse. Erhvervsministeriet foreslår, at bestemmelsen præciseres, således at det eksplicit fremgår, at den også omfatter e-pengeinstitutter. Dermed kan der fremover ikke opstå tvivl om forståelsen af oplysningspligten i § 17.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 6, samt bemærkningerne hertil.

2.19. Ændring af begrebet ”basiskapital” i lov om betalinger

2.19.1. Gældende ret

Lov om betalinger § 20, stk. 4, nr. 4, indeholder betingelserne for, at betalingsinstitutter og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester må yde kredit i forbindelse med disse tjenester. Lov om betalinger §§ 31-33 og lovens bilag 2 fastlægger kravene til e-pengeinstitutter og betalingsinstitutters basiskapital.

2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Lov om betalinger §§ 31-33 og lovens bilag 2 implementer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (PSD2).

I direktivet anvendes begrebet ”kapitalgrundlag” frem for ”basiskapital”. Tilsvarende gør sig gældende i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (CRR), hvis bestemmelser om kapitalgrundlaget finder anvendelse for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, jf. § 33 i lov om betalinger.

Med henblik på at sikre en ensartet terminologi finder Erhvervsministeriet på den baggrund, at begrebet ”basiskapital” bør ændres til ”kapitalgrundlag” i hele loven.

2.19.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget ændres begrebet ”basiskapital” til ”kapitalgrundlag” i de relevante bestemmelser i loven samt i lovens bilag 2.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 7, 9-13 og 18 og 19, samt bemærkningerne hertil.

2.20. Produktgodkendelsesprocedurer for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter

2.20.1. Gældende ret

E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter er i dag underlagt krav om, at virksomhederne skal have effektive former for virksomhedsstyring, jf. § 25 i lov om betalinger. I bestemmelsens nr. 1-8 fastsættes en række krav til ledelse og indretningen af virksomheden for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, som skal sikre, at virksomheden har effektive former for virksomhedsstyring. Bestemmelsen indeholder ikke krav om, at virksomhederne skal have effektive produktgodkendelsesprocedurer.

Bestemmelsen viderefører for en stor dels vedkommende den nu ophævede lov om betalingstjenester og elektroniske penges § 19. Bestemmelsen har samme ordlyd som lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 1, og skal endvidere læses i sammenhæng med § 10, stk. 1, nr. 7, i lov om betalinger, hvorefter e-pengeinstitutter eller betalingsinstitutter skal have forsvarlige og effektive organisatoriske strukturer, forretningsgange og procedurer, samt § 11, stk. 1, nr. 10-17, om dokumentation for, at kravene er opfyldt.

Overtrædelse af § 25 straffes med bøde, jf. § 152, stk. 2, i lov om betalinger.

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der findes ikke regler, som sikrer, at virksomhederne har effektive produktgodkendelsesprocedurer.

Andre virksomheder inden for den finansielle sektor, herunder penge- og realkreditinstitutter, er i medfør af § 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse nr. 1235 af 24. november 2017 om produktgodkendelsesprocedurer for detailbankprodukter underlagt krav om effektive produktgodkendelsesprocedurer. Kravene på detailbankområdet gennemfører Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) retningslinjer for produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter (EBA-GL-2015-18). E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter er omfattet af de pågældende retningslinjer fra den europæiske banktilsynsmyndighed. Kravene er imidlertid ikke implementeret i dansk lov for disse virksomheder.

E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter bør behandles på lige fod med penge- og realkreditinstitutter, når de udøver de samme aktiviteter. E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter er såvel som penge- og realkreditinstitutterne omfattet af EBA's retningslinjer om produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter.

For at sikre ensartet behandling af virksomhederne finder Erhvervsministeriet, at der bør fastsættes regler om produktgodkendelse og produktdistribution for E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, som svarer til de gældende regler for penge- og realkreditinstitutter.

På den baggrund vurderer Erhvervsministeriet, at det er nødvendigt at indføre et overordnet krav i lov om betalinger om, at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter og tjenesteydelser. Der bør desuden indsættes en bemyndigelsesbestemmelse i lov om betalinger, således at Finanstilsynet vil kunne fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal træffe for at have effektive produktgodkendelsesprocedurer.

2.20.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget indføres et krav for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter om, at virksomhederne skal have effektive procedurer for udvikling, godkendelse og distribution af produkter.

Tilsvarende indføres med lovforslaget en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede regler om effektive procedurer for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutters udvikling og distribution af produkter. Bemyndigelsesbestemmelsen forventes udnyttet ved, at virksomhederne bliver omfattet af bekendtgørelse nr. 1235 af 24. november 2017 om produktgodkendelsesprocedurer for detailbankprodukter, som samtidig tilpasses således, at den også omfatter produkter og tjenesteydelser omfattet af lov om betalinger.

De nye bestemmelser i lovforslaget strafbelægges ikke. Der foretages som følge heraf en konsekvensændring i strafbestemmelsen i § 152, stk. 2, i lov om betalinger.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 8 og 17, samt bemærkningerne hertil.

2.21. Inddragelse af tilladelse som e-pengeinstitut m.fl. for overtrædelse af hvidvaskloven

2.21.1. Gældende ret

Finanstilsynet kan ifølge § 135, stk. 1, nr. 7, i lov om betalinger inddrage en virksomheds tilladelse som e-pengeinstitut eller som betalingsinstitut eller en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester, hvis virksomheden ikke overholder hvidvaskloven.

En afgørelse om inddragelse af en virksomheds tilladelse er meget indgribende for virksomheden. Der skal derfor være tale om forhold af grov karakter, og inddragelsen vil således typisk alene blive aktuel efter, at der har været givet en frist til berigtigelse af forholdet, og dette ikke er sket.

2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Regeringen indgik den 21. juni 2017 en aftale med Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti om en styrket indsats mod hvidvask m.v. i den finansielle sektor.

Aftalen lægger op til en række skærpede regler om hvidvask i den finansielle lovgivning. Det følger således blandt andet af aftalen, at Finanstilsynet skal have mulighed for at inddrage en finansiell virksomheds tilladelse ved særlige grove overtrædelser af hvidvasklovgivningen, svarende til hvad der gælder for grove overtrædelser af lov om finansiell virksomhed. Det fremgår endvidere af aftalen, at eftersom der er tale om en meget indgribende sanktion, som skal anses som den yderste konsekvens, vil der i vurderingen af anvendelsen blandt andet blive lagt vægt på overtrædelsernes grovhed og hyppighed.

På den baggrund blev der ved 706 af 8. juni 2018 foretaget ændringer i lov om finansiell virksomhed, hvidvaskloven, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om forsikringsformidling, således at det af disse love fremgår, at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse eller registrering, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af hvidvaskloven.

Med henblik på at sikre en enslydende praksis på tværs af den finansielle lovgivning finder Erhvervsministerie det nødvendigt, at § 135, stk. 1, nr. 7, i lov om betalinger ændres, så bestemmelsens ordlyd svarer til lignende bestemmelser i den øvrige finansielle lovgivning.

2.21.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at § 135, stk. 1, nr. 7, i lov om betalinger ændres, således at det fremgår, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse fra en virksomhed, der har tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut eller en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester, hvis der sker grove eller gentagne overtrædelser af hvidvaskloven.

Inddragelse af tilladelse er en indgribende foranstaltning, idet virksomheden ved en inddragelse af sin tilladelse mister muligheden for at udøve de aktiviteter, der kræves tilladelse til. Der skal derfor være tale om grove eller gentagne overtrædelser. Inddragelse af en tilladelse vil således typisk alene være aktuel efter, at der har været givet frist til berigtigelse af forholdet, og dette ikke er sket.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 14, samt bemærkningerne hertil.

2.22. Udvidelse af lov om betalingers bestemmelse om tavshedspligt

2.22.1. Gældende ret

Det følger af § 136, stk. 1, 1. pkt., i lov om betalinger, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af lovens kapitel 2 og 3.

Bestemmelsen indeholder lov om betalingers hovedregel om Finanstilsynets særlige tavshedspligt. Finanstilsynets tavshedspligt er en særlig tavshedspligt, som er mere omfattende end den, der følger af offentlighedslovens regler. Adgangen til aktindsigt og andre oplysninger er således begrænset i forhold til de almindelige regler herom.

Tavshedspligten i lov om betalinger finder alene anvendelse på oplysninger, som Finanstilsynet kommer i besiddelse af efter reglerne i kapitel 2 og 3, som vedrører betingelserne for at opnå tilladelse som e-penge- eller betalingsinstitut eller begrænset tilladelse, og kun såfremt oplysningerne er modtaget i forbindelse med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Oplysninger i sager efter resten af lovens bestemmelser er derimod ikke underlagt den særlige tavshedspligt. For disse oplysninger gælder de almindelige regler om tavshedspligt i straffeloven og forvaltningsloven.

2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det overordnede hensyn bag Finanstilsynets særlige tavshedspligt er, at den gør det muligt for Finanstilsynet at føre effektivt tilsyn med virksomhederne. Det er afgørende, at virksomhederne kan

videregive oplysninger til Finanstilsynet i sikker forvisning om, at oplysningerne ikke videregives. Dette er særlig vigtigt set i sammenhæng med, at Finanstilsynet kan kræve alle oplysninger, som tilsynet skønner nødvendige. For at tilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomheder under tilsyn og kunderne således kunne have tillid til, at tilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger. Et andet hensyn bag tavshedspligten er et ønske om af konkurrencemæssige årsager at beskytte virksomheders forretningsmæssige forhold.

Kapitel 8 i lov om betalinger vedrører databeskyttelse, operationel sikkerhed og autentifikation. Bestemmelserne i lov om betalinger §§ 83-90 omhandler udbydere af betalingstjenesters adgang til betalerens konto. Der er f.eks. tale om bestemmelser, hvorefter udbydere af betalingstjenester snarest muligt skal underrette Finanstilsynet om større drifts- og sikkerhedshændelser efter § 127, stk. 1. De ovennævnte hensyn bag Finanstilsynets særlige tavshedspligt gør sig også gældende for sådanne oplysninger.

Det er derfor Erhvervsministeriets vurdering, at Finanstilsynets særlige tavshedspligt i lov om betalinger bør udvides til også at finde anvendelse på bestemmelserne i kapitel 8 og §§ 83-90.

2.22.3. Lovforslagets indhold

Lovforslaget betyder, at bestemmelserne i lov om betalinger kapitel 8 og §§ 83-90 bliver omfattet af Finanstilsynets særlige tavshedspligt. Oplysninger, som er omfattet heraf, kan dermed kun videregives, hvis der er særlig hjemmel til videregivelsen i lov om betalinger. F.eks. vil betalingstjenesteudbyderes underretning til Finanstilsynet om større drifts- og sikkerhedshændelser efter § 127 blive omfattet af Finanstilsynets særlige tavshedspligt. Oplysningerne om underretningen kan dog videregives til f.eks. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, jf. lov om betalinger § 136, stk. 5, nr. 22, under forudsætning af, at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver.

Adgangen til aktindsigt og andre oplysninger er således begrænset i forhold til de almindelige regler herom, jf. offentlighedslovens § 35, hvorefter den almindelige adgang til aktindsigt viger for tavshedspligtsbestemmelser i særlovgivningen. Det er dog alene den almindelige adgang til aktindsigt i offentlighedslovens § 7, der er begrænset, hvorimod parters adgang til aktindsigt ikke begrænset. Hvem der betragtes som part i forhold til Finanstilsynets afgørelse følger af lov om betalinger § 142.

Ved fortrolige oplysninger forstås oplysninger om en virksomheds forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger som efter deres karakter er fortrolige. Oplysninger, som er offentlige, f.eks. regnskaber og fondsbørsmeddelelser, er ikke omfattet af tavshedspligten. Det samme gælder oprindeligt fortrolige oplysninger, som uden om Finanstilsynet er blevet offentliggjort af andre kanaler i en grad, at det er blevet almindeligt kendt.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 15, samt bemærkningerne hertil.

2.23. Henvisning i lov om betalinger til den nye markedsføringslov

2.23.1. Gældende ret

Det fremgår af § 144, stk. 6, 2, pkt., i lov om betalinger, at markedsføringslovens § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 finder tilsvarende anvendelse.

2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den 1. juli 2017 trådte den nye lov om markedsføring i kraft, jf. lov nr. 426 af 3. maj 2017. I den forbindelse ændredes en række bestemmelser, herunder de bestemmelser som der henvises til i lov om betalinger § 144, stk. 6, 2, pkt. Erhvervsministeriet foreslår derfor, at bestemmelsen konsekvensændres, således at henviser til de korrekte bestemmelser i den nye markedsføringslov.

2.23.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget konsekvensændres henvisningerne til markedsføringsloven i lov om betalinger § 144, stk. 6, 2, pkt. Der tilsigtes ingen materielle ændringer af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 16, samt bemærkningerne hertil.

2.24. Underskrift på investeringsforeningers og SIKAV'ers vedtægter og anvendelse af digital kommunikation

2.24.1. Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. § 14 indeholder regler for investeringsforeningers og SIKAV'ers (selskaber for investering med kapital, der er variabel) anmeldelse til og registrering hos Erhvervsstyrelsen, når Finanstilsynet har givet tilladelse til at udøve virksomhed eller har godkendt ændringer af en investeringsforenings eller SIKAV's vedtægter.

Det følger af lov om investeringsforeninger m.v. § 14, stk. 2, 1. pkt., at en forening eller en SIKAV samtidig med anmeldelse til registrering hos Erhvervsstyrelsen, jf. § 14, stk. 1, og ved anmodning om godkendelse af vedtægtsændringer skal sende et dateret og underskrevet eksemplar af vedtægterne med den fuldstændige affattelse til Finanstilsynet.

Investeringsforeningers og SIKAV'ers vedtægter indeholder typisk en bestemmelse, der giver bestyrelsen bemyndigelse til at oprette nye afdelinger. I tilfælde, hvor bemyndigelsen udnyttes, skal bestyrelsen underskrive vedtægterne.

Det følger af § 14, stk. 2, 2. pkt., at Finanstilsynet skal videresende en kopi af vedtægterne med sin godkendelsespåtegning til Erhvervsstyrelsen og returnere de påtegnede vedtægter til foreningen eller SIKAV'en, når Finanstilsynet har givet foreningen eller SIKAV'en tilladelse eller har godkendt vedtægtsændringerne.

I praksis koordinerer Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen arbejdet således, at Finanstilsynet sender et eksemplar af de godkendte vedtægter til Erhvervsstyrelsen, samtidig med at Finanstilsynet orienterer den pågældende investeringsforening eller SIKAV om tilladelsen eller godkendelsen af vedtægtsændringer. Herefter foretager Erhvervsstyrelsen registreringen.

For at Finanstilsynet kan godkendelsespåtegne vedtægter i overensstemmelse med § 14, stk. 2, 2. pkt., er det nødvendigt, at påtegningen foretages manuelt. Dette gennemføres i praksis ved, at Finanstilsynet manuelt påstempler påtegningen, daterer og underskriver vedtægterne, hvorefter Finanstilsynet sender en elektronisk kopi af de godkendte vedtægter til Erhvervsstyrelsen og elektronisk returnerer de påtegnede vedtægter til foreningen eller SIKAV'en.

Det følger af § 14, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., at i stedet for at sende et dateret og underskrevet eksemplar af vedtægterne med den fuldstændige affattelse til Finanstilsynet, kan investeringsforeninger og SIKAV'er sende vedtægterne til Finanstilsynet ved at anvende digital kommunikation, jf. § 185 i lov om investeringsforeninger m.v.

2.24.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering er i sin rapport fra april 2018 kommet med en række anbefalinger til initiativer, som skal modernisere og fremtidssikre den finansielle lovgivning under hensyntagen til den finansielle stabilitet og ordentlig forbrugerbeskyttelse.

Arbejdsgruppen har i den forbindelse bl.a. anbefalet, at bestyrelsen i en investeringsforening eller SIKAV ikke længere skal underskrive vedtægterne. Det skal bl.a. ses i lyset af, at det kan opleves som tungt og utidssvarende, at samtlige medlemmer i en bestyrelse i en investeringsforening eller SIKAV skal underskrive vedtægterne, hver gang de ændres.

Samtidig med registrering af investeringsforeningen eller SIKAV'en i Erhvervsstyrelsen indsender investeringsforeningen eller SIKAV'en i dag underskrevne vedtægter til Finanstilsynet. Det er imidlertid ikke et krav efter selskabsloven, at aktieselskabers, anpartsselskabers og iværksætterselskabers vedtægter skal underskrives.

Ved ansøgning om godkendelse af vedtægtsændringer modtager Finanstilsynet blandt andet et referat af det bestyrelsesmøde, hvor ændringen er gennemgået og vedtaget. Dette referat er underskrevet af bestyrelsen. Finanstilsynets godkendelse af ændringer af vedtægter vil således kunne baseres på dette referat.

Erhvervsministeriet er enig i arbejdsgruppens vurderinger, og finder derfor, at det lovbestemte krav om, at vedtægterne for en investeringsforening eller SIKAV skal underskrives af bestyrelsen, bør ophæves. Det samme gælder for så vidt angår kravet om underskrift på vedtægterne samtidig med registrering af en investeringsforening eller SIKAV i Erhvervsstyrelsen. Herved gøres reguleringen mere tidssvarende og der fjernes en belastning på bestyrelsen.

Samfundet bliver stadig mere digitalt, og de fleste virksomheder bruger it-løsninger, herunder digital kommunikation, i deres interaktion med myndighederne. Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at digital kommunikation bør anvendes i det omfang, det er muligt og hensigtsmæssigt, og at der ikke i den finansielle lovgivning bør være hindringer herfor.

Erhvervsministeriet finder det på den baggrund også hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet får mulighed for at anvende digital kommunikation i forbindelse med godkendelse af investeringsforeningers og SIKAV'ers vedtægter og vedtægtsændringer. Finanstilsynet har hidtil foretaget godkendelserne manuelt og herefter sendt disse pr. mail til henholdsvis Erhvervsstyrelsen og den pågældende investeringsforening eller SIKAV. Anvendelsen af digital kommunikation ved Finanstilsynets godkendelse af vedtægter og vedtægtsændringer vil effektivisere sagsbehandlingen.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at ændre ordlyden af § 14, stk. 2, 2. pkt., således at det fremgår, at Finanstilsynet orienterer Erhvervsstyrelsen og foreningen eller SIKAV'en, når Finanstilsynet har givet foreningen eller SIKAV'en tilladelse eller har godkendt vedtægtsændringer.

Erhvervsministeriet vurderer, at § 14, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v. kan ophæves. Det er ikke nødvendigt at opretholde bestemmelsen, da alle investeringsforeninger og SIKAV'er i dag indsender deres vedtægter til Finanstilsynet ved at anvende digital kommunikation. Erhvervsministeren kan ifølge § 185 i lov om investeringsforeninger m.v. fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet, som er omfattet af loven, skal foregå digitalt. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at § 14, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v. er overflødig og kan ophæves.

2.24.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås på den baggrund, at der foretages tre ændringer i § 14 i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås for det første, at § 14, stk. 2, 1. pkt. i lov om investeringsforeninger m.v. ændres, således at det ikke længere fremgår af bestemmelsen, at vedtægterne skal underskrives, når investeringsforeningen eller SIKAV'en indsender dem til Finanstilsynet.

Ændringen medfører, at investeringsforeninger og SIKAV'er fremadrettet skal indsende et dateret eksemplar af vedtægterne til Finanstilsynet samtidig med anmeldelse til registrering i Erhvervsstyrelsen og ved anmodning om godkendelse af vedtægtsændringer. Det vil dermed fortsat være et krav, at vedtægterne er dateret.

Det foreslås endvidere, at ordlyden i § 14, stk. 2, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. ændres, således at det fremover fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal orientere Erhvervsstyrelsen og investeringsforeningen eller SIKAV'en om, at vedtægter eller vedtægtsændringer er godkendt.

Ændringen af bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet kan overgå til digital sagsbehandling af de nævnte sager. Med lovændringen vil Finanstilsynet ikke længere påstemple godkendelsespåtegningen, datere og underskrive vedtægterne manuelt. Finanstilsynet vil i stedet orientere Erhvervsstyrelsen og investeringsforeningen eller SIKAV'en om, at vedtægterne eller vedtægtsændringerne er godkendt i en mail. Vedtægterne vil ikke længere blive påstemplet og underskrevet af Finanstilsynet. Godkendelsen vil dermed foregå elektronisk.

Endeligt foreslås det, at § 14, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., ophæves. Bestemmelsen fastsætter mulighed for at investeringsforeninger og SIKAV'er kan indsende vedtægter til Finanstilsynet ved at anvende digital kommunikation, jf. § 185 i lov om investeringsforeninger m.v. Det ikke nødvendigt at opretholde bestemmelsen, da alle investeringsforeninger og SIKAV'er i dag indsender deres vedtægter til Finanstilsynet ved at anvende digital kommunikation.

Med forslaget tilsigtes ingen ændringer i forhold til måden, hvorpå investeringsforeninger indsender vedtægterne til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation. De øvrige krav i § 14 i lov om investeringsforeninger m.v. skal fortsat være opfyldt.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 2-4, samt bemærkningerne hertil.

2.25. Erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om god skik for danske og udenlandske UCITS.

2.25.1. Gældende ret

Det følger af lov om investeringsforeninger m.v. § 29, stk. 1, at danske UCITS, dvs. investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde, skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for deres respektive virksomhedsområder. Det samme gælder for udenlandske UCITS, der er juridiske personer, når de markedsfører deres andele her i landet.

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder i § 29, stk. 2, en bemyndigelse til erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for danske og udenlandske UCITS' markedsføring af deres andele her i landet. Bestemmelsen kan udnyttes til at udstede bekendtgørelser om god skik for danske og udenlandske UCITS, der markedsfører deres andele her i landet. Bestemmelsen er ikke udnyttet.

2.25.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Af § 29, stk. 1, fremgår, at danske UCITS skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for deres respektive virksomhedsområder. Det samme gælder ifølge bestemmelsen for udenlandske UCITS, der er juridiske personer, når de markedsfører deres andele her i landet.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at med den nuværende ordlyd i § 29, stk. 2, kan der opstå tvivl om rækkevidden af erhvervs- og vækstministerens bemyndigelse til at udstede regler om redelig forretningskik og god praksis for UCITS. Det fremgår af bestemmelsen, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler for danske og udenlandske UCITS markedsføring af andele her i landet. Bemyndigelsen i § 29, stk. 2, kan fortolkes indskrænkende i forhold til § 29, stk. 1, og der er således behov for, at § 29, stk. 2, præciseres for at undgå tvivl om rækkevidden af hjemlen.

Erhvervsministeren bør have bemyndigelse til at udstede nærmere regler om redelig forretningskik og god praksis inden for hele virksomhedsområdet for danske UCITS og for udenlandske UCITS, der er juridiske personer, når de markedsfører deres andele her i landet.

2.25.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre § 29, stk. 2, således at bemyndigelsen til at fastsætte nærmere regler bringes i overensstemmelse med ordlyden i § 29, stk. 1.

Det foreslås, at der foretages en redaktionel ændring af § 29, stk. 2, således at det er erhvervsministeren, der bemyndiges til at fastsætte nærmere regler på området og ikke erhvervs- og vækstministeren.

De foreslåede ændringer indebærer, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om god skik på hele virksomhedsområdet for danske UCITS og udenlandske UCITS, der er juridiske personer, når de markedsfører deres andele her i landet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 5, samt bemærkningerne hertil.

2.26. Udvidelse af danske UCITS' mulighed for at optage kortfristede lån

2.26.1. Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. regulerer danske UCITS, dvs. investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde. Lovens § 68 indeholder regler om danske UCITS' muligheder for at optage lån.

Det følger af lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 1, at danske UCITS ikke må optage lån.

Ved lån forstås udelukkende lån af penge. Værdipapirlån er ikke reguleret i § 68 i lov om investeringsforeninger m.v. Ifølge Finanstilsynets nuværende praksis er midlertidige overtræk på enkeltkonti i en afdeling at sidestille med et lån. En afdeling i en dansk UCITS må derfor ikke have negative saldi på enkelte bankkonti, selvom saldoen på den enkelte afdelings bankkonti samlet set er positiv. Bestemmelsen regulerer således også danske UCITS' muligheder for midlertidige overtræk på enkeltkonti.

Baggrunden for låneforbuddet er blandt andet at beskytte investorerne imod, at en dansk UCITS gearer sine investeringer og foreningen – og dermed indirekte investorerne – påtager sig en risiko, der er større end foreningens formue. Gearing er en metode, som anvendes til at øge eksponeringen ved at investere for lånte midler.

Lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 2, indeholder undtagelserne til låneforbuddet i bestemmelsens stk. 1. Med Finanstilsynets tilladelse kan danske UCITS på vegne af en afdeling optage kortfristede lån på højst 10 pct. af afdelingens formue for at indløse investorernes andele, for at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler, jf. lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 2, nr. 1.

Fælles for de tre former for tilladte lån efter § 68, stk. 2, nr. 1, er, at de skal være kortfristede, og dermed ikke må få karakter af et stående lån. Bestemmelsen giver derfor ikke mulighed for, at en afdeling kan investere for lånte midler, da der i så fald ville være tale om ulovlig gearing.

Lån, som er tilladt efter lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 2, må tilsammen højst udgøre 15 pct. af en afdelings formue, jf. lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 3.

§ 68 i lov om investeringsforeninger m.v. gennemfører artikel 83 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 ("UCITS-direktivet"), der fastsætter regler for UCITS' adgang til at optage lån.

Det følger af artikel 83, stk. 2, litra a, at medlemsstaterne kan tillade, at investeringsinstitutter optager lån, såfremt der er tale om midlertidige lån, der udgør højst 10 pct. af aktiverne for så vidt angår investeringsselskaber eller højst 10 pct. af fondens værdi for så vidt angår investeringsfonde. Det fremgår imidlertid ikke af artikel 83, at UCITS alene kan optage lån på vegne af en afdeling på højst 10 pct. af afdelingens formue for at indløse investorers andele, for at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler.

2.26.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering er i sin rapport af april 2018 kommet med en række anbefalinger til initiativer, som skal modernisere og fremtidssikre den finansielle lovgivning under hensyntagen til den finansielle stabilitet og ordentlig forbrugerbeskyttelse. Arbejdsgruppen har i den forbindelse bl.a. anbefalet, at bestemmelsen ændres, så den rummer de muligheder for optagelse af midlertidige lån, der følger af UCITS-direktivet.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at den nuværende ordlyd i § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. er en overimplementering af UCITS-direktivets artikel 83, stk. 2, litra a. Erhvervsministeriet finder derfor, at § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. bør ændres, således at bestemmelsen bliver direktivnær.

Midlertidige overtræk på en afdelings konti anses for at være lån. Erhvervsministeriet er opmærksom på, at dette forhold giver branchen udfordringer. For eksempel anser virksomhederne det som administrativt byrdefuldt at skulle sikre sig, at samtlige valutakonti i en afdeling i en investeringsforening har et positivt indestående. Byrden ligger i det administrative tidsforbrug og eventuelle omkostninger ved at konvertere valuta, så afdelingens konti ikke går i minus.

Erhvervsministeriet ønsker at tilpasse bestemmelsen i § 68, stk. 2, nr. 1, således at danske UCITS under visse betingelser kan have midlertidige overtræk på enkeltkonti. På denne måde vil utilsigtede midlertidige overtræk på enkeltkonti ikke længere være at betragte som ulovlige lån.

2.26.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 2, nr. 1, ændres, således at muligheden for at optage kortfristede lån på højst 10 pct. af afdelingens formue ikke længere er begrænset til henholdsvis indløsning af investorenes andele, til at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler.

Ændringen indebærer, at danske UCITS får mulighed for, med Finanstilsynets tilladelse, at optage kortfristede lån på højst 10 pct. af afdelingens formue, bortset fra lån med investeringsformål (gearing).

Med ændringen vil danske UCITS kunne udnytte en tilladelse til at optage lån af midlertidig karakter til andre formål, eksempelvis sikkerhedsstillelse efter "EMIR" - Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012 af 4. juli om OTC-derivativer, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013 af 26. juni 2013, Kommissionens delegerede forordning nr. 1002/2013 af 12. juli 2013 og af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014.

Danske UCITS' mulighed for at optage lån vil som hidtil være betinget af Finanstilsynets tilladelse, og at der alene er tale om kortfristede lån på højst 10 pct. af afdelingens formue. Endvidere finder begrænsningen i § 68, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v. anvendelse som hidtil. Lån, som er omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 2, må tilsammen højst udgøre 15 pct. af en afdelings formue.

Af hensyn til investorbeskyttelse stilles det som betingelse for optagelsen af kortfristede lån, herunder for midlertidige overtræk, at en dansk UCITS ikke benytter disse til yderligere investeringer for dermed at geare sine investeringer. Denne betingelse vil sikre, at investorerne beskyttes imod, at foreningen - og dermed indirekte investorerne - opnår en risiko, der er større end foreningens formue. Denne betingelse, suppleret af de øvrige god skikregler i lov om investeringsforeninger m.v., sikrer investorbeskyttelsen på området. Således skal den danske UCITS fortsat have investorenes interesser

for øje, når der optages kortfristede lån på vegne af en afdeling. Endvidere skal den danske UCITS handle i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i lov om investeringsforeninger m.v., herunder god skik-regler i lovens § 29 samt reglerne om ledelse i lovens § 47.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 6, samt bemærkningerne hertil.

2.27. Ophævelse af danske UCITS' indberetningspligt til Finanstilsynet ved fejlberregning af emissions- eller indløsningsprisen og ophævelse af Finanstilsynets bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om danske UCITS' underretningspligt om fejlberregningen

2.27.1. Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. § 75 regulerer den situation, hvor en dansk UCITS har begået fejl, der medfører en afvigelse i beregningen af emissions- og indløsningsprisen. Emissions- og indløsningsprisen er den kurs, som en afdeling af en dansk UCITS kan handles til.

Det følger af § 75, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at en dansk UCITS, der har begået fejl, som har medført en afvigelse på 0,5 pct. eller mere af emissions- eller indløsningsprisen, skal sørge for, at de berørte investorer får underretning om fejlen, og offentliggøre oplysninger om fejlen. Den danske UCITS skal påbegynde berigtigelse af fejlen samt indberette forholdet til Finanstilsynet inden tre hverdage efter, at fejlen er opdaget. Indberetningen til Finanstilsynet skal indeholde en redegørelse for baggrunden for fejlen og en beskrivelse af, hvordan den danske UCITS vil undgå lignende fejl i fremtiden.

Hensynet bag bestemmelsen er at sikre god investorbeskyttelse og en bedre opfyldelse af internationale standarder, som IOSCO (International Organization of Securities Commissions) har udstedt på området. Fejl ved beregningen af emissions- og indløsningsprisen kan medføre, at investorerne har købt andele til en for høj eller for lav kurs eller har solgt andele til for lav eller for høj kurs. Investorerne skal derfor have besked om fejl, og fejl skal berigtiges, herunder skal berørte investorer kompenseres for eventuelle tab.

Lov om investeringsforeninger m.v. § 75, stk. 1, fastsætter en bagatelgrænse på 0,5 pct. Fejl i beregningen, som medfører en afvigelse på mindre en 0,5 pct., anses dermed for at have så ubetydelige økonomiske konsekvenser for investorerne, at udbyttet for investorerne ved, at den danske UCITS berigtiger fejlen, ikke svarer til den danske UCITS' omkostninger herved.

Det følger af § 75, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om danske UCITS' pligt til at underrette de berørte investorer og Finanstilsynet om fejl på 0,5 pct. eller mere ved beregning af emissions- eller indløsningsprisen.

Finanstilsynet har endnu ikke udnyttet bestemmelsen til at udstede nærmere regler på området.

2.27.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering er i sin rapport af april 2018 kommet med en række anbefalinger til initiativer, som skal modernisere og fremtidssikre den finansielle lovgivning under hensyntagen til den finansielle stabilitet og ordentlig forbrugerbeskyttelse.

Arbejdsgruppen har i den forbindelse bl.a. anbefalet, at danske UCITS' pligt til at indberette afvigelser i emissions- eller indløsningsprisen på 0,5 pct. eller mere til Finanstilsynet inden tre dage efter, at fejlen er opdaget, ophæves og erstattes med et mindre byrdefuldt tilsyn.

Erhvervsministeriet ønsker at følge arbejdsgruppens anbefaling om at ophæve kravet om, at danske UCITS inden tre dage skal indberette afvigelser i emissions- eller indløsningsprisen på 0,5 pct. eller mere til Finanstilsynet.

2.27.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås på den baggrund, at lov om investeringsforeninger m.v. § 75, stk. 1, 2. pkt., ændres, således at danske UCITS ikke længere skal indberette til Finanstilsynet, at der ved beregning af emissions- eller indløsningsprisen er begået fejl, der har medført en afvigelse på 0,5 pct. eller mere inden tre hverdage efter, at fejlen er opdaget.

Med forslaget er det kun indberetningspligten til Finanstilsynet, der ophæves. Af hensyn til investorbeskyttelsen skal danske UCITS fortsat påbegynde berigtigelsen af fejlen, herunder kompensere investorerne for eventuelle tab, inden tre hverdage efter, at fejlen er opdaget.

Det foreslås endvidere at ophæve § 75, stk. 1, 3. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., hvor det fremgår, at indberetningen til Finanstilsynet skal indeholde en redegørelse for baggrunden for fejlen og en beskrivelse af, hvordan den danske UCITS vil undgå lignende fejl i fremtiden.

Da det med dette lovforslag foreslås at ophæve danske UCITS' indberetningspligt til Finanstilsynet i forbindelse med fejlregning af emissions- og indløsningsprisen, vil § 75, stk. 1, 3. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. vedrørende krav til indberetningen ikke længere have relevans, når indberetningspligten til Finanstilsynet i bestemmelsens 2. pkt. ophæves.

Endeligt foreslås det at ophæve Finanstilsynets bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om danske UCITS' pligt til at underrette Finanstilsynet om fejl på 0,5 pct. eller mere ved beregning af emissions- og indløsningsprisen, som fremgår af § 75, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.

Baggrunden for ændringen er, at det med dette lovforslag foreslås at ophæve danske UCITS' indberetningspligt til Finanstilsynet i forbindelse med fejlregning af emissions- og indløsningsprisen, jf. § 75, stk. 1, 2. pkt. Det er således ikke længere nødvendigt at have en bestemmelse, der giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om danske UCITS' pligt til at underrette Finanstilsynet ved fejl i beregningen af emissions- eller indløsningsprisen.

Finanstilsynet vil fortsat have bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om danske UCITS pligt til at underrette investorerne om fejl på 0,5 pct. eller mere ved beregning af emissions- eller indløsningsprisen.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 7-9, samt bemærkningerne hertil.

2.28. Danske UCITS' underretningspligt over for Finanstilsynet, når bestyrelsen har truffet beslutning om, at en afdeling skal investere på et nyt marked

2.28.1. Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. § 139 fastsætter regler for, hvornår en afdeling i en dansk UCITS, dvs. investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde, må investere i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter.

Det er et krav, at værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, som en afdeling placerer sine midler i, har fået adgang til eller handles på et reguleret marked eller handles på et andet marked i en anden EU-medlemsstat. Endvidere kan afdelinger i danske UCITS tillige investere i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, som er optaget til officiel notering på en fondsbørs i et tredjeland eller som handles på et andet reguleret marked i et tredjeland, når markedet er regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt. Det er en forudsætning, at Finanstilsynet har godkendt valget af fondsbørs eller markedet i et tredjeland, eller det er fastsat i den danske UCITS vedtægter eller fondsbestemmelser, jf. § 139, stk. 1.

Efter § 139, stk. 3, har danske UCITS en underretningspligt over for Finanstilsynet, når bestyrelsen for investeringsforeningen eller SIKAV'er eller bestyrelsen i det investeringsforvaltningsselskab, der administrerer værdipapirfonden, har besluttet, at en afdeling i en dansk UCITS kan investere på nye markeder, jf. § 139, stk. 1, nr. 2 og 3. Den danske UCITS skal erklære over for Finanstilsynet, at markedet opfylder betingelserne om at være reguleret, regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt.

I praksis fremgår de markeder, som den danske UCITS kan investere på, af et bilag til vedtægterne eller fondsbestemmelserne for den danske UCITS. Når bestyrelsen har truffet beslutning om, at den danske UCITS kan investere på et nyt marked, modtager Finanstilsynet en underretning om markedets navn samt en erklæring om, at bestyrelsen har undersøgt og kan bekræfte, at det pågældende marked opfylder betingelserne.

2.28.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Branchen har ønsket, at underretningspligten ophæves, således at danske UCITS ikke længere skal underrette Finanstilsynet, når bestyrelsen beslutter, at en afdeling skal investere på et nyt marked. Finanstilsynet ønsker at imødekomme dette ønske, dog således at det skal fremgå af loven, at danske

UCITS ligesom hidtil skal kunne dokumentere, at markedet opfylder betingelserne om at være reguleret, regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt.

Erhvervsministeriet finder det på den baggrund hensigtsmæssigt, at underretningspligten ophæves, men det skal som hidtil kunne dokumenteres, at markedet opfylder de nævnte betingelser.

2.28.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at § 139, stk. 3, ændres, således at danske UCITS' underretningspligt over for Finanstilsynet ophæves.

Ændringen indebærer, at det ikke længere vil være et krav, at danske UCITS skal underrette Finanstilsynet og erklære, at det pågældende marked opfylder betingelserne om at være reguleret, regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt.

Der lægges med forslaget op til, at den danske UCITS som hidtil skal kunne dokumentere, at det marked, som bestyrelsen har besluttet, at afdelingen skal investere på, opfylder betingelserne om at være reguleret, regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt. Det er således alene selve underretningspligten til Finanstilsynet, der ophæves, og ikke pligten for den danske UCITS til at foretage de nødvendige undersøgelser af markedet.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 10, samt bemærkningerne hertil.

2.29. Afgørelseskompetence til Finanstilsynets bestyrelse i forbindelse med sager om påbud til danske UCITS

2.29.1. Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. § 166 giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde en dansk UCITS at afholde udgifter til, at der foretages en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den danske UCITS, hvis Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med den danske UCITS, og der ikke er tale om en for Finanstilsynets sædvanlig forekommende undersøgelse. Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

Det følger af § 166, stk. 7, i lov om investeringsforeninger m.v., at Det Finansielle Råd træffer afgørelse i sager om disse påbud.

2.29.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med lov nr. 268 af 25. marts 2014 blev Det Finansielle Råd nedlagt, og Finanstilsynets bestyrelse blev i stedet etableret. I den forbindelse fik Finanstilsynets bestyrelse afgørelses- og beslutningskompetencen i sager, som har principiel karakter, eller som har eller må formodes at have en videregående betydelig følge for de aktører, som en afgørelse m.v. måtte rette sig mod.

I forbindelse med dette, blev der foretaget en lang række konsekvensændringer i det finansielle regelsæt, herunder i lov om investeringsforeninger m.v. Erhvervsministeriet har imidlertid bemærket, at § 166, stk. 7, i lov om investeringsforeninger m.v. ikke er blevet ændret i samme ombæring. Erhvervsministeriet ønsker med dette lovforslag at foretage den manglende konsekvensrettelse.

2.29.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås på den baggrund at ændre § 166, stk. 7, således at det fremgår af bestemmelsen, at det er Finanstilsynets bestyrelse, der kan træffe afgørelse i sager om påbud.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 13, samt bemærkningerne hertil.

2.30 Lov om ejendomscreditselskaber

2.30.1. Gældende ret

Ejendomscreditselskaber er i dag underlagt regler om bl.a. god skik, herunder regler om markedsføring og rådgivning, men der findes ikke regler for ejendomscreditselskaber, som sikrer effektive procedurer vedrørende udvikling og distribution af produkter.

Penge- og realkreditinstitutter, er i henhold til bekendtgørelse nr. 1235 af 24. november 2017 om produktgodkendelsesprocedurer for detailbankprodukter, som er udstedt med hjemmel i § 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, underlagt regler om produktgodkendelse og produktdistribution i henhold til retningslinjer fra EBA (EBA-GL-2015-18 Retningslinjer for produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter). Disse regler omfatter bl.a. penge- og realkreditinstitutters udvikling og distribution af boliglånsprodukter. Næsten tilsvarende regulering gælder endvidere for fondsmæglerselskaber i henhold til MiFID II og for forsikringselskaber og forsikringsdistributører i henhold til forsikringsdistributionsdirektivet med tilhørende level II regulering.

2.30.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Idet ejendomscreditselskaber kan udvikle og distribuere boliglånsprodukter, bør der, på lige fod med de regler der gælder for penge- og realkreditinstitutter, også for ejendomscreditselskaber gennemføres regler om produktgodkendelse og produktdistribution i henhold til retningslinjerne herom fra EBA.

På den baggrund vurderer Erhvervsministeriet, at det er hensigtsmæssigt at indføre en bemyndigelse i § 8 a, i lov om ejendomscreditselskaber, så Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som et ejendomscreditselskab skal træffe for at have effektive produktgodkendelsesprocedurer.

2.30.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget vil der blive indført en bemyndigelse for Finanstilsynet til at udstede regler om effektive procedurer for ejendomskreditselskabers udvikling og distribution af produkter. Det påtænkes, at bestemmelsen vil blive udmøntet ved, at ejendomskreditselskaber vil blive omfattet af den allerede gældende bekendtgørelse nr. 1235 af 24. november 2017 om produktgodkendelsesprocedurer for detailbankprodukter.

Der henvises til lovforslagets § 7, samt bemærkningerne hertil.

2.31 Ikrafttrædelsesbestemmelse for lov om betalingskonti

2.31.1 Gældende ret

Det følger af den gældende § 26, stk. 2, i lov om betalingskonti, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af §§ 3 og 5 og § 6, stk. 1 og 2.

§ 3 vedrører en forpligtelse for udbydere af betalingskonti til at udlevere et gebyroplysningsdokument. § 5 vedrører udlevering af en gebyropgørelse over påløbne gebyrer inden for det seneste år, mens § 6, stk. 1 og 2 vedrører brugen af repræsentative tjenesteydelser.

Bemyndigelsen i § 26, stk. 2, er udnyttet med bekendtgørelse 760 af 30. maj 2018 til at sætte § 3 og § 6, stk. 1 og 2 i kraft fra den 31. oktober 2018. Bemyndigelsen i § 26, stk. 2, indeholder imidlertid ikke i dag hjemmel til at fastsætte forskellige ikrafttrædelsestidspunkter for de nævnte bestemmelser.

2.31.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af betalingskontodirektivet (direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014) reglerne om udlevering af en gebyropgørelse og repræsentative tjenesteydelser, der er implementeret i §§ 3 og 6, stk. 1 og 2, i lov om betalingskonti skal træde i kraft senest 31. oktober 2018.

Artikel 29, stk. 2, litra d, i betalingskontodirektivet (direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014) gør det imidlertid muligt at udsætte ikrafttrædelsen af § 5 i lov om betalingskonti om en gebyropgørelse. Artikel 29, stk. 2, litra d, fastsætter, at medlemsstater, hvor der allerede findes et sidestykke til en gebyropgørelse på nationalt plan, kan vælge at indarbejde det fælles format og det fælles symbol herfor senest 18 måneder efter ikrafttrædelsen af forordningen om harmoniserede betegnelser for repræsentative tjenester.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at reglerne om en gebyropgørelse følger kalenderåret sættes i kraft 1. januar 2019. Det er derfor Erhvervsministeriets vurdering, at bemyndigelsen i § 26, stk. 2, præciseres, så erhvervsministeren kan fastsætte forskellige ikrafttrædelsestidspunkter. Det tiltænkes herved, at bemyndigelsen skal udnyttes til at sætte § 5 i lov om betalingskonti i kraft 1. januar 2018.

2.31.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at bemyndigelsen i § 26, stk. 2, i lov om betalingskonti, til at sætte §§ 3, 5 og 6, stk. 1 og 2, i kraft præciseres således, at erhvervsministeren skal kunne fastsætte forskellige tidspunkter for bestemmelserne.

Præciseringen skal sikre at § 5 i lov om betalingskonti, der vedrører gebyropgørelser, kan sættes i kraft på et senere tidspunkt end de øvrige bestemmelser.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 8, samt bemærkningerne hertil.

2.32 [Titel]

2.32.1. Gældende ret

2.32.2. Erhvervsministeriets overvejelser

2.32.3. Lovforslagets indhold

2.33. Fornyelse af anordningshjemmel til tilpasning af SIFI-regler på Færøerne og Grønland

2.33.1. Gældende ret

I lov nr. 268 af 25. marts 2014 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love, der bl.a. fastsætter regler for udpegning af SIFI'er, blev det ved anordningshjemler i lovens § 24, stk. 1 og 2, gjort muligt at sætte loven i kraft for Færøerne og Grønland.

Anordningshjemlerne blev udnyttet ved anordning nr. 693 af 22. maj 2015 for Færøerne og anordning nr. 1688 af 16. december 2015 for Grønland, der bl.a. fastsætter regler om udpegning af SIFI'er på Færøerne og Grønland tilpasset de særlige færøske og grønlandske forhold.

2.33.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I forbindelse med ikrafttrædelsen af lov nr. 268 af 25. marts 2014 i Danmark, blev det ved anordningshjemler i lovens § 24, stk. 1 og 2, gjort muligt at sætte loven i kraft for Færøerne og Grønland. Disse anordningshjemler kan kun benyttes én gang til at sætte loven i kraft for Færøerne og Grønland.

Det ønskes imidlertid, at der skabes mulighed for at kunne tilpasse kriterierne for SIFI-udpegning på Færøerne og Grønland.

En sådan ændring kræver, at de gældende kongelige anordninger for Færøerne og Grønland ændres. For at kunne ændre anordningerne er det nødvendigt at etablere nye anordningshjemler i lov nr. 268 af 25. marts 2014.

2.33.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 24 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, hvorefter der én gang ved kongelig anordning kan foretages ændringer af § 1, nr. 129, i lov nr. 268 af 25. marts 2014, som sat i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås tilsvarende, at der indsættes et nyt stk. 4 i § 24 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, hvorefter der én gang ved kongelig anordning kan foretages ændringer af § 1, nr. 129, i lov nr. 268 af 25. marts 2014, som sat i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Med etableringen af de nye anordningshjemler i stk. 3 og 4, vil det blive muligt at foretage ændringer i de gældende kongelige anordninger for Færøerne og Grønland, så kriterierne for udpegning af SIFI'er på Færøerne og Grønland kan tilpasses. De foreslåede stk. 3 og 4 er af ren lovteknisk karakter.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 10.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

Den foreslåede ændring af § 14, stk. 2, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. forventes at medføre en hurtigere sagsbehandling i Finanstilsynet, da Finanstilsynet fremover ikke skal give vedtægterne en manuel godkendelsespåtegning, men i stedet elektronisk orienterer Erhvervsstyrelsen samt investeringsforeningen eller SIKAV'en om godkendelsen af vedtægterne.

Den foreslåede ændring af § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. vil medføre, at Finanstilsynet vil modtage færre indberetninger, da danske UCITS' adgang til låneoptagelse udvides. Den foreslåede ændring i § 75, stk. 1, 2. og 3. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., vil ligeledes have positive administrative konsekvenser for det offentlige, da Finanstilsynet ikke længere skal behandle indberetninger om danske UCITS' fejlberging af emissions-og indløsningsprisen.

Erhvervsministeriet vurderer, at lovforslaget efterlever principperne om digitaliseringsklar lovgivning.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Team Effektiv Regulering har vurderet, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt, kvantificerer derfor ikke lovforslaget yderligere.

Det skal dog bemærkes, at ifølge rapporten af april 2018 fra arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering forventes ændringerne af §§ 24 og 26 i lov om finansiel virksomhed vedrørende accessorisk virksomhed at have positive indirekte/afledte effekter.

Den foreslåede ophævelse af § 123 i lov om finansiel virksomhed vil medføre en administrativ byrdeletelse for de finansielle virksomheder, idet virksomhederne ikke længere skal indhente et skriftligt samtykke og ikke efter anmodning skal oplyse kunden om samtykkets rækkevidde eller om muligheden for at anmode herom. For så vidt angår lettelsen i forhold til at der ikke længere stilles et formkrav om skriftlighed ved indhentelse af samtykke, skal det dog bemærkes, at når samtykke skal afgives i forbindelse med videregivelse af oplysninger om fysiske personer, stiller databeskyttelsesforordningen store bevismæssige krav til virksomhederne for, at der er indhentet et gyldigt samtykke

Den foreslåede ændring af SIFI-indlånsindikatoren i § 308, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed, forventes at medføre, at ét ekstra institut udpeges til SIFI i 2019 i forhold til i dag. Et institut, der efter den foreslåede ændring i fremtiden måtte blive udpeget som SIFI, vil blive mødt med højere kapitalkrav og strengere likviditetskrav. Derudover følger visse administrative konsekvenser, da der stilles større krav til god selskabsledelse i SIFI'er end for øvrige institutter, og da SIFI'er er pålagt øget tilsyn. Til gengæld for disse øgede krav vil et institut, der efter den foreslåede ændring i fremtiden måtte blive udpeget som SIFI, få lettere og billigere adgang til kapital og gæld, da sandsynligheden mindskes for, at investorer og kreditorer lider tab. De højere kapitalkrav til et SIFI, og dermed mere kapital i instituttet, vil i øvrigt gøre det nemmere for virksomheder at få adgang til erhvervslån i kriseperioder.

Den foreslåede ændring af § 361, stk. 5, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter den årlige afgift afskaffes for boligkreditformidlere, der også har tilladelse som finansiel rådgiver, vil have positive økonomiske konsekvenser for de berørte virksomheder. Disse virksomheder vil årligt spare et afgiftsbeløb på 16.700 kr. (i 2016-niveau) hver. Dermed vil det blive billigere at drive virksomhed for de, ofte små, virksomheder, der både har tilladelse som finansielle rådgivere og som boligkreditformidlere. Der er i dag 16 virksomheder med tilladelse som boligkreditformidler, der også har tilladelse som finansiel rådgiver. Finanstilsynet forventer, at antallet af virksomheder med en sådan dobbelttilladelse vil vokse i 2018.

Afgiftslettelsen for boligkreditformidlere, der også har tilladelse til at udøve finansiel rådgivning, kan risikere at medføre en minimal afgiftsstigning for de store finansielle virksomheder. Dette forudsætter dog bl.a., at antallet af virksomheder under tilsyn ikke ændrer sig, idet afgifterne for de store finansielle virksomheder opkræves som forskellen mellem Finanstilsynets udgifter og opkrævningen under §§ 361-362.

De særlige krav for investeringsrådgivere forventes at have mindre erhvervsøkonomiske konsekvenser i form af mindre omstillings- og løbende omkostninger, da investeringsrådgivere fremadrettet skal afsætte de personalemæssige og økonomiske ressourcer, der er nødvendige for at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser.

Investeringsrådgiverne vil fremadrettet skulle indsende oplysningsskemaer vedrørende vurderingen af deres egnethed og hæderlighed. Der vil derfor være tale om begrænsede administrative konsekvenser for virksomhederne.

Det forventes, at den foreslåede ændring af § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. vil medføre en lettelse af de administrative byrde for erhvervslivet, da danske UCITS med den foreslåede udvidede mulighed for at optage lån ikke i samme omfang som tidligere vil få utilsigtede overtræk på enkeltkonti, som virksomhederne indberetter til Finanstilsynet.

Det forventes, at den foreslåede ændring af § 75, stk. 1, 2. og 3. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. vil medføre en lettelse af de administrative byrder for erhvervslivet, da danske UCITS ikke længere skal indberette til Finanstilsynet, hvis der er sket fejlregning af emissions- og indløsningsprisen.

Den foreslåede ændring af § 139, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v. forventes alene at medføre mindre administrative lettelser for Finanstilsynet, da det er sjældent, at Finanstilsynet modtager underretninger fra danske UCITS, hvor det erklæres, at markedet opfylder betingelserne om at være reguleret, regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt. Det skyldes, at UCITS sjældent går ind på nye markeder.

Lovforslaget vurderes endvidere at leve op til principperne for agil erhvervsrettet regulering. Lovforslaget indeholder en række regler, der ikke ligger hindringer i vejen for anvendelse af nye forretningsmodeller og er teknologineutral. Med lovforslaget justeres desuden reglerne i lov om finansiel virksomhed således, at særligt forskellige former for digitale løsninger og ydelser falder ind under begrebet accessorisk virksomhed, som kan udøves af pengeinstitutter. Dette understøtter og muliggør, at nye forretningsmodeller kan udvikles. Herudover søges det bl.a. at fjerne barrierer for digitalisering og sikre en mere teknologineutral lovgivning. Dette giver sig f.eks. til udtryk ved, at man med forslaget ophæver formkrav til samtykke i forbindelse med finansielle virksomheders videregivelse af fortrolige oplysninger.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Med forslaget til ændring af lov om finansiel virksomhed § 71 b, stk. 1, gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) i lov om finansiel virksomhed. Ændringen fjerner en hidtidig overimplementering af reglerne om koncerngenopretningsplaner.

Med lovforslaget foretages fornødne ændringer i lov om finansiel virksomhed, lov om investerings-selskaber og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde som følge af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 648/2012.

Lovforslaget gennemfører en række ændringer i lov om kapitalmarkeder som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked (prospektforordningen). Prospektforordningen indeholder desuden i artikel 3, stk. 2, en mulighed for at undtage udbud af omsættelige værdipapirer under 8 mio. euro fra prospektpligten, forudsat at der ikke anmodes om et godkendelsescertifikat til brug for udbud i andre EU/EØS lande m.v. Med lovforslaget videreføres udnyttelsen af denne mulighed, der er indført med 706 af 8. juni 2018.

Lov om investeringsforeninger m.v. § 14, stk. 2, gennemfører artikel 5, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS-direktivet). Det fremgår af UCITS-direktivets artikel 5, nr. 6, at medlemsstaternes tilsynsmyndighed skal godkende UCITS' vedtægtsændringer. Det er overladt til de nationale tilsynsmyndigheder at bestemme, hvordan godkendelse af vedtægterne skal ske. Kravet om godkendelsespåtegning er en national regel.

Lov om investeringsforeninger m.v. § 68 gennemfører artikel 83 i UCITS-direktivet, der fastsætter regler for UCITS' adgang til at optage lån.

Det fremgår af artikel 83, stk. 2, litra a, at medlemsstaterne kan tillade, at investeringsinstitutter optager lån, såfremt der er tale om midlertidige lån, der udgør højst 10 pct. af aktiverne for så vidt angår investeringsselskaber eller højst 10 pct. af fondens værdi for så vidt angår investeringsfonde. Det fremgår ikke af artikel 83, at UCITS kun kan optage lån på vegne af en afdeling på højst 10 pct. af afdelingens formue for at indløse investorers andele, for at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler. Disse begrænsninger fremgår kun af den nationale regel i § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. Den gældende § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. er således en overimplementering af artikel 83 i UCITS-direktivet. Med lovforslaget gennemføres en direktivnær implementering.

Kravet om underretning til Finanstilsynet i § 139, stk. 3, er en national regel og ikke et krav efter UCITS-direktivet. Med den foreslåede ændring af § 139 i lov om investeringsforeninger m.v. sker en mere direktivnær gennemførelse af UCITS-direktivets artikel 50, stk. 1, litra a-d og artikel 50, stk. 2.

Med lovforslaget gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (betalingskontodirektivet) i lov om betalingskonti.

Dette sker ved, at der indsættes tre yderligere definitioner fra betalingskontodirektivet i lov om betalingskonti. Definitionerne implementeres direktivnært.

Endvidere gennemføres den europæiske banktilsynsmyndigheds retningslinjer for produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter (EBA-GL-2015-18) for så vidt angår e-pengeinstitutter, betalingsinstitutter, boligkreditformidlere og ejendomskreditselskaber.

Lovforslaget gennemfører enkelte dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (MIFID II).

Med lovforslaget gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (betalingskontodirektivet) i lov om betalingskonti. Dette sker ved, at der indsættes tre yderligere definitioner fra betalingskontodirektivet i lov om betalingskonti. Definitionerne implementeres direktivnært.

Endelig gennemfører forslaget nødvendige ændringer til lov om finansiel virksomhed, så Finanstilsynet kan føre tilsyn med overholdelse af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/565 af 25. april 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår de organisatoriske krav til og vilkårene for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv, samt Rådets forordning (EU) 2017/1509 af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea.

8. Høring

Et udkast til lovforslaget har været sendt i høring hos følgende organisationer og myndigheder m. v.:

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Den foreslåede ændring af § 14, stk. 2, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. forventes at medføre en hurtigere sagsbehandling i Finanstilsynet, da Finanstil-	Ingen

	<p>synet fremover ikke skal give vedtægterne en manuel godkendelsespåtegning, men i stedet elektronisk orienterer Erhvervsstyrelsen samt investeringsforeningen eller SIKAV'en om godkendelsen af vedtægterne.</p> <p>Den foreslåede ændring af § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. vil medføre, at Finanstilsynet vil modtage færre indberetninger, da danske UCITS' adgang til låneoptagelse udvides.</p> <p>Den foreslåede ændring i § 75, stk. 1, 2. og 3. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., vil have administrative konsekvenser for det offentlige, da Finanstilsynet ikke længere skal behandle indberetninger om danske UCITS' fejlberregning af emissions- og indløsningsprisen.</p>	
<p>Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet</p>	<p>Ændringerne af §§ 24 og 26 i lov om finansiel virksomhed vedrørende accessorisk virksomhed forventes at have positive indirekte/afledte effekter.</p> <p>Den foreslåede ændring af SIFI-indlånsindikatoren forventes at medføre billigere adgang til kapital, for institutter, der måtte blive udpeget som nye SIFI'er. Det forventes, at ét nyt institut vil blive udpeget i 2019.</p> <p>Afskaffelsen af den årlige afgift for boligkreditformidlere, der</p>	<p>Den foreslåede ændring af SIFI-indlånsindikatoren vil medføre højere kapitalkrav og likviditetskrav for institutter, der måtte blive udpeget som nye SIFI'er. Det forventes, at ét nyt institut vil blive udpeget i 2019.</p> <p>Afgiftslettelsen for boligkreditformidlere, der også har tilladelse til at udøve finansiel rådgivning, vil kunne medføre en minimal afgiftsstigning for de store finansielle virksomheder.</p>

	også har tilladelse som finansiel rådgiver, vil have positive økonomiske konsekvenser for de berørte virksomheder.	
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	<p>Ophævelsen af formkravene til samtykker i § 123 i lov om finansiel virksomhed vil medføre en administrativ byrdelettelser for de finansielle virksomheder, idet virksomhederne ikke længere skal indhente et skriftligt samtykke og ikke efter anmodning skal oplyse kunden om samtykkets rækkevidde eller om muligheden for at anmode herom.</p> <p>Den foreslåede ændring af § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. forventes at medføre en lettelse af de administrative byrde for erhvervslivet, da danske UCITS med den foreslåede udvidede mulighed for at optage lån ikke i samme omfang som tidligere vil få utilsigtede overtræk på enkeltkonti, som virksomhederne indberetter til Finanstilsynet.</p> <p>Det forventes, at den foreslåede ændring af § 75, stk. 1, 2. og 3. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. vil medføre en lettelse af de administrative byrder for erhvervslivet, da danske UCITS ikke længere skal indberette til Finanstilsynet, hvis der er sket fejlregning af emissions- og indløsningsprisen.</p>	<p>Den foreslåede ændring af SIFI-indlånindikatoren vil medføre øgede administrative omkostninger for institutter, der måtte blive udpeget som nye SIFI'er, da der stilles større krav til god selskabsledelse i SIFI'er end for øvrige institutter, og da SIFI'er er pålagt øget tilsyn. Det forventes, at ét nyt institut vil blive udpeget i 2019.</p> <p>De særlige krav for investeringsrådgivere forventes at have mindre erhvervsøkonomiske konsekvenser i form af mindre omstillings- og løbende omkostninger, da investeringsrådgivere fremadrettet skal afsætte de personalemæssige og økonomiske ressourcer, der er nødvendige for at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser.</p>
Administrative konsekvenser for	Ingen	Ingen

borgerne		
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Med forslaget gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) i lov om finansiel virksomhed. Ændringen fjerner en hidtidig overimplementering af reglerne om koncerngenopretningsplaner.</p> <p>Med lovforslaget foretages fornødne ændringer i lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsselskaber og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde som følge af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 648/2012.</p> <p>Lovforslaget gennemfører en række ændringer i lov om kapitalmarkeder som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked (prospektforordningen).</p> <p>Lovforslaget gennemfører artikel 5, nr. 6, artikel 50, stk. 1, litra a-d, artikel 50, stk. 2, og artikel 83 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS-direktivet) mere direktivnært og fjerner dansk overimplementering.</p> <p>Med lovforslaget gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (betalingskontodirektivet) i lov om betalingskonti. Dette sker ved, at der indsættes tre yderligere definitioner fra betalingskontodirektivet i lov om betalingskonti. Definitionerne implementeres direktivnært.</p> <p>Endvidere gennemføres den europæiske banktilsynsmyndigheds retningslinjer for produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter (EBA-GL-2015-18) for så vidt angår e-pengeinstitutter, betalingsinstitutter, boligkreditformidlere og ejendomskreditselskaber.</p>	

	<p>Lovforslaget gennemfører enkelte dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (MIFID II).</p> <p>Med lovforslaget gennemføres også dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (betalingskontodirektivet) i lov om betalingskonti. Dette sker ved, at der indsættes tre yderligere definitioner fra betalingskontodirektivet i lov om betalingskonti. Definitionerne implementeres direktivnært.</p> <p>Endelig gennemfører forslaget nødvendige ændringer til lov om finansiel virksomhed, så Finanstilsynet kan føre tilsyn med overholdelse af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/565 af 25. april 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår de organisatoriske krav til og vilkårene for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv, samt Rådets forordning (EU) 2017/1509 af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea.</p>
<p>[Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering] / [Går videre end minimumskrav i EU-regulering] (sæt X)</p>	<p>Ingen</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede tilføjelse til fodnoten til lov om finansiel virksomheds titel er en konsekvens af, at lovforslaget indeholder ændringer, som følge af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU)

2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen) og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 648/2012.

STS-forordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i lov om finansiel virksomhed, som sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med overholdelsen af STS-forordningen.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 14, i lov om finansiel virksomhed)

Med dette lovforslags § 1, nr. 15, foreslås, at der indsættes et nyt kapitel 20 h i lov om finansiel virksomhed, som indeholder særlige regler for STS-certificeringsbureauer. Et STS-certificeringsbureau er, jf. definitionen i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 68, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 3, en juridisk person omfattet af artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen), der kontrollerer og erklærer om en securitisering og opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26.

Som en konsekvens af indførelsen af et nyt kapitel 20 h indeholdende særlige regler for STS-certificeringsbureauer, foreslås et nyt § 1, stk. 14, i lov om finansiel virksomhed, hvoraf følger, at lovens kapitel 20 h finder anvendelse på STS-certificeringsbureauer. Forslaget er i overensstemmelse med den gældende opbygning af lovens § 1.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3 og nr. 15, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om STS-certificeringsbureauer.

Til nr. 3 (§ 5, stk. 1, nr. 68, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der i § 5, stk. 1, nr. 68, i lov om finansiel virksomhed, indføres en definition af et STS-certificeringsbureau. Det foreslås, at STS-certificeringsbureauer defineres som en juridisk person, der er omfattet af artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen), der kontrollerer og erklærer om en securitisering og opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26.

STS-forordningen indeholder ikke nogen definition af disse aktører, som med forordningen skal underlægges en tilladelsesordning hos de nationale kompetente myndigheder. Forordningen beskriver alene disse aktører som ”tredjepart”. For at præcisere forståelsen af reglerne for disse aktører, som foreslås indarbejdet i lov om finansiel virksomhed, vurderes det derfor hensigtsmæssigt med den foreslåede definition.

Til nr. 4 (§ 24, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af lov om finansiel virksomhed § 24, stk. 1, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, der er givet tilladelse til. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab.

Med lovforslaget om ændring af § 24, stk. 1, tilføjes for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber, at digitale løsninger og services anses for at være accessorisk virksomhed, hvis de er i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. Forslaget gennemfører en af anbefalingerne, som arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering, er kommet med i sin rapport fra april 2018.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber har ikke fri adgang til at drive anden virksomhed, end den der er givet tilladelse til. Som udgangspunkt kan disse virksomheder alene udøve de aktiviteter, som er oplyst i § 7, stk. 1 (pengeinstitutter), § 8, stk. 1 (realkreditinstitutter) og § 11, stk. 1 (forsikringsselskaber), i lov om finansiel virksomhed. I tillæg hertil giver reglerne i §§ 24-26 i lov om finansiel virksomhed pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber mulighed for at udøve andre aktiviteter i et begrænset omfang.

Området for lovlig pengeinstitutvirksomhed, realkreditvirksomhed og forsikringsvirksomhed udvides således med §§ 24-26 i lov om finansiel virksomhed. Virksomhederne kan udover de regulerede aktiviteter drive virksomhed, der er accessorisk, jf. § 24, midlertidig virksomhed til sikring eller afvikling af forud indgåede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder, jf. § 25 samt anden virksomhed, hvis instituttet ikke har en dominerende indflydelse i denne, jf. § 26.

Bilag 1, 3, 7 og 8 til lov om finansiel virksomhed indeholder i øvrigt kerneområdet for henholdsvis pengeinstitutvirksomhed, realkreditvirksomhed og forsikringsvirksomhed. Pengeinstitutter må endvidere udøve de aktiviteter som er nævnt i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed (værdipapirhandleraktiviteter).

Med forslaget tilføjes for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber i § 24, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at digitale løsninger og services anses for værende accessorisk virksomhed, hvis de er i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed.

Den teknologiske udvikling har åbnet mulighed for en række virksomheder for at levere teknologiske løsninger på det finansielle område, som ikke kræver tilladelse. Dette kan på pengeinstitutområdet og realkreditområdet eksempelvis være forbrugsoverblik, eller finansielt overblik på tværs af forskellige virksomheder. På forsikringsområdet kan det eksempelvis være at give et overskueligt overblik over forsikringsforhold, måske endda skadeforebyggelse. Forslaget til bestemmelsen skal give de omfattede virksomheder mulighed for selv at konkurrere på dette område.

Området for accessorisk virksomhed udvikler sig i takt med, at virksomhedsområderne udvikler sig. Især indenfor det teknologiske område har og vil virksomhedsområdet for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber udvikle sig i stigende grad. Der vil med forslaget fremadrettet være flere forskellige former for digitale løsninger og services, der kan falde ind under begrebet accessorisk virksomhed.

Den nærmere afgrænsning af begrebet ”accessorisk virksomhed”, herunder også de forskellige former for digitale løsninger og services, fastlægges fortsat i øvrigt ved administrativ praksis under hensyntagen til den samfundsmæssige udvikling i overensstemmelse med bemærkningerne til § 24, jf. Folketingstidende 2002-2003, tillæg A, side 4642, L 176 som fremsat den 12. marts 2003. Ændringen har således ikke til hensigt at ændre den hidtidige praksis for accessorisk virksomhed.

Det er en betingelse for at kunne anses for at være accessorisk virksomhed, at de digitale løsninger og services er i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. Hvis løsningerne ikke fremstår som en naturlig forlængelse af virksomheden, kan de i stedet blive betragtet som anden virksomhed i henhold til § 26 i lov om finansiel virksomhed, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Til nr. 5 (§ 26 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 26, stk. 1, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og forsikringsselskaber uanset §§ 7-9, 11, 24 og 25 i fællesskab med andre kan drive anden virksomhed, hvis den finansielle virksomhed ikke har bestemmende indflydelse på den anden virksomhed, at de andre virksomheder i fællesskabet ikke er i koncern eller administrationsfællesskab med den finansielle virksomhed, og at den anden virksomhed udøves i et andet selskab end den finansielle virksomhed.

Med lovforslaget indsættes et nyt stk. 3 i § 26 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter pengeinstitutter kan udøve visse aktiviteter, der ligger ud over accessorisk virksomhed, i et selvstændigt kapitaliseret datterselskab. Forslaget gennemfører en af anbefalingerne, som arbejdsgruppen for eftersyn af den finansielle regulering, er kommet med i sin rapport fra april 2018.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber har ikke fri adgang til at drive anden virksomhed, end den der er givet tilladelse til. Som udgangspunkt kan disse virksomheder alene udøve de aktiviteter, som er oplistet i § 7, stk. 1 (pengeinstitutter), § 8, stk. 1 (realkreditinstitutter) og § 11, stk. 1 (forsikringsselskaber), i lov om finansiel virksomhed. I tillæg hertil giver reglerne i §§ 24-26 i lov om finansiel virksomhed pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber mulighed for at udøve andre aktiviteter i et begrænset omfang.

Området for lovlig pengeinstitutvirksomhed, realkreditvirksomhed og forsikringsvirksomhed udvides således med §§ 24-26 i lov om finansiel virksomhed. Virksomhederne kan udover de regulerede aktiviteter drive virksomhed, der er accessorisk, jf. § 24, midlertidig virksomhed til sikring eller af-

vikling af forud indgåede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder, jf. § 25 samt anden virksomhed, hvis instituttet ikke har en dominerende indflydelse i denne, jf. § 26.

Bilag 1, 3, 7 og 8 til lov om finansiel virksomhed indeholder i øvrigt kerneområdet for henholdsvis pengeinstitutvirksomhed, realkreditvirksomhed og forsikringsvirksomhed. Pengeinstitutter må endvidere udøve de aktiviteter som er nævnt i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed (værdipapirhandleraktiviteter).

Lov om finansiel virksomhed § 26, stk. 1, giver således de omfattede virksomheder mulighed for at drive enhver type erhvervsvirksomhed under de fastsatte betingelser, jf. bemærkningerne til § 26, jf. Folketingstidende 2002-2003, tillæg A, side 4642, L 176 som fremsat den 12. marts 2003. I henhold til den nuværende stk. 2, kan Finanstilsynet give en tidsfrist for afhændelse, hvis en finansiel virksomhed kommer til at drive anden virksomhed i strid med lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen indebærer, at f.eks. et pengeinstitut i fællesskab med en eller flere andre kan drive alle former for erhvervsvirksomhed, eksempelvis industri- eller rederivirksomhed. Den fælles drift har imidlertid ikke hidtil kunne ske sammen med finansielle virksomheder, der indgår i koncern med den finansielle virksomhed, eller for så vidt angår forsikringsvirksomhed i administrationsfællesskab med forsikringselskabet. Et moderselskab, der ikke er en finansiel virksomhed, har derimod kunne drive virksomheden med en dattervirksomhed, som er en finansiel virksomhed.

Med forslaget vil det være muligt for pengeinstitutter at udøve nye former for aktiviteter, som ikke hidtil har været lovlige, forudsat at disse aktiviteter drives i et selvstændigt kapitaliseret datterselskab, og forudsat at en række betingelser er opfyldt.

Ifølge § 26, stk. 3, nr. 1, skal de risici, som pengeinstituttet påtager sig ved at drive denne form for virksomhed, indkapsles tilstrækkeligt i det pågældende datterselskab. Det betyder, at risikoen ikke må ligge på moderselskabet, men det betyder ikke, at moderselskabet ikke kan udøve lån til datterselskabet.

Ifølge § 26, stk. 3, nr. 2, skal aktiviteterne udøves i et datterselskab til pengeinstituttet. Dette betyder, at pengeinstituttet har dominerende indflydelse på virksomheden. Det står i modsætning til den nuværende § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter den finansielle virksomhed ikke må have dominerende indflydelse på virksomheden med aktiviteterne.

Ifølge § 26, stk. 3, nr. 3, skal selskabet, hvori aktiviteterne udøves, være selvstændigt kapitaliseret. Dette betyder, at selskabet skal være et selskab med begrænset ansvar.

Ifølge § 26, stk. 3, nr. 4, må aktiviteterne desuden ikke udgøre en betydelig del af instituttets aktivitet eller kunne bringe instituttets solvensoverdækning i fare. Det helejede datterselskab vil endvidere

ikke skulle indgå i den regnskabsmæssige konsolidering med moderselskabet. Ved vurdering af, om selskabet udgør en betydende del af instituttets aktivitet vil det blandt andet kunne tages i betragtning hvad indtægterne udgør, og hvor stor balancen er i forhold til moderselskabet.

Det er ikke hensigten med forslaget, at udøvelsen af enhver form for virksomhed fremadrettet vil være lovlig for pengeinstitutter, blot aktiviteten udøves i et selvstændigt kapitaliseret datterselskab.

Den type virksomhed, som den nye bestemmelse i § 26, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed giver mulighed for at udøve, er virksomhed, som pengeinstituttet ikke allerede lovligt kan drive som accessorisk virksomhed efter § 24 i lov om finansiel virksomhed. Aktiviteterne skal have en relation til pengeinstitutdriften eller være virksomhed, hvor pengeinstituttet har oparbejdet særlige kompetencer indenfor et givent område som led i dets virksomhed, som kan anvendes til gavn for pengeinstituttets kunder.

Et pengeinstitut i et selvstændigt kapitaliseret datterselskab får med bestemmelsen eksempelvis mulighed for at udøve leasinglignende aktiviteter, hvor aftalerne har løbetider ned til en måned. Omvendt bør pengeinstitutter ikke i et helejet datterselskab kunne drive eksempelvis industri- og produktionsvirksomhed eller detailhandel.

Til nr. 6 (§ 29, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende lov om finansiel virksomhed § 29, stk. 1, må forsikringsvirksomheder opføre, eje og drive fast ejendom. Stk. 2 fastsætter, at livsforsikringsselskaber kan opføre boligbyggeri med videresalg for øje, når der til byggeriet er opnået tilsagn om en andel i bevillingsrammen efter § 1 c eller regler fastsat i medfør af § 1, stk. 4, i lov om fremme af privat udlejningsbyggeri og mindst halvdelen af beboelseslejlighederne udlejes til helårsbeboelse. Stk. 3 begrænser denne mulighed og fastsætter, at den andel af beboelseslejlighederne, der opføres med henblik på videresalg, ikke må have en værdi, der overstiger 1 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser.

Det foreslås, at ophæve § 29, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed. Dette foreslås som følge af, at kravet om, at forsikringsselskabers opførelse, ejerskab og drift af fast ejendom kun kunne ske til varig anbringelse af midler blev afskaffet ved lov nr. 532 af 29. april 2015. Denne lovændring har medført, at bestemmelsen i stk. 2 om livsforsikringsselskabernes opførelse af boligbyggerier har ændret sig fra at være en undtagelse af forbuddet mod ejendomsspekulation i stk. 1, til at være en begrænsning mod handel i fast ejendom.

Da begrænsningen i stk. 3 er knyttet sammen med bestemmelsen i stk. 2, foreslås denne bestemmelse tillige ophævet. Endvidere er hensynet bag bestemmelsen i dag varetaget i lov om finansiel virksomhed § 158, hvorefter forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Bestemmelsen i stk. 3 vurderes således at være overflødig.

Forslaget om ophævelse af stk. 2 og 3 indebærer, at livsforsikringsselskaber vil opnå samme muligheder for at investere i fast ejendom som andre forsikringsselskaber. Livsforsikringsselskaberne vil herefter have fri mulighed for at opføre, eje og drive fast ejendom på samme vilkår som andre forsikringsselskaber har i dag. Livsforsikringsselskaberne vil dog stadig skulle overholde øvrige krav om midlernes anbringelse, herunder kravet § 158 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 7 (§ 71, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af § 71, stk.1, i lov om finansiel virksomhed skal en finansiel virksomhed have effektive former for virksomhedsstyring, herunder betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Det følger af § 71, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om hændelsesrapportering ved eventuelle hændelser, herunder fastsætte nærmere regler om krav om underretning af Finanstilsynet og Center for Cybersikkerhed ved en hændelse, der har en negativ indvirkning på sikkerheden i virksomhedens net- og informationssystemer.

Hjemlen blev indsat med lov nr. 436 af 8. maj 2018 om net- og informationssikkerhed for domænenavnsystemer og visse digitale tjenester og ændring af lov om finansiel virksomhed og lov om kapitalmarkeder, som følge af implementeringen af Rådets og Europa-Parlamentets direktiv (EU) 2016/1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (herefter NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1.

Ved en fejl blev hjemlen indsat i § 71, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Hjemlen skulle rettelig have været indsat som § 71, stk. 4, 2. pkt.

Med henblik på at rette op herpå, foreslås det, at 2. pkt. i § 71, stk. 2, udgår og i stedet indsættes som 2. pkt. i § 71, stk. 4. Ændringen skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring til § 1, nr. 8.

Der er således ikke tale om ændringer af materiel karakter.

Til nr. 8 (§ 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal en finansiel virksomhed have effektive former for virksomhedsstyring, herunder betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Det følger af § 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en finansiel virksomhed skal træffe for at have effektive former for virksomhedsstyring, herunder betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området. Denne bemyndigelse er bl.a. udnyttet ved bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. (herefter kaldet ledelsesbekendtgørelsen), hvoraf bekendtgørelsens bilag 5 stiller nærmere krav til it-sikkerhed.

Det følger bl.a. af ledelsesbekendtgørelsens bilag 5, at bestyrelsen skal beslutte en it-sikkerhedspolitik for virksomheden, som ud fra den ønskede risikoprofil på it-området skal indeholde en overordnet stillingtagen til alle væsentlige forhold vedrørende it-sikkerheden. Hvad der er væsentligt afhænger bl.a. af virksomhedens størrelse samt omfanget og kompleksiteten af virksomhedens it-anvendelse.

Det foreslås, at indsætte et 2. pkt. i bestemmelsen, hvorefter Finanstilsynet endvidere kan fastsætte nærmere regler om hændelsesrapportering ved eventuelle hændelser, herunder fastsætte nærmere regler om krav om underretning af Finanstilsynet og Center for Cybersikkerhed ved en hændelse, der har en negativ indvirkning på sikkerheden i virksomhedens net- og informationssystemer.

Hjemlen blev oprindeligt indsat i § 71, stk. 2, 2. pkt., med lov nr. 436 af 8. maj 2018 om net- og informationssikkerhed for domænenavnssystemer og visse digitale tjenester og ændring af lov om finansiel virksomhed og lov om kapitalmarkeder, som følge af implementeringen af Rådets og Europa-Parlamentets direktiv (EU) 2016/1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (herefter NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1.

Ved en fejl blev hjemlen indsat i § 71, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Hjemlen skulle rettelig have været indsat som § 71, stk. 4, 2. pkt.

Med henblik på at rette op herpå foreslås det, at flytte 2. pkt. i § 71, stk. 2, og i stedet indsætte det som 2. pkt. i § 71, stk. 4. Ændringen skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring til lovforslagets § 1, nr. 7.

Der er således ikke tale om ændringer af materiel karakter.

Til nr. 9 (§ 71 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 71 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal en modervirksomhed udarbejde og vedligeholde en koncerngenopretningsplan i koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed. Forpligtelsen gælder efter § 71 b, stk. 1, 2. pkt., alene finansielle holdingvirksomheder, der mindst har én dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Det skal fremgå af koncerngenopretningsplanen, hvilke tiltag modervirksomheden vurderer skal træffes for at genoprette den finansielle situation i modervirksomheden og i hver enkelt dattervirksomhed, i situationer hvor der sker en hastig eller betydelig forværring af den finansielle situation i en eller flere af virksomhederne i koncernen. Det følger af § 71 b, stk. 1, sidste pkt., at § 71 a, stk. 1 og 2, som beskriver kravene til genopretningsplaner, finder tilsvarende anvendelse på den øverste modervirksomhed og for koncerngenopretningsplanen med de fornødne tilpasninger.

Det foreslås, at blandede holdingvirksomheder udgår af bestemmelsen.

Forslaget medfører, at blandede holdingvirksomheder fremover ikke vil være omfattet af kravet om udarbejdelse og vedligeholdelse af en koncerngenopretningsplan.

Bestemmelsen implementerer artikel 7 i BRRD.

Til nr. 10 (§ 88, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 88, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at en række bestemmelser i selskabsloven finder anvendelse på andelskasser med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen omfatter både andelskasser med lovbestemte stemmeretsbegrænsninger og de andelskasser, hvor de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger er bortfaldet i henhold til § 85 a i lov om finansiel virksomhed, og hvor der ikke er indsat stemmeretsbegrænsninger i vedtægterne. De bestemmelser i selskabsloven, som er oplystet i § 88, stk. 1, finder således anvendelse for alle de nævnte andelskasser.

Selskabslovens §§ 106 og 107 vedrørende vedtagelseskrav til vedtægtsændringer har imidlertid ikke hidtil været omfattet af § 88 og har dermed ikke fundet anvendelse på andelskasser. Eventuelle bestemmelser om vedtagelseskrav til vedtægtsændringer har i stedet alene fremgået af andelskassernes vedtægter.

Med forslaget til et nyt § 88, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed indsættes en bestemmelse vedrørende de andelskasser, som er omfattet af § 85 a i lov om finansiel virksomhed, og hvor der i andelskassen ikke er indsat stemmeretsbegrænsninger svarende til de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger i andelskassens vedtægter. For denne type andelskasser foreslås det, at selskabslovens regler om vedtagelseskrav til vedtægtsændringer i § 96, stk. 2, § 106, stk. 1, og § 107, stk. 1 og 2, nr. 1-4, 6 og 7, skal finde anvendelse.

Dette indebærer, at vedtægtsændringer i andelskasser, hvor de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger er bortfaldet i medfør af § 85 a i lov om finansiel virksomhed, og hvor der i andelskassen ikke er indsat stemmeretsbegrænsninger svarende til de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger i vedtægterne, fremover kræver 2/3 flertal af såvel de afgivne stemmer, som af den del af andelskapitalen, som er repræsenteret på generalforsamlingen, jf. selskabslovens § 106, stk. 1.

Derudover stilles yderligere krav til vedtægtsændringer, hvorved andelshavernes forpligtelser over for andelskassen forøges, som fremover kun er gyldige, hvis samtlige andelshavere er enige herom, jf. selskabslovens § 107, stk. 1.

Vedtægtsændringer, som blandt andet omhandler ret til udbytte, overdragelse af andelskapital, mulighed for andelshaveres udøvelse af stemmeret for egne eller andres andelskapital og bestemmelser om sprog på generalforsamlingen og internt i andelskassen, skal tiltrædes af mindst 9/10 såvel af de afgivne stemmer som af den på generalforsamlingen repræsenterede andelskapital, jf. selskabslovens § 107, stk. 2, nr. 1-4, 6 og 7.

Indkaldelsen til generalforsamlingen skal indeholde den fulde ordlyd af vedtægtsændringen, hvis der på en generalforsamling i en omfattende andelskasse skal træffes beslutning efter blandt andet § 107, stk. 1 eller 2, jf. selskabslovens § 96, stk. 2.

Til nr. 11 (§ 123, i lov om finansiel virksomhed)

Ifølge § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed må bestyrelsesmedlemmer m.fl. samt øvrige ansatte ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med. Som et typetilfælde, hvor videregivelse efter praksis anses for berettiget er bl.a. videregivelse af oplysninger med kundens samtykke.

Lov om finansiel virksomhed § 123 indeholder formkrav og oplysningskrav, som knytter sig til et samtykke. Det fremgår af § 123, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et samtykke til videregivelse af oplysninger skal afgives i skriftlig form. I medfør af bestemmelsens stk. 2, kan samtykke til brug for indgåelse af forsikringsaftaler på baggrund af telefonisk henvendelse dog afgives mundtligt, så længe forsikringsgesellschaft senest 14 dage efter aftalens indgåelse, oplyser kunden om samtykkets rækkevidde. Bestemmelsens stk. 3, indeholder regler om, at den finansielle virksomhed på kundens anmodning skal oplyse om samtykkets rækkevidde. Og sidst indeholder stk. 4 et krav til, at den finansielle virksomhed ved indhentelsen af det skriftlige samtykke skal oplyse kunden om muligheden for efter stk. 3, at få oplyst om samtykkets rækkevidde.

Kravene til samtykke har indtil den 25. maj 2018 været fortolket i overensstemmelse med kravene i § 3, nr. 8, i persondataloven. Den 25. maj 2018 trådte databeskyttelsesforordningen i kraft. Reglerne om samtykke i lov om finansiel virksomhed har herefter fungeret som særregler i henhold til databeskyttelsesforordningens samtykkeregulering i artikel 7, jf. definitionen af samtykke i artikel 4, nr. 11. Der sondres i praksis ikke mellem kravene til et gyldigt samtykke fra fysiske og juridiske personer.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 11, at der ved samtykke forstås enhver frivillig, specifik og utvetydig viljestilkendegivelse fra den registrerede, hvorved den registrerede ved erklæring eller klar bekræftelse indvilger i, at personoplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling. Et samtykke kan både afgives mundtligt, skriftligt og digitalt. Det er endvidere et krav, i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 7, at den dataansvarlige kan påvise, at den registrerede har givet samtykke til behandlingen af sine personoplysninger. Kan den dataansvarlige ikke bevise, at der foreligger et gyldigt samtykke, er konsekvensen, at samtykket ikke kan anses for at være i overensstemmelse med forordningen og kan dermed ikke udgøre et lovligt behandlingsgrundlag.

Det foreslås, at ophæve § 123 i lov om finansiel virksomhed.

Ophævelsen af § 123 i lov om finansiel virksomhed vil betyde, at finansielle virksomheder ikke længere skal opfylde formkrav i forbindelse med indhentelse af et samtykke. Finansielle virksomheder vil heller ikke længere være forpligtede til at skulle oplyse om samtykkets rækkevidde på kundens anmodning.

Ophævelsen af bestemmelsen vil endvidere betyde, at Finanstilsynet ikke længere vil være kompetent myndighed til at behandle spørgsmål om gyldigheden af samtykker til videregivelse af oplysninger om fysiske personer, da dette alene vil reguleres af databeskyttelsesforordningens regler, der administreres af Datatilsynet. Datatilsynet vil blive enekompetent til at behandle disse spørgsmål vedrørende samtykker fra fysiske personer samt til at yde vejledning til de finansielle virksomheder om kravene hertil. Ligeledes vil det i forbindelse med behandling af sager om videregivelse af oplysninger om fysiske personer efter reglerne i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed være Datatilsynet, der vurderer, om der foreligger et gyldigt samtykke.

Finanstilsynet vil fortsat være kompetent myndighed til at behandle spørgsmål om gyldigheden af samtykker til finansielle virksomheders videregivelse af oplysninger om juridiske personer.

Kravene til et gyldigt samtykke har hidtil været fortolket i overensstemmelse med persondatareglerne, herunder så der ved et samtykke forstås en frivillig, specifik og utvetydig viljestilkendegivelse fra kunden, og kravene har været fortolket ens i forhold til fysiske og juridiske personers samtykke. Med lovændringen vil der fortsat blive lagt vægt på disse principper ved vurderingen af, om en juridisk virksomhed har afgivet et gyldigt samtykke, således at samtykket stadig skal være frivilligt, specifikt og utvetydigt.

Det vil fortsat påhvile den finansielle virksomhed at bevise, at der er indhentet et gyldigt samtykke. Denne pligt følger af, at det er virksomheden, der må løfte bevisbyrden for, at videregivelsen ikke har været uberettiget efter § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Ophævelsen af § 123 i lov om finansiel virksomhed vil medføre en administrativ byrdelettelse for de finansielle virksomheder, idet virksomhederne ikke længere skal indhente et skriftligt samtykke og ikke efter anmodning skal oplyse kunden om samtykkets rækkevidde eller oplyse om muligheden for at anmode herom.

Til nr. 12 (§ 240 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 240 i lov om finansiel virksomhed, at bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og om finansielle virksomheders pligter over for erhvervsministeren og Finanstilsynet finder anvendelse med de nødvendige tilpasninger for sådanne virksomheder, som er under rekonstruktionsbehandling eller opløsning.

Det foreslås at ændre § 240 i lov om finansiel virksomhed således, at det både er bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed og reglerne udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og finansielle virksomheders pligter over for erhvervsministeren og Finanstilsynet, som finder anvendelse med de nødvendige tilpasninger for sådanne virksomheder, som er under rekonstruktionsbehandling eller opløsning.

Det indebærer, at regler om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og om de finansielle virksomheders pligter i enten lov om finansiel virksomhed eller i bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed, finder anvendelse, selvom en virksomhed er under rekonstruktionsbehandling eller er under opløsning.

Ved opløsning forstås ligesom i dag, at virksomheden er under opløsning efter selskabslovens (likvidation eller tvangsopløsning) eller konkurslovens regler.

Hvis en finansiel virksomhed ophører på anden måde, har Finanstilsynet ikke beføjelser i henhold til hverken lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed overfor virksomheden, efter at tilladelsen er inddraget.

Der er tale om en ændring af lovteknisk karakter. Ændringen sikrer, at det ikke kun er de regler, der fremgår af loven, men også de regler, der udstedes i medfør af loven om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og finansielle virksomheders pligter over for erhvervsministeren og Finanstilsynet, der finder anvendelse med de nødvendige tilpasninger, i de situationer hvor en virksomhed er under rekonstruktionsbehandling eller opløsning.

Til nr. 13 (§ 246, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 245, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at en beslutning om foranstaltninger i henhold til § 246, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed uanset §§ 106 og 107 i selskabsloven altid kan træffes med to tredjedele af den repræsenterede kapital. Såfremt halvdelen af aktiekapitalen er repræsenteret på generalforsamlingen, kan beslutning om foranstaltninger træffes med simpelt flertal. I sparekasser og andelskasser kan beslutning om foranstaltninger i henhold til stk. 1 altid træffes med to tredjedele af de fremmødte, i sparekasser repræsentantskabsmedlemmer og i andelskasser andels-havere.

Bestemmelsen har til formål at lette kriseløsninger, således at beslutning om foranstaltninger efter § 246, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed altid kan træffes med det i stk. 5 fastsatte flertal uanset selskabslovens regler om vedtagelseskrav til vedtægtsændringer.

Efter selskabslovens § 106, stk. 1, er en beslutning om vedtægtsændringer kun gyldig, hvis den tiltrædes af mindst 2/3 såvel af de stemmer, som er afgivet, som af den del af selskabskapitalen, som er

repræsenteret på generalforsamlingen. Efter selskabslovens § 107, stk. 1, er beslutninger om vedtægtsændringer, hvorved kapitalejernes forpligtelser over for kapitalselskabet forøges, kun er gyldige, hvis samtlige kapitalejere er enige herom. Det følger af endvidere af selskabslovens § 107, stk. 2, at en række beslutninger om vedtægtsændringer kun er gyldige, hvis de tiltrædes af mindst 9/10 såvel af de afgivne stemmer som af den på generalforsamlingen repræsenterede selskabskapital.

For andelskasser gælder ikke lovbestemte regler for vedtagelseskrav til vedtægtsbestemmelser. Andelskasser har derimod lovbestemte stemmeretsbegrænsninger.

Det foreslås, at 3. pkt. i § 246, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed præciseres, således at det fremgår, at det kun er andelskasser med lovbestemte stemmeretsbegrænsninger eller tilsvarende vedtægtsmæssige stemmeretsbegrænsninger, der altid kan træffe beslutning om foranstaltninger i henhold til § 246, stk. 1, med to tredjedele af de fremmødte andelshavere.

Forslaget medfører, at i andelskasser, hvor de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger er bortfaldet i medfør af § 85 a, i lov om finansiel virksomhed, og hvor der i andelskassen ikke er indsat stemmeretsbegrænsninger svarende til de lovbestemte stemmeretsbegrænsninger i vedtægterne, kan beslutning om foranstaltninger efter § 246, stk. 1, træffes med to tredjedele af den repræsenterede kapital, og såfremt halvdelen af kapitalen er repræsenteret på generalforsamlingen, kan beslutning om foranstaltninger træffes med simpelt flertal, jf. § 246, stk. 5, 1. og 2. pkt. Dette gælder uanset selskabslovens vedtagelseskrav til vedtægtsændringer i selskabslovens §§ 106 og 107.

Til nr. 14 (§ 308, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, udpeger Finanstilsynet senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) i Danmark. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber kan udpeges som SIFI'er.

Et institut udpeges som SIFI, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de indikatorer, som er fastsat i § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed. Indikatorerne for udpegning af SIFI'er er instituttets balance målt i procent af sektorens samlede balance, instituttets udlån i Danmark målt i procent af sektorens samlede udlån i Danmark og instituttets indlån målt i procent af sektorens samlede indlån i Danmark.

Efter § 308, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed, er det en indikator for udpegning til SIFI-institut, at instituttets indlån i Danmark udgør mere end 5 procent af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark i to på hinanden følgende år.

Det foreslås, at § 308, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed ændres, så indlånsindikatoren på 5 procent sænkes til 3 procent.

Den foreslåede ændring vil betyde, at et instituts indlån i Danmark fremover skal udgøre mindst 3 procent af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark i to på hinanden følgende år for at blive udpeget som et dansk SIFI. Det betyder f.eks., at et institut, der i hvert af årene 2017 og 2018 havde et indlån i Danmark, som udgjorde mere end 3% af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark, udpeges som SIFI i 2019.

Lovforslaget vil gøre det lettere at indlemme de institutter, der forvalter de største andele af de danske husholdningers og danske virksomheders indskud, under reglerne for SIFI'er. Dette skal være med til at understøtte, at de systemiske risici, der er forbundet med sådanne betydelige institutter, kan håndteres bedst muligt, herunder så disse institutter omfattes af de kapitalbufferkrav, der gælder for SIFI'er. Det tilsigtes herved at øge robustheden i den finansielle sektor.

Ændringen forventes at medføre, at ét ekstra institut udpeges til SIFI i 2019 i forhold til i dag.

Til nr. 15 (afsnit X h, kapitel 20 h, § 343 a i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der indsættes et nyt afsnit X h, kapitel 20 h, §343 a, i lov om finansiel virksomhed.

Med den foreslåede stk. 1, skal juridiske personer, der udøver virksomhed som STS-certificeringsbureau, jf. den foreslåede definition i § 5, stk. 1, nr. 68, have tilladelse fra Finanstilsynet som STS-certificeringsbureau.

Bestemmelsen medfører at de STS-certificeringsbureauer (kaldet tredjeparter i forordningen), der kontrollerer og erklærer om en securitisering og opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26, skal have tilladelse af Finanstilsynet, for udøve denne virksomhed. Finanstilsynet skal give tilladelsen, når STS-certificeringsbureauer opfylder betingelserne i STS-forordningens artikel 28, stk. 1.

STS-forordningens artikel 28, stk. 1, opstiller følgende betingelser:

- a) tredjeparten opkræver kun ikkediskriminerende og omkostningsbaserede gebyrer fra de eksponeringsleverende institutter, de organiserende institutter eller de SSPE'er, der er involveret i de securitiseringer, som tredjeparten vurderer uden at gøre forskel på gebyrerne ved at gøre dem afhængige af eller knytte dem til resultaterne af sin vurdering
- b) tredjeparten er hverken en reguleret enhed som defineret i artikel 2, nr. 4), i direktiv 2002/87/EF eller et kreditvurderingsbureau som defineret i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 1060/2009, og udviklingen af tredjepartens øvrige aktiviteter kompromitterer ikke vurderingens uafhængighed eller integritet
- c) tredjeparten må ikke yde nogen form for rådgivnings- eller revisionstjeneste eller lignende tjeneste for det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut eller den SSPE, der er involveret i de securitiseringer, der vurderes af tredjeparten

d) medlemmerne af tredjepartens ledelsesorgan har faglige kvalifikationer, viden og erfaring, der er egnede til tredjepartens opgave, og deres omdømme og integritet er af god standard

e) tredjepartens ledelsesorgan omfatter mindst en tredjedel, dog ikke mindre end to, uafhængige direktører

f) tredjeparten træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kontrollen af STS-overholdelse ikke påvirkes af eventuelle eksisterende eller potentielle interessekonflikter eller forretningsforbindelser, der berører tredjeparten, dennes aktionærer eller medlemmer, ledere, ansatte eller enhver anden fysisk person, hvis tjenester stilles til rådighed for tredjeparten eller under dennes kontrol. Med henblik herpå etablerer, fastholder, håndhæver og dokumenterer tredjeparten en effektiv intern kontrolordning for gennemførelse af politikker og procedurer til at identificere og forebygge potentielle interessekonflikter. Potentielle eller eksisterende interessekonflikter, der er blevet identificeret, fjernes eller afhjælpes og offentliggøres straks. Tredjeparten etablerer, fastholder, håndhæver og dokumenterer passende procedurer og processer for at sikre en uafhængig vurdering af STS-overholdelse. Tredjeparten overvåger og reviderer disse politikker og procedurer med jævne mellemrum for at vurdere deres effektivitet og vurdere, om det er nødvendigt at ajourføre dem, og

g) tredjeparten kan påvise, at den råder over passende operationelle sikkerhedsforanstaltninger og interne processer, der gør det muligt for den at vurdere STS-overholdelse.

Den kompetente myndighed inddrager tilladelsen, hvis den mener, at tredjeparten i væsentlig grad ikke overholder første afsnit.

Bestemmelsen gennemfører STS-forordningens artikel 28, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om tilsynet med STS-certificeringsbureauer, herunder om ansøgning om tilladelse som STS-certificeringsbureau og om inddragelse af tilladelsen som STS-certificeringsbureau.

Det følger af STS-forordningens artikel 28, stk. 1, at Finanstilsynet (den kompetente myndighed) skal inddrage tilladelsen, hvis den mener at STS-certificeringsbureauet (tredjeparten) i væsentlighed ikke overholder betingelserne i artikel 28, stk. 1. Dette indbefatter at Finanstilsynet fører tilsyn med STS-certificeringsbureauer.

Endvidere fremgår det af artikel 28, stk. 4, at ESMA og Kommissionen udarbejder reguleringsmæssige tekniske standarder, som præciserer de oplysninger, der skal indgives til de kompetente myndigheder i ansøgningen om en tredjeparts tilladelse.

På denne baggrund findes det nødvendigt med den foreslåede kompetence for Finanstilsynet, til at kunne fastsætte nærmere regler om tilsynet med STS-certificeringsbureauer, herunder om ansøgning

om tilladelse som STS-certificeringsbureau og om inddragelse af tilladelsen som STS-certificeringsbureau. Herved vil Finanstilsynet på et senere tidspunkt hurtigt og smidigt kunne regulere de mere tekniske detaljer.

Til nr. 16 (§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 344, stk. 1, oplister de regler i øvrig lovgivning og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelse af.

Det foreslås, at Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen) indsættes § 344, stk. 1, hvorefter Finanstilsynet skal påse overholdelsen af STS-forordningen.

Efter artikel 29 i STS-forordningen skal hvert medlemsland udpege en kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af forordningen. Efter artikel 30 skal hvert medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1- 5, har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde sine opgaver i henhold til denne forordning

Indsættelsen af forordningen i bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed.

Bestemmelsen gennemfører STS-forordningens artikel 29 og til dels artikel 30.

Det foreslås iøvrigt, at Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/565 af 25. april 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår de organisatoriske krav til og vilkårene for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv indsættes i § 344, stk.1.

Den delegerede forordning fastsætter supplerende regler til MiFID II direktivet. Indsættelsen af den delegerede forordning i bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet påser overholdelsen af den delegerede forordning.

Endelig foreslås det, at Rådets forordning (EU) 2017/1509 af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea indsættes i § 344. stk. 1. Med indsættelsen af denne forordning vil Finanstilsynet bl.a. kunne påse overholdelsen af forordningens artikel 43, litra e), hvorefter det er forbudt at yde forsikrings- eller genforsikringstjenester til fartøjer, der ejes, kontrolleres eller drives af DPRK.

Til nr. 17 (§ 345, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 345, stk. 7, nr. 7, at Finanstilsynets bestyrelse skal godkende regler og vejledninger, der skal udstedes af Finanstilsynet. Det fremgår af de oprindelige bemærkninger til bestemmelsen, at det er regler og vejledninger, hvor Finanstilsynet er bemyndiget til at udstede reglerne.

Det foreslås at ændre § 345, stk. 7, nr. 7, således, at det tydeliggøres, at de bekendtgørelser, som Finanstilsynets bestyrelse skal godkende, alene er dem, som Finanstilsynet er tillagt kompetence til at udstede. Det gælder både i de tilfælde, hvor kompetencen er tillagt bestyrelsen i selve lovbestemmelsen og i de tilfælde, hvor erhvervsministeren har valgt at delegere kompetencen til Finanstilsynet efterfølgende.

På de områder, hvor kompetencen er tillagt erhvervsministeren, og hvor Finanstilsynets funktion er at udarbejde udkast til regulering til erhvervsministerens godkendelse, vil Finanstilsynets bestyrelse som anført ikke være tillagt kompetence. Bestyrelsen vil i disse tilfælde derfor ikke få forelagt reglerne inden udstedelse. Bestyrelsen kan dog anmode om at blive orienteret om bestemte bekendtgørelser. Det vil f.eks. kunne være relevant for bestyrelsen i forbindelse med en ny større regulering eller der, hvor der er et særligt samspil til regler, hvor bestyrelsen har kompetencen.

På de områder, hvor Finanstilsynet har fået tillagt kompetence til at udstede nærmere administrative regler, og hvor bestyrelsen er blevet tillagt godkendelseskompetence, vil dette stadig skulle ske under iagttagelse af erhvervsministerens generelle retningslinjer for udstedelse af regler m.v. Det vil sige, at sagerne i relevant omfang skal forelægges Regeringens Økonomiudvalg, Regeringens EU-implemteringsudvalg m.v.

Finanstilsynets udstedelse af bekendtgørelser er omfattet af den del af Finanstilsynets opgavevaretagelse, der henhører under reguleringsvirksomhed. I modsætning til Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, har Erhvervsministeriet instruktionsbeføjelse over for Finanstilsynet, når der er tale om reguleringsvirksomhed. Det gælder også i forhold til de bekendtgørelser, som Finanstilsynets bestyrelse skal godkende i henhold til § 345, stk. 7, nr. 7, og vil også være gældende efter nærværende ændring. Det forhold, at bestyrelsen for Finanstilsynet skal godkende de bekendtgørelser, som tilsynet udsteder, ændrer således ikke på Erhvervsministeriets adgang til at instruere Finanstilsynet i sager om udstedelse af bekendtgørelser. Det gælder både i de tilfælde, hvor kompetencen er tillagt Finanstilsynet i selve lovbestemmelsen og i de tilfælde, hvor erhvervsministeren har valgt at delegere kompetencen til Finanstilsynet efterfølgende. Det ændres der ikke på med nærværende forslag.

Særligt i forhold til vejledninger bemærkes det, at bestemmelsen alene vedrører juridiske vejledninger og ikke omfatter Finanstilsynets gengivelse af Q&A's m.v. fra internationale organer eller Finanstilsynet egne spørgsmål og svar-dokumenter, som giver præcise og enslydende svar på spørgsmål af f.eks. teknisk karakter, og som er generelle svar på ofte stillede spørgsmål. En vejledning bestående af f.eks. skemaer eller huskelister i forbindelse med eksempelvis indberetninger af oplysninger til

brug for Finanstilsynets behandling af en ansøgning, som mere har karakter af en ”bruger-manual” vil heller ikke være omfattet af bestemmelsen. Dog vil vejledende udtalelser, som vurderes at være principielle være omfattet af bestyrelsens godkendelseskompetence.

Til nr. 18 (§ 345, stk. 14, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af det gældende § 345, stk. 14, at bestyrelsen ved instruks kan delegere sin kompetence efter stk. 7, nr. 4, 6 og 8, til Finanstilsynet direktion.

Det foreslås at udvide § 345, stk. 14, således, at bestyrelsen fremover også kan delegere sin kompetence efter stk. 7, nr. 7, til Finanstilsynet direktion.

Ændringen forventes alene anvendt til at delegere godkendelse af ophævelsesbekendtgørelser og ikrafttrædelsesbekendtgørelser til Finanstilsynet direktion. Disse typer af bekendtgørelser indeholder ikke udfyldelse af et skøn eller en nærmere regulering for borgere og virksomheder, som kræver bestyrelsens involvering. Endvidere kan den foreslåede ændring forventes anvendt til at delegere kompetencen til Finanstilsynets direktion ved bekendtgørelser, som ændres eller udstedes på ny på grund af tilretning af stove- og slåfejl. Det samme gør sig gældende i forhold til bekendtgørelsesændringer, som alene vedrører konsekvensrettelser som følge af ny lovgivning, og hvor der ved ændringen af de administrative regler ikke foretages et valg mellem flere forskellige mulige tilgange. Det kan eksempelvis være justering af paragraf-henvisninger. Der vil således være tale om bekendtgørelser, der typisk vil være af processuel karakter uden materielle ændringer.

Til nr. 19 (§ 361, stk. 2, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af § 361, stk. 2, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed skal fysiske eller juridiske personer, som anmoder om Finanstilsynets godkendelse af et prospekt i henhold til kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder, betale 55.800 kr. i afgift pr. anmodning.

Det foreslås, at § 361, stk. 2, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed ændres, så henvisningen i bestemmelsen til kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder ændres til en henvisning til prospektforordningen.

Ændringen foreslås, fordi prospektforordningen afløser de nationale regler om prospekter.

Der er tale om en konsekvensændring.

Til nr. 20 (§ 361, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Finansielle rådgivere skal have tilladelse til at udøve virksomhed, jf. § 3, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Finansielle rådgivere betaler en årlig afgift på 26.800 kr. (i 2016-niveau), jf. § 361, stk. 5, nr. 2, jf. stk. 10, i lov om finansiel virksomhed.

Boligkreditformidlere skal have særskilt tilladelse til at udøve virksomhed, jf. § 3, stk. 1, nr. 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Boligkreditformidlere betaler en årlig afgift herfor på 16.700 kr. (i 2016-niveau), jf. § 361, stk. 5, nr. 1, jf. stk. 10, i lov om finansiel virksomhed.

Virksomheder, der i dag ønsker at udøve begge typer af virksomhed, skal derfor efter de gældende regler have to tilladelser samt betale to særskilte afgifter.

Det foreslås, at der i afgiftsbestemmelsen for boligkreditformidlere i § 361, stk. 5, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed indsættes et nyt 2. *pkt.*, som bestemmer, at 1. pkt. ikke finder anvendelse på virksomheder med tilladelse som finansielle rådgivere, jf. lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 3.

Den foreslåede ændring af § 361, stk. 5, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, vil betyde, at en boligkreditformidler undtages for at betale afgift for denne del af virksomheden, hvis boligkreditformidleren også har en tilladelse som finansiel rådgiver, og dermed betaler afgift herfor i henhold til § 361, stk. 5, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede afskaffelse af dobbeltafgiften for virksomheder, som udøver både finansiel rådgivning og boligkreditformidling, vil lette byrderne for disse virksomheder og dermed øge deres konkurrencedygtighed på markedet til fordel for kunderne.

Til nr. 21 (§ 372 a, i lov om finansiel virksomhed)

§ 372 a i lov om finansiel virksomhed er en generel bemyndigelsesbestemmelse, som giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter som vedtages af Kommissionen i medfør af en række nævnte direktiver og forordninger. Sådanne retsakter er f.eks. regulatoriske tekniske standarder (RTS'er) som kan gennemføres ved bekendtgørelser.

STS-forordningen vil medføre at Kommissionen udsteder en række RTS'er.

Det foreslås derfor, at STS-forordningen indsættes i § 372 a, så erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regulering på de områder, hvor det viser sig nødvendigt i medfør af den level 2-regulering, der kommer til at følge STS-forordningen.

Til nr. 22 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed straffes overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

STS-forordningen, forpligter medlemsstaterne til at pålægge administrative sanktioner for overtrædelser af en række af forordningens artikler i medfør af forordningens artikel 32 eller i stedet strafpålægge sådanne overtrædelser i medfør af forordningens artikel 34.

Det følger af artikel 32 i STS-forordningen, at følgende overtrædelser skal sanktioneres:

- a) et eksponeringsleverende institut, et organiserende institut eller en oprindelig långiver ikke har opfyldt kravene i artikel 6
- b) et eksponeringsleverende institut, et organiserende institut eller en SSPE ikke har opfyldt kravene i artikel 7
- c) et eksponeringsleverende institut, et organiserende institut eller en oprindelig långiver ikke har opfyldt kriterierne i artikel 9
- d) et eksponeringsleverende institut, et organiserende institut eller en SSPE ikke har opfyldt kravene i artikel 18
- e) en securitisering kan betegnes som STS, og securitiseringens eksponeringsleverende institut, organiserende institut eller SSPE ikke har opfyldt kravene i artikel 19-22 eller 23-26
- f) et eksponeringsleverende institut eller et organiserende institut udarbejder en vildledende meddelelse i henhold til artikel 27, stk. 1
- g) et eksponeringsleverende institut eller et organiserende institut ikke har opfyldt kravene i artikel 27, stk. 4, eller
- h) en tredjepart, der har tilladelse i henhold til artikel 28, ikke har givet meddelelse om væsentlige ændringer i de oplysninger, der er givet efter artikel 28, stk. 1, eller alle andre ændringer, der med rimelighed kan tænkes at påvirke den kompetente myndigheds vurdering.

Det foreslås derfor ved indsættelse i § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at forordningens artikel 6, 7, 9, 18-26, 27, stk. 1 og 4, 28, stk. 2, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Nedenfor anføres en mere uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler i STS-forordningen, der strafbelægges med den foreslåede bestemmelse:

I medfør af artikel 6, stk. 1, 1. afsnit i STS-forordningen skal det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut eller den oprindelige långiver i en securitisering løbende tilbageholde en væ-

sentlig nettoøkonomisk interesse i securitiseringen på mindst 5 %. Denne interesse måles ved indgåelsen og bestemmes af de ikkebalanceførte posters notionale værdi. Hvis det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut og den oprindelige långiver ikke indbyrdes har aftalt, hvem der tilbageholder den væsentlige nettoøkonomiske interesse, påhviler det det eksponeringsleverende institut at gøre dette. Den væsentlige nettoøkonomiske interesse må ikke opdeles mellem forskellige typer af tilbageholdere og må ikke være omfattet af nogen kreditrisikoreduktion eller afdækning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 1, 1. afsnit er enten det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut eller den oprindelige långiver i en securitisering. Den strafbare handling består i, at der ikke er tilbageholdt en nettoøkonomisk interesse på min. 5 %, hvor denne interesse på min. 5 % ikke er omfattet af risikoreduktion eller afdækning samt opdelt mellem forskellige typer af tilbageholdelse. Er der ikke lavet en indbyrdes aftale om tilbageholdelse, er det kun det eksponeringsleverende institut, som er omfattet af ansvarssubjektet.

I medfør af artikel 6, stk. 1, 2. afsnit i STS-forordningen anses en enhed ikke for at være et eksponeringsleverende institut, hvis denne udelukkende er etableret eller drives med henblik på securitisering af eksponeringer.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 1, 2. afsnit er en enhed, som udelukkende er etableret eller drives med henblik på securitisering af eksponeringer. Den strafbare handling består i, at denne enhed securitiserer eksponeringer.

I medfør af artikel 6, stk. 2 i STS-forordningen må et eksponeringsleverende institut ikke udvælge aktiver, der skal overføres til SSPE'en med det formål at gøre tab på de aktiver, der overføres til SSPE'en målt i transaktionens løbetid eller i højst fire år, hvis transaktionens løbetid er længere end fire år, højere end tabene i samme periode på sammenlignelige aktiver på det eksponeringsleverende instituts balance. Hvis udviklingen i de overførte aktiver er betydeligt lavere end i sammenlignelige aktiver på det eksponeringsleverende instituts balance som følge af det eksponeringsleverende instituts forsæt, skal den kompetente myndighed pålægge en sanktion i medfør af artikel 32 og 33.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 2 er et eksponeringsleverende institut. Den strafbare handling består i, at denne enhed bevidst udvælger blandt sammenlignelige aktiver, de aktiver, som er relativt mest risikofyldte.

I medfør af artikel 7, stk. 1 i STS-forordningen gør det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut og SSPE'en i en securitisering i overensstemmelse med stk. 2 som minimum oplysninger beskrevet under stk. 1 med visse forbehold tilgængelige for indehavere af en securitiseringsposition, de i artikel 29 omhandlede kompetente myndigheder og, efter anmodning, potentielle investorer.

I medfør af artikel 7, stk. 2 i STS udpeger det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut og SSPE'en i en securitisering af deres midte den enhed, som skal opfylde oplysningskravene i henhold til stk. 1, første afsnit, litra a), b), d), e), f) og g) med de krav der følger af stk. 2.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 7, stk. 1 og 2 er det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut og SSPE'en i en securitisering. Den strafbare handling består i, at krav til oplysninger ikke oplyses.

I medfør af artikel 9, stk. 1 i STS-forordningen anvender eksponeringsleverende institutter, organiserende institutter og oprindelige långivere samme velfunderede og veldefinerede kriterier for långivning på eksponeringer, der skal securitiseres, som de anvender på ikke-securitiserede eksponeringer. Med henblik herpå skal de samme klart fastsatte procedurer for godkendelse og, hvor det er relevant, ændring, fornyelse og refinansiering af lån anvendes. Eksponeringsleverende institutter, organiserende institutter og oprindelige långivere skal indføre effektive systemer med henblik på at anvende disse kriterier og procedurer for at sikre, at långivning er baseret på en grundig vurdering af låntagers kreditværdighed, idet der tages behørigt hensyn til de faktorer, der er relevante for at anslå udsigten til, at låntageren opfylder sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 9, stk. 1 er et eksponeringsleverende institut, et organiserende institut eller en oprindelig långiver i en securitisering. Den strafbare handling består i, at kriterier for långivning på eksponeringer, der skal securitiseres, ikke er de samme, som dem anvendt på ikke-securitiserede eksponeringer.

I medfør af artikel 9, stk. 2 i STS-forordningen gælder, at for securitiseringer, hvor de underliggende eksponeringer er boliglån ydet efter ikrafttrædelsen af direktiv 2014/17/EU, må puljen af disse lån ikke omfatte lån, som er markedsført og bevilget med den klausul, at låneansøgeren eller, hvor det er relevant, mæglerne er gjort opmærksom på, at de oplysninger, som låneansøgeren har stillet til rådighed, muligvis ikke er verificeret af långiveren.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 9, stk. 2 er et eksponeringsleverende institut, et organiserende institut eller en oprindelig långiver i en securitisering. Den strafbare handling består i, at for securitiseringer, hvor de underliggende eksponeringer er boliglån ydet efter ikrafttrædelsen af direktiv 2014/17/EU, må puljen af disse lån ikke omfatte lån, som er markedsført og bevilget med den klausul, at låneansøgeren eller, hvor det er relevant, mæglerne er gjort opmærksom på, at de oplysninger, som låneansøgeren har stillet til rådighed, muligvis ikke er verificeret af långiveren.

I medfør af artikel 9, stk. 3 i STS-forordningen gælder, at når et eksponeringsleverende institut overtager tredjemands eksponeringer for egen regning og derefter securitiserer dem, kontrollerer dette eksponeringsleverende institut, at den enhed, som direkte eller indirekte var involveret i den oprindelige aftale, der skabte de forpligtelser eller potentielle forpligtelser, der skal securitiseres, opfylder de i stk. 1 omhandlede krav.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 9, stk. 3 er et eksponeringsleverende institut. Den strafbare handling består i, at når et eksponeringsleverende institut overtager tredjemandes eksponeringer for egen regning og derefter securitiserer dem, ikke kontrollerer, at den enhed, som direkte eller indirekte var involveret i den oprindelige aftale, der skabte de forpligtelser eller potentielle forpligtelser, der skal securitiseres, opfylder de i stk. 1 omhandlede krav.

I medfør af artikel 18 i STS-forordningen må eksponeringsleverende institutter, organiserende institutter og SSPE'er kun anvende betegnelsen »STS« eller »simpel, transparent og standardiseret« eller en betegnelse, som direkte eller indirekte henviser til disse begreber, i forbindelse med deres securitisering, hvis:

- a) securitiseringen opfylder alle kravene i dette kapitels afdeling 1 eller 2, og ESMA er blevet underrettet i henhold til artikel 27, stk. 1, og
- b) securitiseringen er opført på den liste, der er omhandlet i artikel 27, stk. 5.

Det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut og SSPE'en, der er involveret i en securitisering, der anses for at være STS, er etableret i Unionen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18 er eksponeringsleverende institutter, organiserende institutter og SSPE'er. Den strafbare handling består i, at anvende STS betegnelsen for en securitisering, som ikke lever op til kravene i STS-forordningen for at være simpel, transparent og standardiseret. I medfør af artikel 19, stk. 1 i STS-forordningen anses securitiseringer, undtagen ABCP-programmer og ABCP-transaktioner, som opfylder de krav, der er fastsat i artikel 20, 21 og 22, for at være STS. I medfør af artikel 23 i STS-forordningen anses en ABCP-transaktion for at være STS, hvis den overholder kravene i artikel 24 på transaktionsniveau og, hvis det overholder kravene i artikel 26, og det organiserende institut for ABCP-programmet overholder kravene i artikel 25.

I medfør af artikel 27, stk. 1 i STS-forordningen giver eksponeringsleverende institutter og organiserende institutter i fællesskab ved hjælp af indberetningsskemaet i stk. 7 ESMA meddelelse, når en securitisering opfylder kravene i artikel 19-22 eller 23-26 (»STS-meddelelse«). I tilfælde af et ABCP-program er det kun det organiserende institut, der har ansvar for meddelelsen af nævnte program og, inden for dette program, ABCP-transaktioner, der overholder artikel 24. STS-meddelelsen skal indeholde en redegørelse fra det eksponeringsleverende institut og det organiserende institut for, hvordan hvert af de STS-kriterier, der er fastsat i artikel 20- 22 eller 24-26, er opfyldt.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 27, stk. 1 er eksponeringsleverende institutter, organiserende institutter og SSPE'er. Den strafbare handling består i, at udarbejder en vildledende meddelelse i henhold til artikel 27, stk. 1

I medfør af artikel 27, stk. 4 i STS-forordningen giver det eksponeringsleverende institut og det organiserende institut straks ESMA meddelelse og underretter deres kompetente myndighed, når en securitisering ikke længere opfylder kravene i artikel 19-22 eller 23-26.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 27, stk. 4 er eksponeringsleverende institutter og organiserende institutter. Den strafbare handling består i ikke at underrette ESMA og relevante kompetente myndighed, når en securitisering ikke længere opfylder kravene i artikel 19-22 eller 23-26 og dermed ikke lever op til STS-kriterierne.

I medfør af artikel 28, stk. 1 i STS-forordningen skal en tredjepart, som omhandlet i artikel 27, stk. 2, af den kompetente myndighed have tilladelse til at vurdere securitiseringens overholdelse af STS-kriterierne i artikel 19-22 eller 23-26. Den kompetente myndighed skal give tilladelsen, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) tredjeparten opkræver kun ikkediskriminerende og omkostningsbaserede gebyrer fra de eksponeringsleverende institutter, de organiserende institutter eller de SSPE'er, der er involveret i de securitiseringer, som tredjeparten vurderer uden at gøre forskel på gebyrerne ved at gøre dem afhængige af eller knytte dem til resultaterne af sin vurdering
- b) tredjeparten er hverken en reguleret enhed som defineret i artikel 2, nr. 4), i direktiv 2002/87/EF eller et kreditvurderingsbureau som defineret i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 1060/2009, og udviklingen af tredjepartens øvrige aktiviteter kompromitterer ikke vurderingens uafhængighed eller integritet
- c) tredjeparten må ikke yde nogen form for rådgivnings- eller revisionstjeneste eller lignende tjeneste for det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut eller den SSPE, der er involveret i de securitiseringer, der vurderes af tredjeparten
- d) medlemmerne af tredjepartens ledelsesorgan har faglige kvalifikationer, viden og erfaring, der er egnede til tredjepartens opgave, og deres omdømme og integritet er af god standard
- e) tredjepartens ledelsesorgan omfatter mindst en tredjedel, dog ikke mindre end to, uafhængige direktører
- f) tredjeparten træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kontrollen af STS-overholdelse ikke påvirkes af eventuelle eksisterende eller potentielle interessekonflikter eller forretningsforbindelser, der berører tredjeparten, dennes aktionærer eller medlemmer, ledere, ansatte eller enhver anden fysisk person, hvis tjenester stilles til rådighed for tredjeparten eller under dennes kontrol. Med henblik herpå etablerer, fastholder, håndhæver og dokumenterer tredjeparten en effektiv intern kontrolordning for gennemførelse af politikker og procedurer til at identificere og forebygge potentielle

interessekonflikter. Potentielle eller eksisterende interessekonflikter, der er blevet identificeret, fjernes eller afhjælpes og offentliggøres straks. Tredjeparten etablerer, fastholder, håndhæver og dokumenterer passende procedurer og processer for at sikre en uafhængig vurdering af STS-overholdelse. Tredjeparten overvåger og reviderer disse politikker og procedurer med jævne mellemrum for at vurdere deres effektivitet og vurdere, om det er nødvendigt at ajourføre dem, og

g) tredjeparten kan påvise, at den råder over passende operationelle sikkerhedsforanstaltninger og interne processer, der gør det muligt for den at vurdere STS-overholdelse.

Den kompetente myndighed inddrager tilladelsen, hvis den mener, at tredjeparten i væsentlig grad ikke overholder første afsnit. DA L 347/68 Den Europæiske Unions Tidende 28.12.2017

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 28, stk. 1 er en tredjepart, der har tilladelse i henhold til artikel 28. Den strafbare handling består i ikke at have givet meddelelse om væsentlige ændringer i de oplysninger, der er givet efter artikel 28, stk. 1, eller alle andre ændringer, der med rimelighed kan tænkes at påvirke den kompetente myndigheds vurdering.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnoten til lov om kapitalmarkeder)

Den foreslås, at henvisningen til prospektdirektivet i fodnoten til lov om kapitalmarkeder slettes.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at prospektforordningen afløser prospektdirektivet. Lov om kapitalmarkeder vil derfor fremover ikke indeholde bestemmelser, der gennemfører prospektdirektivet.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

I medfør af § 1, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, gælder reglerne i kapitel 3 for optagelse af omsættelige værdipapirer til handel på et reguleret marked og offentlige udbud af omsættelige værdipapirer i EU/EØS.

Det foreslås, at § 1, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder ophæves.

Bestemmelsen foreslås ophævet, fordi reglerne om prospekter i forbindelse med optagelse til handel på et reguleret marked og udbud af værdipapirer til offentligheden vil blive reguleret i prospektforordningen pr. 21. juli 2019. Ophævelsen skal sikre, at der ikke vil komme dobbeltregulering på prospektområdet.

Til nr. 3 (§ 3, nr. 21, i lov om kapitalmarkeder)

§ 3, nr. 21, i lov om kapitalmarkeder definerer udbud til offentligheden som enhver henvendelse til fysiske og juridiske personer ad enhver distributionskanal med tilstrækkelige oplysninger om udbudsbetingelserne og de udbudte omsættelige værdipapirer eller andele, som bevirker, at en investor kan træffe beslutning om køb eller tegning.

Det foreslås, at § 3, nr. 21, i lov om kapitalmarkeder ophæves.

Begrebet udbud til offentligheden anvendes i de gældende § 10, stk. 2, og § 13, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder. Bestemmelserne foreslås dels nyaffattet, dels ophævet, med lovforslaget. Dette foreslås som følge af, at prospektreglerne pr. 21. juli 2019 bliver reguleret i prospektforordningen. Definitionsbestemmelsen bliver derfor ikke længere relevant.

Artikel 2, litra d, i prospektforordningen vil fremover definere, hvad der skal forstås ved udbud af værdipapirer til offentligheden.

Til nr. 4 (§ 10 i lov om kapitalmarkeder)

§ 10, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder indeholder en pligt for en udsteder eller andre fysiske og juridiske personer til at få godkendt et prospekt, inden de foranlediger optagelse til handel på et reguleret marked. Stk. 2 indeholder en pligt for udbydere til at få godkendt et prospekt, inden de foretager udbud til offentligheden.

Efter § 11, stk. 1, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder er udbud af omsættelige værdipapirer under 8 mio. euro undtaget prospektpligt, hvis der ikke anmodes om et godkendelsescertifikat for udbuddet. Et godkendelsescertifikat bruges ved udbud i flere EU/EØS-lande.

Efter § 34 i prospektbekendtgørelsen accepteres prospekter som udgangspunkt på dansk og engelsk. Prospektets resume skal dog altid foreligge på dansk. Efter § 34, stk. 2 og 3, kan prospekter til brug for udbud i EU/EØS-landene, hvor der ikke samtidig er udbud i Danmark, godkendes på dansk, norsk, svensk eller engelsk.

Det foreslås, at § 10 i lov om kapitalmarkeder nyaffattes.

Det foreslås i stk. 1, at forpligtelsen til at offentliggøre et prospekt i overensstemmelse med prospektforordningen ikke finder anvendelse på udbud i Danmark af værdipapirer, hvis den samlede værdi af udbuddet indenfor EU/EØS, er under 8 mio. euro, og hvis der ikke anmodes om et godkendelsescertifikat for udbuddet, jf. artikel 25 i prospektforordningen. Det foreslås, at grænsen på 8 mio. euro beregnes over en periode på 12 måneder.

Reglen vil svare til den gældende regel i § 11, stk. 1, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslåede stk. 1 vil medføre, at der fortsat ikke vil være prospektpligt for udbud under 8 mio. euro, hvis udbuddet kun foretages i Danmark. Hvis udbuddet til offentligheden af værdipapirer er rettet mod investorer i både Danmark og et eller flere andre EU/EØS-lande, hvor grænsen i disse lande er hævet til 8 mio. euro, vil der heller ikke være prospektpligt, hvis udbuddet er under 8 mio. euro. Det skyldes, at der i det pågældende tilfælde ikke vil være behov for et certifikat for udbuddet af værdipapirer, idet det pågældende udbud vil være undtaget i samtlige de lande, hvori det udbydes offentligt.

For udbud foretaget af udstedere med hjemland i Danmark rettet mod investorer i Danmark og investorer i et EU/EØS-land, hvor grænsen for prospektpligt f.eks. er 1 mio. euro, vil der være prospektpligt for udbud over 1 mio. euro i Danmark. I det tilfælde vil Finanstilsynet skulle godkende prospektet for udbuddet af værdipapirer. Finanstilsynet vil i forlængelse af godkendelsen kunne udstede et godkendelsescertifikat til den kompetente myndighed i det EU/EØS-land, hvor udbuddet af værdipapirer også ønskes foretaget.

I forhold til grænsen i det foreslåede stk. 1, 2. pkt., vil det være kursværdien af det offentlige udbud og eventuelle omkostninger (eksempelvis gebyrer), der pålægges investorerne, der skal lægges til grund ved beregningen af, om grænsen på 8 mio. euro er nået. Endvidere vil det være den af Danmarks Nationalbank offentliggjorte valutakurs ved udbuddets start, der skal lægges til grund ved beregningen af, om udbuddet er over eller under 8 mio. euro, hvis udbuddet er i danske kroner.

Det følger af artikel 3, stk. 2, i prospektforordningen, at de enkelte medlemslande, forudsat at udbuddet ikke er omfattet af kravet om meddelelse efter forordningens artikel 25 og den samlede værdi af ethvert sådant udbud i Unionen er mindre end et pengebeløb på 8 mio. euro beregnet over en periode på 12 måneder, kan beslutte at fritage udbud af værdipapirer til offentligheden fra prospektpligt. Med forslaget vil Danmark udnytte denne mulighed i forordningen.

En meddelelse efter artikel 25 i prospektforordningen giver udstederen, udbyderen eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, mulighed for at få et godkendelsescertifikat for et prospekt, så det kan anvendes i de andre EU/EØS-lande. Bestemmelsen sikrer, at der kan foretages udbud eller optagelse til handel i flere lande, uden at prospektet skal godkendes i alle landene.

Det foreslås i stk. 2, at Finanstilsynet accepterer prospekter på dansk eller engelsk.

Det foreslåede stk. 2 svarer til reglerne i § 34 i prospektbekendtgørelsen, bortset fra at reglen i § 34, stk. 3, om anvendelse af de nordiske sprog ikke foreslås videreført.

Der har ikke historisk været anmodet om godkendelse af prospekter på svensk og norsk. Engelsk foreslås som accepteret sprog, da det er alment anvendt i de internationale finansielle kredse, og forstås af de fleste europæere. Af hensyn til godkendelsesprocessen for prospekter, hvor Finanstilsynet

gennemgår prospekter for at sikre, at de relevante oplysninger er behandlet, er der behov for at begrænse muligheden for, hvilke sprog der kan vælges. De prospekter, som godkendes af Finanstilsynet, er som udgangspunkt rettet mod danske investorer. Dansk og engelsk vurderes på den baggrund at være de relevante sprog.

Det foreslås i stk. 3, at hvis Finanstilsynet ikke inden for fristerne i artikel 20, stk. 2, 3 og 6, i prospektforordningen har truffet en afgørelse om at godkende eller afvise en ansøgning om godkendelse af et prospekt eller fremsat anmodning om ændringer eller supplerende oplysninger i forbindelse med ansøgningen, kan ansøgeren indbringe sagen for domstolene.

Bestemmelsen vil medføre, at hvis en ansøger indbringer en sag om prospektgodkendelsen for domstolene i medfør af § 10, stk. 3, vil domstolene skulle tage stilling til, om det er berettiget, at Finanstilsynet ikke har truffet en afgørelse om godkendelse eller afvisning af godkendelse inden for fristen. Domstolen vil i sidstnævnte tilfælde kunne pålægge Finanstilsynet at træffe en afgørelse.

Det følger af artikel 40, 2. afsnit, i prospektforordningen, at med henblik på artikel 20 om prospektgodkendelse skal medlemslandene sikre, at der også gælder en klageadgang, hvis den kompetente myndighed hverken har truffet en afgørelse om at godkende eller afvise en ansøgning om godkendelse eller har fremsat anmodning om ændringer eller supplerende oplysninger i forbindelse med ansøgningen inden for fristerne i artikel 20, stk. 2, 3 og 6.

Artikel 20, stk. 2, 3 og 6, i prospektforordningen fastsætter fristerne for, hvor lang tid en kompetent myndighed må være om at godkende et prospekt. Udgangspunktet i stk. 2 er, at den kompetente myndighed har 10 arbejdsdage, fra der indsendes et udkast til at komme med bemærkninger eller godkende prospektet. Fristen forlænges til 20 arbejdsdage i medfør af stk. 3 i de tilfælde, hvor udbuddet vedrører værdipapirer udstedt af en udsteder, der ikke har nogen værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked og som ikke tidligere har udbudt værdipapirer til offentligheden. Forlængelse gælder kun ved første indsendelse af udkast til prospekt.

Fristerne i stk. 2 reduceres i medfør af stk. 6 til 5 arbejdsdage, hvis prospektet består af særskilte dokumenter, der er udarbejdet af udstedere, der løbende foretager udstedelser, jf. artikel 9, stk. 11, i prospektforordningen.

Bestemmelsen vil sikre, at den, der anmoder om godkendelse af et prospekt, kan klage over sagsbehandlingen, hvis godkendelsesansøgningen ikke behandles indenfor de tidsfrister, der følger af prospektforordningen.

Til nr. 5 (§§ 11-14 i lov om kapitalmarkeder)

§ 11 i lov om kapitalmarkeder indeholder en række undtagelser til pligten til at offentliggøre et godkendt prospekt i § 10 i lov om kapitalmarkeder. § 12 i lov om kapitalmarkeder angiver de overordnede krav til indholdet i et prospekt. § 13, stk. 2-4, i lov om kapitalmarkeder fastsætter krav om tidsfrister

i forbindelse med behandling af prospekter. § 14 i lov om kapitalmarkeder indeholder regler om henvisning af kompetencen til at godkende et prospekt mellem EU/EØS-landenes kompetente myndigheder.

Det foreslås, at §§ 11-14 i lov om kapitalmarkeder ophæves.

Bestemmelserne foreslås ophævet, fordi prospektreglerne vil blive reguleret i prospektforordningen pr. 21. juli 2019. Ophævelsen af bestemmelserne skal sikre, at der ikke vil komme dobbeltregulering på prospektområdet.

Artikel 1, stk. 2, i prospektforordningen indeholder en liste over værdipapirer, som prospektpligten ikke finder anvendelse for. Listen svarer til listen i § 11 i lov om kapitalmarkeder.

Artikel 6 i prospektforordningen indeholder de overordnede krav til et prospekt. Kravene præciseres med artikel 6 i forhold til de gældende krav i § 12 i lov om kapitalmarkeder, der foreslås ophævet.

Artikel 20, stk. 1-6, i prospektforordningen indeholder regler om, hvor lang tid en godkendende myndighed har til at behandle et prospekt. Bestemmelsen erstatter de tilsvarende regler i § 13, stk. 2-4, i lov om kapitalmarkeder, der foreslås ophævet.

Artikel 20, stk. 8, i prospektforordningen indeholder regler om henvisning af godkendelseskompetencen mellem kompetente myndigheder i EU/EØS. Reglerne svarer til reglerne i § 14 i lov om kapitalmarkeder, der foreslås ophævet.

Den foreslåede ophævelse af §§ 11-14 i lov om kapitalmarkeder medfører også, at hjemlen til udstedelse af prospektbekendtgørelsen ophæves. Det betyder, at bekendtgørelsen vil bortfalde.

Til nr. 6 (§ 38, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

§ 38, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder regulerer pligten til at flage større besiddelser af aktier eller stemmerettigheder i selskaber, der er omfattet af § 1, stk. 5.

Det foreslås, at § 38, stk. 1, ændres, så henvisningen i bestemmelsen til § 1, stk. 5, ændres til en henvisning til § 1, stk. 4.

Ændringen foreslås som følge af, at § 1, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder foreslås ophævet med lovforslagets § 2, nr. 2. Den gældende § 1, stk. 5, der vil blive stk. 4, skal fortsat angive anvendelsesområdet for § 38, stk. 1.

Der er tale om en konsekvensændring uden indholdsmæssig betydning.

Til nr. 7 (§ 39, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

§ 39, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder regulerer hvilke finansielle instrumenter pligten til at give storaktionærmeddelelser omfatter.

Det foreslås, at § 39, stk. 2, ændres, så henvisningen i bestemmelsen til § 1, stk. 5, ændres til en henvisning til § 1, stk. 4.

Ændringen foreslås som følge af, at § 1, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder foreslås ophævet med lovforslagets § 2, nr. 2. Den gældende § 1, stk. 5, der vil blive stk. 4, skal fortsat angive anvendelsesområdet for § 39, stk. 2.

Der er dermed tale om en konsekvensændring uden indholdsmæssig betydning.

Til nr. 8 (§ 76 i lov om kapitalmarkeder)

§ 10, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder medfører, at en udsteder eller andre fysiske eller juridiske personer ikke må foranledige optagelse til handel på et reguleret marked, før der er offentliggjort et prospekt for den pågældende optagelse til handel. § 10, stk. 2, medfører, at en udbyder ikke må foretage udbud til offentligheden, før der er offentliggjort et prospekt for det pågældende udbud.

§ 76 i lov om kapitalmarkeder pålægger en operatør af et reguleret marked at sikre, at der foreligger et godkendt, offentliggjort og gyldigt prospekt i forbindelse med finansielle instrumenters optagelse til handel på et reguleret marked.

Det foreslås, at § 76 ændres, så henvisningen i bestemmelsen til § 10 ændres til en henvisning til artikel 3 i prospektforordningen.

Ændringen foreslås som følge af, at § 10 i lov om kapitalmarkeder foreslås nyaffattet med lovforslagets § 2, nr. 4. Henvisningen til § 10 vil med den foreslåede nyaffattelse af § 10 ikke længere være retvisende, da § 10 fremover vil omhandle prospektgrænsen, sprogkrav og mulighed for at indbringe visse sager for domstolene, jf. lovforslagets § 2, nr. 4. Det foreslås derfor, at henvisningen ændres til en henvisning til artikel 3 i prospektforordningen, der fremover vil indeholde kravet om at udarbejde og få godkendt et prospekt.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af, at prospektreglerne pr. 21. juli 2019 er reguleret i prospektforordningen og den foreslåede ændring af § 10 i lov om kapitalmarkeder.

Til nr. 9 (§ 111, stk. 1, nr. 3, i lov om kapitalmarkeder)

§ 111, stk. 1, nr. 3, i lov om kapitalmarkeder regulerer operatøren af et SMV-vækstmarkeds pligt til at sikre, at der efter første optagelse af finansielle instrumenter til handel på markedspladsen er of-

fentliggjort tilstrækkelige oplysninger til, at investorer kan foretage en informeret vurdering af investeringen. Denne oplysning kan foreligge enten i form af et optagelsesdokument eller et prospekt, der opfylder kravene i prospektdirektivet.

Det foreslås, at § 111, stk. 1, nr. 3, ændres, så henvisningen i bestemmelsen til prospektdirektivet ændres til prospektforordningen.

Ændringen foreslås, fordi prospektreglerne fremover vil blive reguleret i prospektforordningen.

Der er tale om en konsekvensændring. Operatørens forpligtelser vil ikke blive ændret.

Til nr. 10 (§ 176 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 176 i lov om kapitalmarkeder, at deltagere i et registreret betalingssystem skal være kreditinstitutter, investeringsselskaber, offentlige myndigheder, indirekte deltagere, jf. § 3, nr. 28, eller juridiske personer, der efter Finanstilsynets vurdering har væsentlig betydning for betalingsafviklingen.

Det foreslås at § 176 ændres, så henvisningen i bestemmelsen til § 3, nr. 28, ændres til en henvisning til § 3, nr. 27.

Ændringen foreslås som følge af, at § 3, nr. 21, i lov om kapitalmarkeder foreslås ophævet med lovforslagets § 2, nr. 3. Den gældende § 3, nr. 28, i lov om kapitalmarkeder vil fremover blive § 3, nr. 27.

Der er tale om en konsekvensændring uden indholdsmæssig betydning.

Til nr. 11 (§ 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

§ 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder oplister de regler i øvrig lovgivning og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelse af.

Det foreslås, at der tilføjes et nr. 10 i § 211, stk. 2, hvorefter Finanstilsynet skal påse overholdelsen af prospektforordningen.

Efter artikel 31, stk. 1, i prospektforordningen skal hvert medlemsland udpege en kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af forordningen. Indsættelsen af forordningen i listen vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed.

Som følge af udpegningen af Finanstilsynet som kompetent myndighed vil det blive Finanstilsynet, der skal godkende prospekter i medfør af prospektforordningen, ligesom det er tilfældet i gældende ret.

Til nr. 12 (§ 214 i lov om kapitalmarkeder)

§ 214 i lov om kapitalmarkeder angiver Finanstilsynets beføjelser til at indhente oplysninger og dokumenter m.v. i relation til Finanstilsynets virksomhed eller til brug for afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af de regler, som Finanstilsynet påser overholdelse af. Efter § 214, stk. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder kan Finanstilsynet bl.a. indhente oplysninger fra udstedere, udbydere eller personer, der anmoder om optagelse til handel, og fra revisorer for disse.

Det foreslås, at der tilføjes et nyt stk. 5 til § 214 i lov om kapitalmarkeder. Det foreslås i stk. 5, at Finanstilsynets beføjelser efter § 214, stk. 1, gælder tilsvarende i forhold til personer, der kontrollerer eller kontrolleres af udstedere, udbydere eller personer, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, når Finanstilsynet skønner, at oplysningerne er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed i relation til eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af prospektforordningen. 1. pkt. gælder tilsvarende for finansielle formidlere, der har til opgave at forestå udbud af værdipapirer til offentligheden eller søge om optagelse til handel på et reguleret marked.

Det foreslåede stk. 5 udvider den personkreds, som Finanstilsynet kan indhente oplysninger fra. Finanstilsynet vil med bestemmelsen fremover kunne indhente oplysninger og dokumenter direkte fra personer, der kontrollerer eller kontrolleres af den ansvarlige, eller fra finansielle formidlere. Sådanne oplysninger skal efter gældende ret indhentes via udstedere, udbydere eller personer, der anmoder om optagelse til handel.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er brug for til udførelsen af tilsyn med prospektforordningen eller til at afgøre, om der er sket en overtrædelse af forordningen. Som offentlig myndighed er Finanstilsynet underlagt et proportionalitetsprincip, hvorfor den mindst indgribende beføjelse altid skal anvendes. Det betyder, at Finanstilsynet skal vurdere, om der kan foretages indgreb, der er mindre indgribende, før Finanstilsynet indhenter oplysninger eller dokumenter.

Efter artikel 32, stk. 1, litra b, i prospektforordningen skal den kompetente myndighed kunne kræve oplysninger og dokumenter fra udstedere, udbydere eller personer, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, og personer, der kontrollerer dem eller kontrolleres af dem.

Efter artikel 32, stk. 1, litra c, i prospektforordningen skal den kompetente myndighed kunne kræve, at revisorer og medlemmer af udstederens ledelse, udbydere eller personer, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, samt finansielle formidlere, der har til opgave at forestå udbuddet af værdipapirer til offentligheden eller søge om optagelse til handel på et reguleret marked, tilvejebringer oplysninger.

Det foreslåede stk. 5, vil sikre, at Finanstilsynet får de kompetencer, som prospektforordningen foreskriver i artikel 32, stk. 1, litra b og c.

Til nr. 13 (§ 218 a i lov om kapitalmarkeder)

§ 218 i lov om kapitalmarkeder giver bl.a. Finanstilsynet beføjelse til at kræve suspension af handlen på markedspladser med et finansielt instrument eller sletning af et finansielt instrument.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 218 a. Bestemmelsen skal regulere Finanstilsynets beføjelser ved mistanke om overtrædelser af prospektforordningen.

Det foreslås i § 218 a, stk. 1, at Finanstilsynet ved begrundet mistanke om overtrædelse af prospektforordningen får en række muligheder for at forbyde eller suspendere aktiviteterne forbundet med et udbud eller en optagelse til handel.

Finanstilsynets anvendelse af beføjelserne i stk. 1 vil bero på en konkret vurdering. Hensynet og tilliden til markedet, herunder at investorerne handler på baggrund af samme information og har lige adgang til denne, vil indgå i den konkrete vurdering. Som offentlig myndighed er Finanstilsynet underlagt et proportionalitetsprincip, hvorfor den mindst indgribende beføjelse altid skal anvendes. Det betyder, at Finanstilsynet først skal anvende beføjelserne, hvis det vurderes at være den eneste mulighed for at beskytte investorerne i tilfælde af en begrundet mistanke om en overtrædelse af prospektforordningen.

Beføjelserne vil være afgrænset til de tilfælde, hvor der vil være mistanke om overtrædelser af prospektforordningen. Bestemmelsen vil derfor ikke kunne anvendes ved mistanke om overtrædelser af andre regler, som Finanstilsynet påser overholdelse af i medfør af lov om kapitalmarkeder.

Den foreslåede begrænsning om, at et udbud eller en optagelse til handel højst kan sættes i bero i 10 på hinanden følgende hverdage, skal sikre, at udstederen, udbyderen eller den person, der anmoder om at få værdipapirer optaget til handel, ikke får sit udbud eller optagelsen til handel sat i bero unødigt længe. Der findes ikke en sådan begrænsning i gældende ret.

Et forbud vil kunne være for en kortvarig periode, men hvis forholdene kræver det, vil forbuddet af et udbud kunne løbe over længere tid.

I overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i lov om kapitalmarkeder foreslås begrebet hverdag anvendt frem for arbejdsdag. Baggrunden for, at der anvendes begrebet hverdag i lov om kapitalmarkeder er, at det fjerner tvivl om, hvornår der er tale om en arbejdsdag, jf. også bemærkningerne til § 8 i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i § 218 a, stk. 1, nr. 1, at Finanstilsynet ved begrundet mistanke om overtrædelse af prospektforordningen kan forbyde et udbud af værdipapirer til offentligheden eller en optagelse til handel på et reguleret marked, eller stille et sådant udbud eller optagelse i bero i op til 10 på hinanden følgende hverdage.

Beføjelsen i det foreslåede stk. 1, nr. 1, vil finde anvendelse, når der er et udbud i gang, eller op til et værdipapir optages til handel. Efter værdipapirerne er optaget til handel, vil det foreslåede stk. 1, nr. 3, eventuelt være relevant.

Det foreslåede stk. 1, nr. 1, vil sikre, at Finanstilsynet får de kompetencer, som prospektforordningen foreskriver i artikel 32, stk. 1, litra d og f.

Det foreslås i § 218 a, stk. 1, nr. 2, at Finanstilsynet ved begrundet mistanke om overtrædelse af prospektforordningen kan forbyde eller stille annoncering i bero eller kræve, at udstedere udbydere, personer, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, eller relevante finansielle formidlere stiller annoncering i bero i op til 10 på hinanden følgende hverdage.

Beføjelsen i det foreslåede stk. 1, nr. 2, vil finde anvendelse, når den, der er ansvarlig for udbuddet eller anmodningen om optagelse til handel, har foretaget eller bedt andre foretage annoncering for udbuddet eller optagelsen. Efter gældende ret er der ikke fastsat en begrænsning for, hvor længe et påbud fra Finanstilsynet om at stille annoncering i bero må vare.

Det foreslåede stk. 1, nr. 2, vil sikre, at Finanstilsynet får de kompetencer, som prospektforordningen foreskriver i artikel 32, stk. 1, litra e.

Det foreslås i § 218 a, stk. 1, nr. 3, at Finanstilsynet ved begrundet mistanke om overtrædelse af prospektforordningen kan forbyde handlen eller stille handlen på et reguleret marked, en MHF eller en OHF i bero i op til 10 på hinanden følgende hverdage eller kræve, at de relevante regulerede markeder, MHF'er eller OHF'er gør det.

Beføjelsen i det foreslåede stk. 1, nr. 3, finder anvendelse, når de værdipapirer, som prospektet omhandler er optaget til handel. Beføjelsen begrænser, hvor længe handlen kan sættes i bero til 10 hverdage.

Det foreslåede stk. 1, nr. 3, vil sikre, at Finanstilsynet får de kompetencer, som prospektforordningen foreskriver i artikel 32, stk. 1, litra g og h.

Det foreslås i § 218 a, stk. 2, at Finanstilsynet kan nægte at godkende et prospekt udarbejdet af en bestemt udsteder, udbyder eller person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, for en periode på op til 5 år, hvis udstederen, udbyderen, eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, gentagne gange har begået alvorlige overtrædelser af prospektforordningen.

Det foreslåede stk. 2, vil medføre, at Finanstilsynet kan nægte at godkende et prospekt udarbejdet af en bestemt person. Der vil kun kunne nægtes godkendelse, hvis personen gentagne gange har begået alvorlige overtrædelser af prospektforordningen.

Finanstilsynets afgørelse om at nægte at godkende et prospekt efter stk. 2 vil forudsætte, at den der anmoder om godkendelse af et prospekt enten har modtaget afgørelser om, at personen har overtrådt prospektforordningen eller er blevet idømt strafferetlige sanktioner herfor. Bestemmelsen kan ikke anvendes, hvis der ikke foreligger afgørelser eller strafferetlige sanktioner for en overtrædelse.

Det foreslåede stk. 2, vil sikre, at Finanstilsynet får de kompetencer, som prospektforordningen foreskriver i artikel 32, stk. 1, litra k.

Til nr. 14 og 15 (§ 231, stk. 2, nr. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder)

Efter § 231, stk. 2, nr. 1, anses et medlem af direktionen, i sager hvori Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af §§ 74 og 75, for at være part i den del af afgørelsen, der vedrører den pågældende. Videre fremgår det af stk. 2, nr. 2, at en virksomhed, i sager hvori Finanstilsynet træffer afgørelse rettet mod et medlem af bestyrelsen i virksomheden i medfør af §§ 74-76, også anses for at være part i den del af afgørelsen, som vedrører virksomheden.

Henvisningerne til §§ 74 og 75 og §§ 74-76 er fejlagtige, da disse bestemmelser ikke vedrører ledelsesmedlemmer. §§ 74-76 drejer sig om adgangen til et reguleret marked, finansielle instrumenters optagelse til handel, og hvad et reguleret marked skal sikre sig, inden den optager instrumenter til handel.

Derimod indeholder §§ 68-70 regler om ledelsesmedlemmer i en operatør af et reguleret marked. § 68 fastsætter regler om egnethed og hæderlighed for ledelsen i en operatør af et reguleret marked, og § 69 foreskriver, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller indehaveren skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen. § 70 drejer sig om antallet af øvrige ledelsesposter, et medlem af bestyrelsen i en operatør af et reguleret marked eller indehaveren af en operatør af et reguleret marked, der er en enkeltmandsvirksomhed, må varetage inklusiv hvervet i den pågældende operatør.

Det foreslås derfor at rette henvisningen til §§ 74 og 75 i § 231, stk. 2, nr. 1, så der fremover henvises §§ 68 og 69. Ligeledes foreslås det at rette henvisningen til §§ 74-76 i § 231, stk. 2, nr. 2, så der fremover henvises til §§ 68-70.

Der er tale om rettelse af fejlagtige henvisninger i § 231, stk. 1 og 2.

Til nr. 16 (§ 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

I medfør af § 247 i lov om kapitalmarkeder straffes overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. § 247, stk. 1, strafbelægger bl.a. prospektreglerne i lovens § 10 og § 12, stk. 1.

Det foreslås, at § 10 og § 12, stk. 1, slettes fra oplistningen i § 247, stk. 1.

Ændringen af § 247, stk. 1, foreslås, fordi den gældende § 10 i lov om kapitalmarkeder foreslås nyaffattet, jf. lovforslagets § 2, nr. 4, hvorefter den ikke længere skal strafbelægges, og fordi § 12, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 2, nr. 5. Overtrædelser af prospektforordningen foreslås strafbelagt i en ny § 253 c, jf. lovforslagets § 2, nr. 17.

Der er tale om en konsekvensændring, som følge af, at prospektreglerne fremover vil blive reguleret i prospektforordningen.

Til nr. 17 (§ 253 c i lov om kapitalmarkeder)

Overtrædelse af prospektreglerne straffes efter gældende ret med bøde i henhold til § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder og § 39 i prospektbekendtgørelsen.

Det foreslås i § 253 c i lov om kapitalmarkeder, at overtrædelse af artikel 3, artikel 5 og 6, artikel 7, stk. 1-11, artikel 8-10, artikel 11, stk. 1 og 3, artikel 14, stk. 1 og 2, artikel 15, stk. 1, artikel 16, stk. 1-3, artikel 17 og 18, artikel 19, stk. 1-3, artikel 20, stk. 1, artikel 21, stk. 1-4 og 7-11, artikel 22, stk. 2-5, artikel 23, stk. 1-3 og 5, og artikel 27 i prospektforordningen, straffes med bøde.

Bestemmelsen er ny og strafbelægger de overtrædelser af prospektforordningen, som i medfør af artikel 38, stk. 1, i prospektforordningen skal kunne sanktioneres af de nationale kompetente myndigheder.

Det følger af artikel 38, stk. 1, 1. afsnit, litra a, i prospektforordningen, at de kompetente myndigheder skal have beføjelse til at pålægge passende administrative sanktioner og træffe andre administrative foranstaltninger i forbindelse med i det mindste overtrædelse af artikel 3, artikel 5-6, artikel 7, stk. 1-11, artikel 8-10, artikel 11, stk. 1 og 3, artikel 14, stk. 1 og 2, artikel 15, stk. 1, artikel 16, stk. 1, 2 og 3, artikel 17-18, artikel 19, stk. 1-3, artikel 20, stk. 1, artikel 21, stk. 1-4 og 7-11, artikel 22, stk. 2-5, artikel 23, stk. 1, 2, 3 og 5, og artikel 27.

Det følger af artikel 38, stk. 1, 2. afsnit, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastlægge bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i 1. afsnit, hvis overtrædelserne omhandlet i 1. afsnit er genstand for strafferetlige sanktioner i national ret.

Overtrædelser af prospektreglerne kan foretages af fysiske såvel som juridiske personer. I de situationer, hvor ansvarssubjektet er en virksomhed, vil det være udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, hvis den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. For virksomheder under stiftelse vil ansvarssubjektet være de personer, der stifter virksomheden, da en virksomhed under stiftelse ikke kan være ansvarssubjekt.

Bødeniveauet vil blive fastsat i overensstemmelse med de generelle regler om straf i § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder. Det fremgår heraf, at der ved udmåling af bøder lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Det er afgørende, at der ved strafudmålingen lægges vægt på de nævnte faktorer, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt på alle aktører på markedet, og således at det finansielle incitament til at overtræde bestemmelserne reduceres. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængig af gerningsmandens økonomiske forhold.

Nedenfor anføres en uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler i prospektforordningen, der strafbelægges med den foreslåede bestemmelse i § 253 c i lov om finansiel virksomhed:

I medfør af artikel 3, stk. 1, i prospektforordningen påhviler der udbydere af værdipapirerne en pligt til forinden udbuddet at offentliggøre et prospekt i overensstemmelse med forordningen, medmindre udbuddet er undtaget prospektpligt efter artikel 1, stk. 4, eller efter nationale regler fastsat i medfør af artikel 3, stk. 2, om ændring af prospektgrænsen. En national grænse er fastsat i dansk ret og foreslås videreført i lovforslagets § 2, nr. 4.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3, stk. 1, er udbyderen af værdipapirer til offentligheden. Den strafbare handling består i at foretage et udbud af værdipapirer uden et godkendt prospekt, når der er prospektpligt.

I medfør af artikel 3, stk. 3, i prospektforordningen må værdipapirer kun optages til handel på et reguleret marked, hvis der forinden er offentliggjort et prospekt i overensstemmelse med forordningen, medmindre optagelsen er undtaget prospektpligt efter artikel 1, stk. 5.

Ansvarssubjektet i tilfælde af overtrædelse af artikel 3, stk. 3, er den fysiske eller juridiske person, der anmoder om optagelse til handel af værdipapirer på et reguleret marked. Den strafbare handling består i at få værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked uden et godkendt prospekt, selvom der er prospektpligt.

Artikel 5 i prospektforordningen omhandler efterfølgende videresalg af værdipapirer. I medfør af artikel 5, stk. 1, 1. afsnit, er videresalg af værdipapirer, der ved tidligere udbud var omfattet af undtagelserne i artikel 1, stk. 4, litra a-d, et særskilt udbud. Prospektpligt ved et sådant udbud skal vurderes ud fra definitionen af udbud af værdipapirer til offentligheden i artikel 2, litra d. Artikel 5, stk. 1, fastsætter, at selvom et udbud af værdipapirer ikke tidligere har medført prospektpligt, så undtager det ikke et efterfølgende udbud af de samme papirer fra prospektpligt. Det fremgår endvidere af artikel 5, stk. 1, 2. afsnit, at placering af værdipapirer gennem finansielle formidlere ikke undtager fra

prospektpligten, medmindre selve udbuddet er undtaget efter artikel 1, stk. 4, litra a-d, når der ses på den endelige placering af værdipapirerne.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 5, stk. 1, 1. afsnit, er udbyderen af værdipapirerne til offentligheden. Den strafbare handling består i, at en fysisk eller juridisk person videresælger værdipapirer, som tidligere har været udbudt uden prospektpligt, via et offentligt udbud uden at have et godkendt offentliggjort prospekt.

I medfør af artikel 5, stk. 1, 2. afsnit, stilles der ikke krav om et yderligere prospekt ved videresalg gennem en finansiel formidler, når der foreligger et gyldigt prospekt, hvori udstederen eller den person, der er ansvarlig for udarbejdelsen af prospektet, erklærer sig indforstået med, at prospektet anvendes ved videresalg.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 5, stk. 1, 2. afsnit, er den finansielle formidler, der videresælger værdipapirerne. Den strafbare handling består i, at en finansiel formidler videresælger værdipapirer, uden at det er angivet i et gyldigt prospekt, at udstederen eller den ansvarlige for prospektet er indforstået med at prospektet anvendes ved videresalg.

Artikel 5, stk. 2, omhandler videresalg af værdipapirer, der ikke er kapitalandele, og som kun handles på et reguleret marked, eller et specifikt segment heraf, som kun kvalificerede investorer kan få adgang til. I medfør af artikel 5, stk. 2, må sådanne værdipapirer ikke videresælges til ikke-kvalificerede investorer, medmindre der udarbejdes et prospekt i overensstemmelse med forordningen, som er beregnet for ikke-kvalificerede investorer.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 5, stk. 2, er den fysiske eller juridiske person, der videresælger de omhandlede værdipapirer. Den strafbare handling består i videresalg uden et gyldigt prospekt for værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, som kun kvalificerede investorer kan få adgang til, til eksempelvis private investorer.

Artikel 6 fastsætter, hvilke informationer der skal indgå i prospektet. Prospektet skal indeholde de nødvendige oplysninger for, at investoren kan foretage en velbegrundet vurdering af udstedelsen, værdipapirerne og udstederen. Bestemmelsen angiver også, hvordan oplysningerne skal fremlægges for investorerne. Formålet med bestemmelsen er at fremme investorbeskyttelsen ved at sikre, at de relevante oplysninger offentliggøres.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 6 er udsteder, udbyder eller en fysisk eller juridisk person, der anmoder om optagelse til handel, og som efter artikel 3 er omfattet af prospektpligt. Den strafbare handling består i at offentliggøre et godkendt prospekt, der er mangelfuldt, og som ansvarssubjektet vidste eller burde vide var mangelfuldt for så vidt angår oplysninger, som er nødvendige for, at investorerne m.v. kan foretage en velbegrundet vurdering af udstedelsen, værdipapirerne og udstederen. Den strafbare handling kan endvidere bestå i at præsentere relevante oplysninger på en

misvisende måde, der gør, at investorerne m.v. ikke får det reelle billede af udstederen, garanten eller værdipapirerne.

Udsteder, udbyder og den person, der anmoder om optagelse til handel, kan udover strafansvar endvidere ifalde erstatningsansvar efter dansk rets almindelige regler, hvis oplysninger i prospektet ikke opfylder artikel 6, og nogen som følge heraf lider et tab. Det fremgår dog af artikel 11, stk. 2, 2. afsnit, af prospektforordningen, at der ikke påhviler nogen person noget civilretligt ansvar udelukkende på grundlag af resuméet i henhold til artikel 7 eller det specifikke resumé af et EU-vækstprospekt i henhold til artikel 15, stk. 1, 2. afsnit, herunder eventuelle oversættelser heraf, medmindre det er misvisende, unøjagtigt eller uoverensstemmende, når det læses sammen med prospektets øvrige dele, eller det ikke, når det læses sammen med prospektets øvrige dele, giver nøgleoplysninger, således at investorerne lettere kan tage stilling til, om de vil investere i de pågældende værdipapirer.

Et eksempel på overtrædelse af artikel 6 er en udsteder, der undlader at give oplysning om, at det ikke vil være muligt at opnå en afgørende godkendelse af et af selskabets væsentligste produkter, der derfor ikke som ellers forventet vil kunne generere en betydelig omsætning. Andre eksempler er desuden manglende oplysninger om en betydelig del af virksomhedens forretningsområde. Det kan også være en overtrædelse at undlade oplysninger, der er positive for vurderingen af selskabet.

I medfør af artikel 7, stk. 1, i prospektforordningen skal prospektet indeholde et resumé med de nøgleoplysninger, som investoren har brug for. Artikel 7, stk. 2-11, indeholder regler om, at oplysningerne i resumeet skal være nøjagtige, redelige og ikke vildledende. Endvidere skal sproget være letlæseligt og fremme forståelsen af oplysningerne. Der stilles endvidere krav til hvilke informationer, der skal være med i resuméet, og hvordan informationerne skal præsenteres. Formålet med bestemmelsen er at fremme investorbeskyttelsen ved at sikre, at investorerne hurtigt, enkelt og nemt kan danne sig et overblik over udstedelsen, værdipapirerne og udstederselskabet.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 7, stk. 1-11, er udstederen, udbyderen eller den person, der anmoder om optagelse til handel. Den strafbare handling består i, at der offentliggøres et prospekt med et resume, der ikke opfylder kravene i artikel 7, stk. 1-11. En overtrædelse kan eksempelvis bestå i, at resumeet mangler nøgleoplysninger eller er vildledende.

Artikel 8 i prospektforordningen omhandler krav til indholdet i basisprospekter. Artikel 8, stk. 1, angiver, at for værdipapirer, der ikke er kapitalandele, kan prospektet bestå af et basisprospekt. Basisprospekter anvendes typisk til udstedelse af realkreditobligationer. Artikel 8, stk. 2-11, indeholder krav til basisprospektet og de endelige vilkår for udstedelsen. Kravene omfatter eksempelvis, at der skal være en skabelon til endelige vilkår, at der skal oplyses om de valgmuligheder, der vil være i de enkelte udstedelser under basisprospektet, og krav om offentliggørelse og tilgængelighed af endelige vilkår.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 8 er udstederen, udbyderen eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked. Den strafbare handling består i, at der foretages et udbud på baggrund af et basisprospekt, der ikke lever op til kravene i artikel 8. En overtrædelse kan eksempelvis bestå i, at der offentliggøres et basisprospekt, hvor oplysningerne i prospektet er misvisende og ikke giver investoren det fornødne overblik.

I medfør af artikel 9 i prospektforordningen kan enhver udsteder med værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked eller en MHF udarbejde et universelt registreringsdokument hvert regnskabsår. Dokumentet kan anvendes sammen med en efterfølgende udarbejdet værdipapirnote til udstedelse eller optagelse til handel af værdipapirer, men kan ikke anvendes alene. Artikel 9 fastlægger de nærmere regler om anvendelse af et universelt registreringsdokument, herunder krav til offentliggørelse og sprog.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 9 er udstederen af det universelle registreringsdokument. Den strafbare handling består i, at dokumentet ikke gøres tilgængelig for offentligheden uden unødigt forsinkelse, eller hvis sprogkravene i artikel 27 ikke overholdes. Den strafbare handling består også i manglende efterlevelse af en meddelelse fra den kompetente myndighed om ændring af det universelle registreringsdokument, jf. artikel 9, stk. 9, 3. afsnit.

Artikel 10 i prospektforordningen regulerer, hvordan prospekter, der består af særskilte dokumenter håndteres. Eksempelvis kan en udsteder, som jf. artikel 9 allerede har fået et universelt registreringsdokument godkendt af den kompetente myndighed, nøjes med at udarbejde en værdipapirnote og et resumé, når udstederen ønsker at udbyde værdipapirer til offentligheden eller ønsker værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked. Udstederen behøver dermed ikke udarbejde et fuldt prospekt. Hvis der er indtruffet en væsentlig ny omstændighed, fejl eller unøjagtighed, skal der forelægges et tillæg til det universelle registreringsdokument. Tillægget skal forelægges til godkendelse senest sammen med godkendelse af værdipapirnoten og resuméet.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 10 er udstederen af værdipapirer. Den strafbare handling består i, at undlade at udarbejde og få godkendt en værdipapirnote og et resume i forbindelse med et udbud eller en optagelse til handel af værdipapirer, hvor udstederen har et universelt registreringsdokument. Den strafbare handling består endvidere i, at undlade at udarbejde og få godkendt et tillæg i tilfælde af, at der indtræder en væsentlig ny omstændighed hos udstederen. Endelig består den strafbare handling i at undlade at gøre registreringsdokumentet tilgængeligt for offentligheden uden unødigt forsinkelse efter godkendelsen.

Efter artikel 11, stk. 1 og 3, i prospektforordningen skal det fremgå af prospektet, hvem der er ansvarlige for indholdet heraf. De ansvarlige skal endvidere erklære, at oplysningerne i prospektet efter deres bedste overbevisning er i overensstemmelse med fakta, og at der ikke er udeladt oplysninger, som må forventes at kunne påvirke prospektets indhold.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 11, stk. 1, er den eller de ansvarlige for prospektets indhold. Den strafbare handling består i at undlade at nævne alle de personer, der er ansvarlige for prospektet eller afgive en mangelfuld erklæring. En overtrædelse består eksempelvis i at undlade at nævne et bestyrelsesmedlem i en udsteder.

Artikel 14, stk. 1, i prospektforordningen angiver hvilke personer, der kan vælge at udarbejde et forenklet prospekt, og under hvilke omstændigheder de listede personer kan anvende den forenkledede oplysningsordning. Et forenklet prospekt består af et resumé, et specifikt registreringsdokument og en specifik værdipapirnote.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 14, stk. 1, er udstederen eller udbyderen. Den strafbare handling består i, at en udsteder eller udbyder får godkendt og offentliggør et forenklet prospekt uden at være omfattet af bestemmelsen.

I medfør af artikel 14, stk. 2, i prospektforordningen skal det forenkledede prospekt indeholde de relevante oplysninger, som er nødvendige for, at investoren kan få tilstrækkelig viden om udsteder, udstedelsen og værdipapirerne.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 14, stk. 2, er udstederen eller udbyderen. Den strafbare handling består i, at et forenklet prospekt ikke opfylder oplysningskravene.

Artikel 15, stk. 1, i prospektforordningen angiver hvilke fysiske eller juridiske personer, der kan vælge at udarbejde et EU-vækstprospekt, forudsat at de ikke har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked. Et EU-vækstprospekt skal følge den proportionale oplysningsordning. Det betyder, at eksempelvis små og mellemstore virksomheder kan udarbejde prospekter med mindre byrdefulde oplysningskrav, som er tilpasset virksomhedens størrelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 15, stk. 1, er den person, der har udarbejdet og fået godkendt et EU-vækstprospekt. Den strafbare handling består i, at personen offentliggør et godkendt EU-vækstprospekt uden at være omfattet af bestemmelsen.

Artikel 16, stk. 1-3, i prospektforordningen omhandler risikofaktorer. Efter stk. 1 skal risikofaktorerne, som skal oplyses i et prospekt, være begrænset til risici, som er specifikke for udstederen, værdipapirerne og af væsentlig betydning for investorens mulighed for at træffe en informeret investeringsbeslutning. Hver risikofaktor skal beskrives tilstrækkeligt udførligt, og det skal forklares, hvordan den enkelte risikofaktor kan påvirke udstederen eller værdipapirerne. I medfør af stk. 2 skal risikofaktorerne også omfatte de risici, som følger af værdipapirernes placering i rangordenen og indvirkningen på den forventede størrelse af eller det forventede tidspunkt for betalinger til indehaverne af værdipapiret, i tilfælde af konkursbehandling. I medfør af stk. 3 skal risikofaktorerne også indeholde de specifikke og væsentlige risici, der er forbundet med en eventuel garanti knyttet til værdipapirerne.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 16, stk. 1-3, er den person, der er ansvarlig for prospektet. Den strafbare handling består i at undlade at oplyse alle relevante risikofaktorer eller angive mangelfulde oplysninger, der påvirker investorens mulighed for at vurdere værdipapiret. En overtrædelse kan eksempelvis bestå i, at der ikke listes tilstrækkeligt med risikofaktorer til at tegne et retvisende billede. En overtrædelse kan også bestå i, at der listes for mange risikofaktorer således, at de ikke anses for specifikke og væsentlige.

Artikel 17 i prospektforordningen angiver, hvad der skal oplyses i et prospekt i det tilfælde, hvor den endelige udbudspris og/eller det endelige antal værdipapirer, der udbydes til offentligheden, ikke kan indgå i prospektet. Efter stk. 2 skal den endelige udbudspris og det endelige antal værdipapirer indgives til den kompetente myndighed og offentliggøres.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 17 er udbyderen. Den strafbare handling består i, at der gives forkerte eller mangelfulde oplysninger om, hvordan den endelige udbudspris fastsættes eller ved manglende indgivelse eller offentliggørelse af den endelige udbudspris.

I medfør af artikel 18 i prospektforordningen kan hjemlandets kompetente myndighed tillade at visse oplysninger, som normalt skal indgå i prospektet, kan udelades, hvis visse betingelser er opfyldt. Det kan eksempelvis tillades, hvis videregivelsen vil stride mod offentlige interesser eller hvis det vil påføre betydelige skade at offentliggøre oplysningerne.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18 er den person, der er ansvarlig for prospektet. Den strafbare handling består i, at den ansvarlige for prospektet opnår en tilladelse til at udelade oplysninger på uberettiget grundlag.

Artikel 19, stk. 1-3, i prospektforordningen omhandler integration af oplysninger ved henvisning. Stk. 1 giver mulighed for, at oplysninger kan integreres i prospektet ved henvisning til et eller flere tidligere offentliggjorte elektroniske dokumenter. De dokumenter, der henvises til, skal opfylde sprogkravene i artikel 27. Bestemmelsen angiver hvilke dokumenter, der kan henvises til, og at der kun må henvises til de senest tilgængelige oplysninger. Stk. 2 angiver, at når oplysningerne integreres ved henvisning, så skal udstedere, udbydere og andre personer, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, sikre oplysningernes tilgængelighed. Der skal være en krydsreferenceliste, og prospektet skal indeholde hyperlinks til alle dokumenter, der indeholder oplysninger integreret ved henvisning. I medfør af stk. 3, skal udsteder, udbyder eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, hvis det er muligt, forelægge alle oplysninger, der er integreret ved henvisning med første indsendelse af udkast til den kompetente myndighed. Alternativt skal alle oplysninger, der er henvist til, foreligge i løbet af gennemgangen af prospektet. Oplysningerne skal foreligge i elektronisk søgbar form medmindre den kompetente myndighed, som skal godkende prospektet, allerede har godkendt oplysningerne, der integreres ved henvisning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 19, stk. 1-3, er den, der er ansvarlig for prospektet. Den strafbare handling består i, at oplysningerne medtaget ved henvisning ikke er de senest tilgængelige, ikke er tilgængelige i hele prospektets løbetid, eller at prospektet henviser til dokumenter, der ikke er omfattet af listen i artikel 19.

I medfør af artikel 20, stk. 1, i prospektforordningen må et prospekt ikke offentliggøres, før den kompetente myndighed har godkendt enten prospektet i dets helhed eller alle de integrerede dele.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 20, stk. 1, er udsteder, udbyder eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked. Den strafbare handling består i, at den ansvarlige for prospektet offentliggør et prospekt, der ikke er godkendt af den kompetente myndighed.

Artikel 21 i prospektforordningen omhandler offentliggørelse af prospekter. Stk. 1-4 stiller krav om, at et godkendt prospekt skal offentliggøres, hvordan det skal være tilgængeligt, og at adgangen til prospektet på en hjemmeside ikke må være begrænset af krav om registrering, accept af ansvarsfraskrivelse eller betaling af gebyr.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 21, stk. 1-4, er den, der har anmodet om at få prospektet godkendt. Den strafbare handling består i manglende offentliggørelse af prospektet eller mangelfuld offentliggørelse. En overtrædelse kan eksempelvis bestå i, at adgangen til prospektet er begrænset.

Artikel 21, stk. 7-11, stiller krav til, hvor længe prospektet skal være tilgængeligt, og at prospektet skal indeholde tydelig advarsel om prospektets gyldighed. Advarslen skal også indeholde oplysninger om, at prospektet vil blive suppleret med et tillæg, hvis det er påkrævet. Teksten og formatet for prospektet eller tillæg skal være identisk med den originale, godkendte udgave af prospektet eller tillægget. Dernæst stilles der krav om, at det skal være muligt for investoren at få tilsendt prospektet vederlagsfrit på varigt medium. Det skal være en mulighed til hver en tid. Pligten påhviler både den, der har udarbejdet prospektet og finansielle formidlere, der placerer eller sælger værdipapirerne.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 21, stk. 7-11, er den, der har anmodet om at få prospektet godkendt. For så vidt angår stk. 11 om udlevering af prospektet på et varigt medium er ansvarssubjektet også en eventuel finansiell formidler, der placerer eller sælger værdipapirerne. Den strafbare handling består i at undlade at lade prospektet være tilgængeligt i lang nok tid. Den strafbare handling består endvidere i, at advarslen ikke er tydelig nok, at advarslen er mangelfuld, eller at prospektet eller tillægget ændres, så de ikke er i overensstemmelse med det godkendte dokument. Endelig består den strafbare handling i, at udstederen, udbyderen, den der anmoder om optagelse til handel eller den finansielle formidler ikke udleverer prospektet på et varigt medium.

Artikel 22 i prospektforordningen omhandler annoncering for et udbud eller en optagelse til handel. Efter artikel 22, stk. 2-5, i prospektforordningen skal det fremgå af en annoncering, der vedrører

udbud af værdipapirer eller optagelse til handel på et reguleret marked, at der er eller vil blive offentliggjort et prospekt, samt hvor prospektet er eller vil blive tilgængeligt for investorerne. Det skal desuden fremgå, at der er tale om annoncering, og oplysningerne må ikke være misvisende eller unøjagtige og skal stemme overens med oplysningerne i prospektet. Oplysninger, som fremlægges mundtligt, skal også stemme overens med prospektet, selv hvis oplysningerne ikke gives i annonceringsøjemed. Endelig skal eventuelle væsentlige oplysninger rettet til en eller flere udvalgte investorer enten forelægges alle investorer, hvis der ikke er prospektpligt for udbuddet eller optagelsen, eller medtages i prospektet eller et tillæg.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 22, stk. 2-5, er udsteder, udbyder eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, som er ansvarlig for annonceringen. Den strafbare handling består i manglende opfyldelse af formkravene til annoncering. Den strafbare handling består også i, at der gives oplysninger om udbuddet, der ikke stemmer overens med prospektet. Endelig kan den strafbare handling bestå i, at der kun gives væsentlige oplysninger til udvalgte investorer.

Artikel 23 i prospektforordningen omhandler tillæg til prospekter. Efter stk. 1 skal der udarbejdes et tillæg til prospektet, hvis der opstår en væsentlig ny omstændighed, fejl eller unøjagtighed efter prospektets godkendelse og inden udløbet af udbudsperioden. Tillægget skal udfærdiges uden unødigt forsinkelse og indeholde de relevante oplysninger. I medfør af stk. 2 har en investor ret til at trække sin accept af tilbuddet om at købe eller tegne værdipapirer tilbage indenfor 2 arbejdsdage efter tillæggets offentliggørelse, hvis den væsentlige nye omstændighed, fejlen eller unøjagtigheden blev konstateret inden udløbet af udbudsperioden eller værdipapiroverdragelsen, afhængig af hvilken af de to, der sker først.

Ansvarssubjekt for en overtrædelse af artikel 23, stk. 1 og 2, er den ansvarlige for prospektet. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde et tillæg på trods af nye omstændigheder, fejl eller unøjagtigheder, eller i at udarbejde et mangelfuldt eller misvisende tillæg. Den strafbare handling består også i ikke at udarbejde tillægget uden unødigt forsinkelse. Endvidere består den strafbare handling i ikke at offentliggøre tillægget eller at offentliggøre senere end påkrævet. Endelig består overtrædelsen i at resumeet eller eventuelle oversættelser ikke ajourføres eller ajourføres mangelfuldt.

Artikel 23, stk. 3, i prospektforordningen fastsætter, at i det tilfælde, hvor værdipapirerne købes eller tegnes gennem en finansiel formidler, skal den finansielle formidler oplyse om, at der er mulighed for, at der offentliggøres et tillæg til prospektet. Den finansielle formidler skal kontakte investorerne den dag, hvor et tillæg offentliggøres. Hvis værdipapirerne købes eller sælges direkte hos udstederen, skal udstederen oplyse om muligheden for, at der kan offentliggøres et tillæg, hvor tillægget i givet fald vil blive offentliggjort og om investorenes tilbagetrækningsret, hvis der offentliggøres et tillæg.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 23, stk. 3, er den finansielle formidler eller udstederen. Den strafbare handling består i, at den finansielle formidler eller udstederen ikke oplyser investoren

om muligheden for, at der kan offentliggøres et tillæg til prospektet, hvor tillægget i givet fald vil blive offentliggjort, at der ikke tages kontakt til investorerne i tilfælde af et tillæg, eller at investorerne ikke oplyses om deres tilbagetrækningsret.

I medfør af artikel 23, stk. 5, i prospektforordningen skal der kun offentliggøres ét samlet tillæg i det tilfælde, hvor den væsentlige nye omstændighed, fejl eller unøjagtighed kun vedrører oplysningerne i registreringsdokumentet, eller hvor et universelt registreringsdokument anvendes i flere prospekter. I det tilfælde skal alle de omfattede prospekter nævnes i tillægget.

Ansvarssubjekt for en overtrædelse af artikel 23, stk. 5, er den ansvarlige for prospektet. Den strafbare handling består i, at der ikke oplyses tilstrækkeligt om, hvilke prospekter tillægget omfatter.

Artikel 27 omhandler sprogkrav til prospekter. Bestemmelsen stiller som krav, at prospektet skal udarbejdes på et sprog, som accepteres af hjemlandets kompetente myndighed. Det foreslås med lovforslagets § 2, nr. 4, at det accepterede sprog i Danmark er dansk eller engelsk.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 27 er den ansvarlige for prospektet. Den strafbare handling består i kun at offentliggøre de endelige vilkår på et sprog, der ikke er accepteret. Den strafbare handling kan også bestå i, at en udsteder ændrer sproget i et universelt registreringsdokument, jf. artikel 9, der ikke kræver forhåndsgodkendelse, til et andet sprog end det, som det universelle registreringsdokument tidligere har været godkendt på.

For alle de strafbelagte bestemmelser gælder, at det ikke er en undskyldende omstændighed, at Finanstilsynet har godkendt prospektet. Det er den ansvarlige for prospektet, der skal sikre, at prospektet m.v. opfylder kravene i prospektforordningen. Finanstilsynet foretager en formel gennemgang af prospektet, men ikke en materiel gennemgang af, om oplysningerne er korrekte.

Til nr. 18 (§ 254, stk. 1 og 3, og § 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

I medfør af § 254, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder kan en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme et påbud givet af Finanstilsynet i medfør af § 220, eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Dette gælder tilsvarende for påbud til et registreret betalingssystem udstedt af Danmarks Nationalbank, jf. § 180, i lov om kapitalmarkeder.

Efter § 254, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder kan en person, der er knyttet til en af de i stk. 1 nævnte fysiske eller juridiske personer, og som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af § 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, kan Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen henholdsvis Danmarks Nationalbank som tvangsmiddel pålægge daglige eller ugentlige bøder til en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme de pligter, der efter loven eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf, påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank.

Det foreslås, at § 254, stk. 1 og 3, og § 256, stk. 1, ændres, så bestemmelserne fremover også vil omfatte udbydere og personer, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked.

Forslaget vil medføre at kredsen af ansvarssubjekter i § 254, stk. 1, udvides, så straffbestemmelsen også vil omfatte udbydere og personer, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked.

Forslaget vil også medføre, at kredsen af ansvarssubjekter i § 254, stk. 3, udvides, så straffbestemmelsen også vil omfatte personer, der er knyttet til udbydere og personer, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked.

Endelig vil forslaget medføre, at kredsen af ansvarssubjekter i § 256, stk. 1, udvides, så straffbestemmelsen også vil omfatte direktører, bestyrelsesmedlemmer og revisorer hos udbydere og personer, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked.

Formålet med forslaget er at sikre, at der kommer til at gælde samme ansvar i relation til udbydere og personer, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, som der gælder for andre fysiske og juridiske personer, der kan udarbejde og få godkendt et prospekt.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 3, stk. 3, nr. 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 3, stk. 3, fastsætter de betingelser, som skal være opfyldt, for at kunne få Finanstilsynets tilladelse til at drive virksomhed som finansiell rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler.

Ifølge § 3, stk. 3, nr. 3, er det en betingelse for at opnå tilladelse, at virksomhedens bestyrelse og direktion opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, jf. bestemmelsens henvisning til § 4. Er der tale om en virksomhed, som drives som et interessentskab eller en enkeltmandsvirksomhed, er det den eller de ledelsesansvarlige, som skal opfylde betingelserne.

Der foreslås en justering af § 3, stk. 3, nr. 3, således at det vil fremgå af bestemmelsen, at kravene til egnethed og hæderlighed skal være opfyldt af virksomhedens bestyrelse og direktion eller indehaveren, såfremt virksomheden drives som enkeltmandsvirksomhed. Med ændringen gøres det klart, at alle selskabsformer er omfattet af bestemmelsen, og eventuelle uklarheder for så vidt angår kravene til enkeltmandsvirksomheder fjernes.

Der er alene tale om en præcisering, og der tilsigtes således ingen ændringer med forslaget i forhold til den anvendelsesområde eller ansvarssubjekter.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 4, nr. 4, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 3, stk. 4, indeholder en række supplerende betingelser, som virksomheder, der udøver investeringsrådgivning, skal opfylde i tillæg til de krav, som følger af lovens § 3, stk. 3, for at opnå tilladelse som investeringsrådgiver. De særlige krav i bestemmelsen gælder således alene for virksomheder, der udøver investeringsrådgivning.

Efter § 3, stk. 4, er det en betingelse for at få tilladelse som investeringsrådgiver, at ejere af kvalificerede ejerandele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed, opfylder de kriterier, der er oplyst i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. Det er endvidere en betingelse, at der ikke foreligger snævre forbindelser, jf. § 5, stk. 1, nr. 19, i lov om finansiell virksomhed mellem ansøgeren og andre virksomheder og personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver. Endelig er det en betingelse, at lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået et samarbejde med på det finansielle område, vedrørende en virksomhed eller en person, ansøgeren har snævre forbindelser med ikke må kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.

Bestemmelsen gennemfører artikel 10, jf. artikel 3, stk. 2, litra a, i MiFID II samt artikel 88 og 91, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber (CRD IV), jf. artikel 9, stk. 1, i MiFID II.

Det foreslås, at der tilføjes et nyt *nr. 4* til stk. 4, hvorefter det er et krav for at kunne opnå tilladelse som investeringsrådgiver, at betingelserne for ledelse og indretning af virksomheden i det nye kapitel 2 a, jf. bemærkningerne hertil nedenfor, skal være opfyldt på tidspunktet for virksomhedens ansøgning om tilladelse som investeringsrådgiver.

Der gælder ikke i dag særlige krav til investeringsrådgiveres ledelse og styring.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 7, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)
Med forslaget til et nyt *stk. 7* præciseres det, at kravene om egnethed og hæderlighed i stk. 3, nr. 3, skal være opfyldt af den eller de ledelsesansvarlige, hvis virksomheden drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion.

Der gælder ikke i dag et krav om virksomhedstype for investeringsrådgivere, og det er således ikke givet, at en investeringsrådgiver har en bestyrelse eller en direktion.

Med forslaget undgås eventuel tvivl om, hvem der skal opfylde kravene om egnethed og hæderlighed, i de tilfælde hvor der ikke er tale om en virksomhed med bestyrelse eller direktion. Det er således den eller de ledelsesansvarlige for en finansiell rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler, som drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, som fremover skal opfylde kravene om egnethed og hæderlighed.

Til nr. 4 (§ 4 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)
Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 4 fastsætter krav om egnethed og hæderlighed for medlemmer af bestyrelsen eller direktionen hos en finansiell rådgiver og en boligkreditformidler.

Det følger af bestemmelsen, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen hos en finansiell rådgiver eller boligkreditformidler skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen må ikke være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde, have indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller være under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering eller have udvist eller udvise en adfærd, som giver grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, jf. § 4, stk. 1 og 2.

Medlemmerne af bestyrelsen og direktionen skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 og 2 i forbindelse med deres indtræden i den finansielle virksomheds ledelse og om forhold som nævnt i stk. 2, hvis forholdene efterfølgende ændres. Betingelserne i § 4, stk. 1-3, finder

tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige, når virksomheden drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, jf. § 4, stk. 4.

Den gældende § 4 omfatter efter sin ordlyd ikke medlemmerne af ledelsen hos en investeringsrådgiver.

I relation til boligkreditformidlere gennemfører bestemmelsen artikel 29, stk. 2, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse (boligkreditdirektivet).

Det foreslås, for at bringe ordlyden i § 4 i overensstemmelse med artikel 9, stk. 4, jf. artikel 3, stk. 2, litra a, i MiFID II og artikel 91, stk. 1, i CRD IV, jf. artikel 9, stk. 1 i MiFID II, at også medlemmer af bestyrelsen eller direktionen hos en investeringsrådgiver omfattes af bestemmelsen.

Investeringsrådgivere har tidligere været omfattet af reglerne om egnethed og hæderlighed i lov om finansiel virksomhed. Disse regler adskiller sig ikke materielt fra den gældende lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. I forbindelse med gennemførelsen af MiFID II blev reglerne for investeringsrådgivere flyttet over i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere uden investeringsrådgivere blev omfattet af reglerne om egnethed og hæderlighed.

Af lovtekniske hensyn nyaffattes bestemmelsen. Der er ikke med ændringen tilsigtet materielle ændringer af kravene til egnethed og hæderlighed eller bestemmelsens øvrige betingelser.

Forslagets *stk. 1* fastlægger kravene til egnethed og hæderlighed for bestyrelses- og direktionsmedlemmer i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler eller indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Det følger af forslagets *stk. 1, nr. 1*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler eller indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen.

Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør for en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, eller når en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, ansøger om tilladelse til at udøve finansiel rådgivning, investeringsrådgivning eller boligkreditformidling, påser Finanstilsynet, at vedkommende har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet eller varetage stillingen i virksomheden ved deres indtræden og dermed, at den pågældende opfylder kravene i forslagets *stk. 1, nr. 1*.

Kravene skal være opfyldt til enhver tid. Dette indebærer, at de skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen, eller for en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, fra det tidspunkt hvor indehaveren søger om tilladelse til at udøve finansiel rådgivning, investeringsrådgivning eller boligkreditformidling. Kravene skal herefter være opfyldt i hele den periode, hvori den pågældende varetager hvervet eller stillingen, eller er indehaver af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Der stilles ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et bestyrelseshverv, og hvilken type virksomhed der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse inden for den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler. Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i forhold til finansiel rådgivning, investeringsrådgivning eller boligkreditformidling. Her vil en særlig indsigt i anden branche, som er relevant for den pågældende virksomhed, kunne være tilstrækkeligt. De øvrige kompetencer i bestyrelsen eller direktionen inddrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om et bestyrelsesmedlem eller en direktør opfylder kravene.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til stillingen eller hvervet i den konkrete finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler med et begrænset forretningsmæssigt omfang, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en større finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler. Derfor kan en persons egnet- og hæderlighedsvurdering ikke overføres fra en virksomhed til en anden virksomhed.

En indehaver af en finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal på tilsvarende vis som direktører og bestyrelsesmedlemmer have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at være indehaver af en finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler. Ved vurderingen af indehaverens viden, faglige kompetencer og erfaring, vil der blive lagt vægt på, om vedkommende har de fornødne kompetencer, erfaring og ressourcer til at løfte opgaven som finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler alene.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler eller indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de personer, der er en del af ledelsen i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, har en høj standard, både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Det er derfor vigtigt, at ledelsesmedlemmer generelt udviser en høj grad af hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen. Kravet, om at et ledelsesmedlem skal udvise tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen, indebærer, at ledelsesmedlemmet i forbindelse med udførelsen af det konkrete hverv eller stilling skal udvise den fornødne uafhængighed, som hvervet eller stillingen nødvendiggør.

For bestyrelsesmedlemmer betyder det eksempelvis, at det enkelte bestyrelsesmedlem i tilstrækkelig grad skal kunne agere uafhængigt af den daglige ledelse i den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren og således i tilstrækkelig grad kunne udfordre og overvåge direktionens arbejde. Dette indebærer bl.a., at det enkelte bestyrelsesmedlem ikke samtidigt med bestyrelseshvervet kan påtage sig hvervet som direktør i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, hvor vedkommende er medlem af bestyrelsen. Tilsvarende betyder det for direktionsmedlemmer, at det enkelte medlem i tilstrækkelig grad løbende skal kunne overvåge, udfordre og føre tilsyn med ledende medarbejders arbejde.

Ledelsesmedlemmer skal endvidere have et godt omdømme. Det er vigtigt at opretholde den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren. Hensynet hertil tilsiger, at også medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler eller indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have et tilstrækkeligt godt omdømme i samfundet. Manglende tillid til enkelte ledelsesmedlemmer i dele af den finansielle sektor vil kunne have en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og tilliden til den samlede branche. Ved vurderingen, af om det pågældende direktions-, bestyrelsesmedlem eller indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, lever op til kravene i forslaget *stk. 1, nr. 2*, skal der derfor lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Et medlem af direktionen, bestyrelsen eller indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, anses for at have et godt omdømme, hvis andet ikke er påvist, og hvis der ikke er nogen grund til at nære begrundet tvivl om vedkommendes gode omdømme. Finanstilsynet lægger alle relevante oplysninger til grund for vurderingen af, om direktions-, bestyrelsesmedlemmet indehaveren, har et godt omdømme. Medlemmet

eller indehaveren, anses ikke for at have et godt omdømme, hvis vedkommendes personlige eller forretningsmæssige adfærd giver anledning til begrundet tvivl om vedkommendes evner til at sikre en sund og sikker ledelse af virksomheden.

Denne vurdering baseres bl.a. på alle kriminelle og administrative overtrædelser, inddragelse af tidligere tilladelser, licenser eller lignende, tidligere afskedigelser og baggrunden herfor. I vurderingen af medlemmets, indehaverens, omdømme tager Finanstilsynet hensyn til alvoren af overtrædelserne, den tid der er gået siden overtrædelserne og personens opførsel i mellemtiden, herunder om der er tale om gentagne overtrædelser. Specielt i forhold til direktører og indehavere vil det være vanskeligt at opretholde tilliden til vedkommende, hvis den virksomhed, som vedkommende leder, har modtaget gentagne påbud for manglende overholdelse af den finansielle lovgivning.

Finanstilsynet vil i forbindelse med vurderingen af, om et medlem af direktionen eller bestyrelsen eller indehaveren har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed, tage hensyn til, i hvilken type af virksomhed den pågældende besidder en direktion- eller bestyrelsespost eller er indehaver af.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler eller indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelserne indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sin stilling eller sit hverv på betryggende måde.

Det betyder, at en person som udgangspunkt ikke kan udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør eller være indehaver af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Sker det ikke, kan Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 14, stk. 1 og stk. 2, påbyde den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis. Herudover vil hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor indgå i vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal medføre, at det pågældende ledelsesmedlem ikke kan varetage hvervet eller stillingen.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (markedsmissbrugsforordningen). Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skatte- og selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter lovforslagets § 14 stk. 3, gribe ind og kræve, at den pågældende midlertidigt fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at den pågældende ikke længere opfylder kravene i stk. 1, nr. 3.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter § 4, stk. 1, nr. 5, hvorefter personen ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at personen ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

For en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, gælder, at indehaveren skal leve op til hæderlighedskravene på tidspunktet for Finanstilsynets meddelelse af tilladelse, jf. forslaget § 3. En indehaver af en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler kan ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv i tilfælde af, at den pågældende efter Finanstilsynets meddelelse af tilladelse pålægges strafansvar. Konsekvensen af, at en indehaver af en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, pålægges strafansvar omfattet af § 4, stk. 1, nr. 3, er derfor, at Finanstilsynet i medfør af forslaget § 15, stk. 2, kan inddrage tilladelsen til at udøve finansiell rådgivning, investeringsrådgivning eller boligkreditformidling.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, eller indehaveren af en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Det foreslås således, at et ledelsesmedlem eller, for en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren, ikke kan varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem, direktør eller indehaver, hvis den pågældende

har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller er under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadie i rekonstruktionsbehandlingen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler eller for en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren, ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Med forslaget vil et ledelsesmedlem eller indehaveren i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke kunne varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem, direktør eller indehaver, hvis den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om den pågældende har udvist en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, vil der blive lagt vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets, direktørens eller indehaverens private økonomi er i en sådan uorden, at selve det forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog altid foretages en individuel vurdering, hvor Finanstilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, f.eks. advokater og andre professionelle bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurs-truet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen, direktionen eller indehaveren har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis den finansielle rådgivers, investeringsrådgiverens eller en boligkreditformidlers ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den pågældende finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Svigt fra ledelsens side og heraf følgende økonomiske vanskeligheder i en virksomhed under tilsyn har en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og derfor også på samfundets tillid til sektoren. Det gør sig gældende uanset størrelsen og typen af virksomhed. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på grund af sin erfaring og kendskab til den konkrete virksomhed og markedsforholdene kan se, at der er behov herfor.

For en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, medfører stk. 1, nr. 5, at Finanstilsynet i medfør af § 15, stk. 1, nr. 5, kan inddrage tilladelsen, hvis indehaverens adfærd giver grund til at antage, at den pågældende ikke kan varetage drift af sin virksomhed som finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler på forsvarlig måde, jf. bemærkningerne nedenfor til § 15.

Det foreslås i *stk. 2*, at et ledelsesmedlem i forbindelse med tiltrædelse af hvervet eller stillingen skal give Finanstilsynet de oplysninger, som er omfattet af stk. 1. For en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal indehaveren give Finanstilsynet oplysninger omfattet af stk. 1 i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. den gældende lovs § 3. De oplysninger, som Finanstilsynet modtager, indgår herefter i bedømmelsen af, om vedkommende er egnet og hæderlig i medfør af § 4, stk. 1.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at hvis der efter tiltrædelsen, henholdsvis ansøgning om tilladelsen, indtræder forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 1, nr. 2-5, fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person tillige forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat kan anses for at være egnet og hæderlig. Et ledelsesmedlem, henholdsvis en indehaver, har f.eks. pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at vedkommende har søgt om gældsanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen nævnt i stk. 1, nr. 3.

De oplysninger, som Finanstilsynet modtager, indgår herefter i bedømmelsen af, om vedkommende er egnet og hæderlig i medfør af forslaget *stk. 1*. Finanstilsynet tillægges beføjelse til at pålægge en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, at afsætte et medlem af direktionen, hvis den pågældende ikke varetager stillingen på betryggende vis, jf. § 14, stk. 1, i lov om

finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Tilsvarende kan Finanstilsynet påbyde et medlem af bestyrelsen i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler at nedlægge sit hverv, hvis den pågældende ikke varetager hvervet på betryggende vis, jf. § 14, stk. 2.

Finanstilsynet har desuden den sanktionsmulighed at nægte en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler tilladelse efter § 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere eller inddrage en eksisterende tilladelse til at drive virksomhed i henhold til § 15, stk. 1, i de tilfælde, hvor et eller flere medlemmer af en bestyrelse eller direktion ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Dog skal § 14 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere tages i betragtning, hvorefter Finanstilsynets inddragelse af en finansiel rådgivers, en investeringsrådgivers eller en boligkreditformidlers tilladelse på baggrund af manglende opfyldelse af kravene til egnethed og hæderlighed forudsætter manglende efterlevelse af påbud om henholdsvis afsættelse af en direktør eller et bestyrelsesmedlems nedlæggelse af sit hverv.

Hvis en indehaver af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke varetager sit hverv som indehaver på betryggende vis, kan Finanstilsynet, inddrage indehaverens tilladelse, jf. § 15, stk. 1.

Det forslås i *stk. 3*, at *stk. 1* og *2* skal finde tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige for den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller en boligkreditformidleren, når en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.

Forslaget medfører, at i de tilfælde, hvor en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, skal den eller de ledelsesansvarlige for den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren leve op til kravene om egnethed og hæderlighed.

Med den eller de ledelsesansvarlige for den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den ledelsesansvarlige. Det afgørende for, hvilke personer der omfattes af egnetheds- og hæderlighedskravene i medfør af forslagets bestemmelse, er således om de pågældende personer faktisk er ansvarlige for den overordnede og/eller den daglige ledelse af virksomheden.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslagets *stk. 1* og *2*.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at medlemmer af ledelsen i alle typer virksomheder inden for den finansielle sektor er og fremstår hæderlige. Det er derfor afgørende, at Finanstilsynet modtager de oplysninger, som er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af den pågældendes hæderlighed. Det er således væsentligt, at Finanstilsynet får oplysninger om, hvorvidt en direktør, et bestyrelsesmedlem, en indehaver eller de øverste ledelsesansvarlige for eksempel er pålagt strafansvar eller er under konkursbehandling.

På den baggrund har det været nødvendigt at stafbelægge oplysningsforpligtelsen. Pligten til at meddele oplysninger om strafansvar og rekonstruktion i § 4, stk. 3 og 4, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, er således strafbelagt, jf. § 26, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Det foreslås, at oplysningspligten fortsat skal være strafbelagt efter den foreslåede ændring af § 4. Bestemmelsen af strafansvar i § 26, stk. 1, konsekvensændres således i overensstemmelse hermed, jf. bemærkningerne til § 26, stk. 1, nedenfor.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af forslaget § 4, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, er det pågældende ledelsesmedlem eller indehaveren af en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed. For en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en juridisk person, som ikke har en bestyrelse eller en direktion, er ansvarssubjektet for overtrædelse af forslaget § 4, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, den eller de ledelsesansvarlige for den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren.

Den strafbare handling består i ikke at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende strafansvar og insolvensbehandling i forbindelse med indtræden i den finansielle rådgivers, investeringsrådgiverens eller boligkreditformidlerens ledelse eller efterfølgende, hvis forholdene ændres. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at et ledelsesmedlem ikke giver Finanstilsynet oplysninger om strafansvar i forbindelse med det pågældende ledelsesmedlems indtræden i ledelsen.

Til nr. 5 (§ 5, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)
Det følger af lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 5, stk. 1, at en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler ud over i de tilfælde, der er omfattet af § 4, stk. 3, er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse som henholdsvis finansiell rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler.

Det foreslås at ændre henvisningen til § 4, stk. 3 i § 5, stk. 1, til § 4, stk. 2.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at der foreslås en nyaffattelse af § 4.

Til nr. 6 (Kapitel 2 a, §§ 5 a-5 d, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det foreslås, at der indsættes et nyt kapitel 2 a i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere med særlige regler for investeringsrådgivere, som fastsætter yderligere og særskilte krav for investeringsrådgivere, jf. forslaget §§ 5 a-d nedenfor. Bestemmelserne implementerer artikel 9 i MiFID II samt artikel 88 og 91 i CRD IV, jf. artikel 9, stk. 1, i MiFID II.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 5 a i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, ifølge hvilken bestyrelsen i en investeringsrådgiver eller det øverste ledelsesorgan, når en investeringsrådgiver drives som en juridisk person uden en bestyrelse, er ansvarlig for at fastlægge og føre tilsyn med gennemførelsen af ledelsesordninger, som skal sikre en effektiv og forsigtig ledelse.

Med forslaget til § 5 a, stk. 1, nr. 1-4, opregnes en række betingelser, som investeringsrådgiveren skal overholde, og som bestyrelsen eller det øverste ledelsesorgan bl.a. har ansvaret for at fastlægge og føre tilsyn med.

Det foreslås i *nr. 1*, at en investeringsrådgiver skal have en klar organisatorisk struktur med veldefineret gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling.

Bestemmelsen indebærer, at bestyrelsen eller det øverste ledelsesorgan i en investeringsrådgiver skal sikre, at organisationens opbygning indrettes således, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder, og at udførelse af opgaver adskilles fra kontrollen af samme. Ligeledes skal bestyrelsen i en investeringsrådgiver sikre, at der sker rapportering til et højere ledelsesniveau af de risici, som investeringsrådgiveren påtager sig, samt at der sikres en løbende overvågning af virksomhedens forretningsområder. De omhandlede former for procedurer og mekanismer skal omfatte hele virksomheden og være proportionale med arten, omfanget og kompleksitetsgraden af investeringsrådgiverens aktiviteter.

Det foreslås i *nr. 2*, at investeringsrådgiveren skal have procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter.

Det stilles således krav om funktionsadskillelse og indebærer, at investeringsrådgiveren skal organisere sig således, at forskellige funktioner og arbejdsopgaver adskilles ved passende foranstaltninger, særligt med henblik på at beskytte kunderne.

Det foreslås i *nr. 3*, at en investeringsrådgiver skal have en politik vedrørende tjenesteydelser, aktiviteter, produkter og transaktioner, der tilbydes eller leveres i overensstemmelse med virksomhedens risikovillighed samt de karakteristika og behov, der kendetegner investeringsrådgiverens kunder, som de vil blive tilbudt eller leveret til, herunder gennemførelse af passende stresstest, når det er relevant

Bestemmelsen indebærer, at virksomheden vil skulle udarbejde en politik, som fastsætter virksomhedens overordnede rammer for gennemførelse af investeringsrådgivning. Den nærmere fremgangsmåde for gennemførelsen af investeringsrådgivning skal beskrives i investeringsrådgiverens forretningsgange.

Det foreslås i *nr. 4*, at en investeringsrådgiver skal have de nødvendige ressourcer til at gennemføre dens virksomhed, herunder at personalet har de fornødne faglige kompetence, viden og ekspertise, og at ressourcerne anvendes hensigtsmæssigt.

Forslaget indebærer, at bestyrelsen eller det øverste ledelsesorgan skal sikre, at investeringsrådgiveren har de nødvendige ressourcer. Ved ressourcer forstås teknik, mandskab, forretningsgange m.v., der er nødvendige for at gennemføre den rådgivning, som virksomheden udbyder.

Investeringsrådgiveren må således ikke udføre opgaver i et omfang eller af en karakter, der står i misforhold til de ressourcer, der er til rådighed. Virksomheden skal derudover sikre personalets fornødne faglige kompetence, viden og ekspertise. Med ordlyden ”anvende ressourcerne hensigtsmæssigt” menes, at virksomheden skal anvende sine ressourcer til gavn for kunderne og således ikke udbyde rådgivning, som virksomheden ikke har ressourcer til at gennemføre på en for kunden tilfredsstillende måde. Herudover må det bero på en konkret vurdering af den enkelte virksomhed, når det skal afgøres, hvad der kræves for at opfylde bestemmelsen.

Den foreslåede § 5 a, stk. 1, hvor bestyrelsen i en investeringsrådgiver pålægges krav om at sikre en effektiv og forsigtig ledelse, herunder sikre konsekvent ansvarsfordeling, forebyggelse af interessekonflikter, nødvendige politikker og ressourcer, indeholder således grundlæggende krav om, at bestyrelsen regelmæssigt overvåger og vurderer hensigtsmæssigheden og gennemførelsen af selskabets strategiske målsætninger i forbindelse med ydelsen af investeringsservice og udførelsen af investeringsaktiviteter og leveringen af accessoriske tjenesteydelser, effektiviteten af investeringsselskabets ledelsesordninger og af hensigtsmæssigheden af dets politikker for levering af tjenesteydelser til kunder, ligesom det træffer passende foranstaltninger for at afhjælpe eventuelle mangler.

Det foreslås i § 5 a, *stk. 2*, at bestyrelsen skal have adgang til den information og de dokumenter, der er nødvendige for at føre tilsyn med og overvåge beslutningstagningen på ledelsesniveau.

Det er afgørende for bestyrelsens eller ledelsesorganets arbejde, at bestyrelsen eller ledelsesorganet har den fornødne information fra andre dele af investeringsrådgiveren. Bestyrelsen eller ledelsesorganet skal bl.a. have adgang til den nødvendige information for at kunne sikre en effektiv og forsigtig ledelse af investeringsrådgiveren, og i den forbindelse påse direktionens udførelse af sine opgaver. Investeringsrådgiveren skal derfor være indrettet, således at den information, der tilgår bestyrelsen eller ledelsesorganet er retvisende og i dækkende form for bestyrelsens arbejde med henblik på bl.a. at sikre, at eventuelle foranstaltninger kan sættes i værk uden ugrundet ophold.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* og *2* skal finde tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan, når investeringsrådgiveren drives som en juridisk person uden en bestyrelse.

Forslaget medfører, at det øverste ledelsesorgan i en investeringsrådgiver, som drives som en juridisk person uden en bestyrelse, forpligtes til at sikre en effektiv og forsigtig ledelse af investeringsrådgiveren. Det øverste ledelsesorgan skal endvidere have adgang til den information og de dokumenter, der er nødvendige for at føre tilsyn med og overvåge beslutningstagningen på ledelsesniveau. Med det øverste ledelsesorgan forstås den eller de personer, der har ansvaret for investeringsrådgiverens overordnede ledelse. Hvor investeringsrådgiveren eksempelvis drives som en juridisk person, der alene har en direktion, men ingen bestyrelse, vil det være direktionen, der har ansvaret for investeringsrådgiverens overordnede ledelse, og det vil dermed være direktionen, der er investeringsrådgiverens øverste ledelsesorgan.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de foreslåede *stk. 1* og *2*.

Af det foreslåede *stk. 4* følger det, at det er indehaveren, der skal sikre en effektiv og forsigtig form for ledelse af investeringsrådgiveren, når en investeringsrådgiver drives som en enkeltmandvirksomhed.

Dette indebærer, at indehaveren løbende skal sikre sig, at der træffes foranstaltninger, der er tilstrækkelige til at sikre en effektiv og forsigtig form for ledelse. Heri ligger, at indehaveren skal sikre en forsvarlig organisering af virksomhedens ansatte i investeringsrådgiveren.

Det foreslås, at § 5 a strafbelægges, jf. lovforslagets § 26, *stk. 2*. Ansvarssubjektet for overtrædelsen af forslagens bestemmelse er bestyrelsen eller det øverste ledelsesorgan, når der er tale om en investeringsrådgiver, der er en juridisk person uden en bestyrelse. Er det tale om en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed, vil ansvarssubjektet for overtrædelse af forslagens bestemmelse være indehaveren af den pågældende investeringsrådgiver.

Den strafbare handling består for bestyrelsen eller det øverste ledelsesorgan i, at bestyrelsen eller ledelsesorganet ikke har sikret effektiv og forsigtig ledelse af investeringsrådgiveren ved at fastlægge, føre tilsyn med og regelmæssigt vurdere effektiviteten af investeringsrådgiverens ledelsesordninger og sikre, at bestyrelsen henholdsvis det øverste ledelsesorgan har adgang til den fornødne information for at kunne varetage sine opgaver.

De særlige krav til ledelse og indretning af en investeringsrådgiver er begrundet i hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor ved at fremme markedets integritet og sikre, at kundernes interesser tilgodeses. Bestyrelsens eller det øverste ledelsesorgans hovedopgave er at fastlægge de overordnede og strategiske rammer for investeringsrådgiveren og dennes aktiviteter samt at føre tilsyn med gennemførelsen af ledelsesordninger. Det er afgørende for en effektiv og forsvarlig ledelse

af investeringsrådgiveren, at bestyrelsen eller ledelsesorganet lever op til sine forpligtigelser, hvorfor manglende overholdelse af bestemmelsen foreslås straffebelagt.

For indehaveren af en investeringsrådgiver, der er enkeltmandvirksomhed, vil den strafbare handling bestå i, at indehaveren ikke har sikret en effektiv og forsigtig ledelse af investeringsrådgiveren. Indehaveren kan således straffes med bøde, hvis indehaveren ikke løbende fastlægger, fører tilsyn med og regelmæssigt vurderer effektiviteten af investeringsrådgiverens ledelsesordninger.

Med den nye § 5 b i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere foreslås det, at der indsættes en bestemmelse i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, som fastlægger en forpligtelse for ledelsen i en investeringsrådgiver til at sikre, at ledelsens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå investeringsrådgiverens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestyrelsen for en investeringsrådgiver skal sikre, at bestyrelsens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå investeringsrådgiverens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Bestyrelsens hovedopgave er at fastlægge de overordnede og strategiske rammer for investeringsrådgiveren og dens aktiviteter. Formålet med forslaget er at sikre, at bestyrelsen løbende overvejer, om den samlet set har fornøden viden, faglige kompetencer og erfaring til at forstå og agere i forhold til de risici, som investeringsrådgiveren har påtaget sig, og de udfordringer, som investeringsrådgiveren står over for, således at bestyrelsen kan give et kvalificeret modspil til direktionens forslag til forretningsstrategi og handlinger.

De krav, som en investeringsrådgiver skal opfylde er bl.a. fastlagt i lovforslagets § 5 b. En investeringsrådgiver skal bl.a. kunne styre de risici, som både investeringsrådgiveren og det regulerede marked udsættes for, påvise alle væsentlige risici for markedets drift og indføre foranstaltninger til at mindske disse risici.

Den foreslåede bestemmelse fastslår bestyrelsens pligt til løbende at vurdere, om den samlede bestyrelse besidder den nødvendige viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af investeringsrådgiveren og håndtering af dens risici. Den viden og erfaring, som bestyrelsen som minimum skal besidde, indebærer f.eks., at den skal være i stand til at udfordre direktionen på en konstruktiv måde, herunder stille relevante spørgsmål til direktionen og forholde sig kritisk til svarene. Det må forventes, at medlemmerne af bestyrelsen samlet set har den fornødne viden om de lovgivningsmæssige rammer for ledelsen af investeringsrådgiveren og driften af det regulerede marked.

Bestyrelsen skal løbende vurdere, om ændringer i investeringsrådgiveren eller det regulerede marked giver anledning til at supplere bestyrelsens samlede kompetencer, så bestyrelsen til enhver tid har de fornødne kompetencer til at sikre, at markedet drives på en betryggende og hensigtsmæssig måde.

Artikel 91, stk. 12, litra b, i CRD IV indeholder hjemmel til, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) kan udstede retningslinjer med henblik på at præcisere, hvad der skal forstås ved den tilstrækkelige kollektive viden, faglige kompetence og erfaring, som ledelsesorganet skal være i besiddelse af. EBA har i medfør heraf udstedt ”Retningslinjer for vurdering af egnetheden af medlemmer af ledelsesorganet og personer med nøglefunktioner” (EBA/GL/2017/12). Finanstilsynet kan i forbindelse med vurderingen af, om en bestyrelse i en investeringsrådgiver tilsammen har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring, inddrage disse retningslinjer, i det omfang det er relevant.

Det foreslås i *stk. 2*, at *stk. 1* skal finde tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan, når en investeringsrådgiver drives som en juridisk person uden en bestyrelse.

Forslaget medfører, at det øverste ledelsesorgan vil være forpligtet til at sikre, at ledelsesorganets medlemmer samlet set har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå investeringsrådgiverens aktiviteter og de hermed forbundne risici, når investeringsrådgiveren drives som en juridisk person uden en bestyrelse.

Med det øverste ledelsesorgan forstås den eller de personer, der er ansvarlig for investeringsrådgiverens overordnede ledelse. Hvor investeringsrådgiveren eksempelvis drives som en juridisk person, der alene har en direktion, men ingen bestyrelse, vil det være direktionen, der har ansvaret for investeringsrådgiverens overordnede ledelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til det foreslåede *stk. 1*.

Det foreslås i § 5 b, *stk. 3*, at bestemmelsen i *stk. 1* ikke skal gælde for en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed. Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* forudsætter en kollektiv ledelse af en investeringsrådgiver, og bestemmelsen vil derfor ikke være relevant for en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Det foreslås, at § 5 b, *stk. 1* og *2*, strafbelægges, jf. lovforslagets § 26, *stk. 2*. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at bestyrelsen eller det øverste ledelsesorgan, når investeringsrådgiveren er en juridisk person uden en bestyrelse, har de fornødne kompetencer til at varetage sin opgave i investeringsrådgiveren og udfordre direktionen konstruktivt ved bl.a. at stille relevante spørgsmål og forholde sig kritisk til svarene. Hvis bestyrelsens henholdsvis det øverste ledelsesorgans kompetencer er mangelfulde på områder, der er væsentlige for investeringsrådgiveren, kan dette føre til ledelsesmæssige svigt, hvilket på sigt kan medføre tab hos investeringsrådgiveren eller kunderne. Det foreslås på den baggrund, at manglende overholdelse af bestemmelsen foreslås strafbelagt.

Ansvarssubjektet i bestemmelsen er bestyrelsen i investeringsrådgiveren eller det øverste ledelsesorgan, når en investeringsrådgiveren er en juridisk person uden en bestyrelse. Den strafbare handling

består i ikke at sikre, at medlemmerne af bestyrelsen henholdsvis det øverste ledelsesorgan har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå investeringsrådgiverens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Bestyrelsen henholdsvis det øverste ledelsesorgan kan straffes med bøde, hvis den ikke løbende vurderer bestyrelsens henholdsvis det øverste ledelsesorgans samlede kompetencer som anført i bestemmelsen.

Den foreslåede bestemmelse i § 5 c i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere indeholder krav om, at ledelsesmedlemmer i en investeringsrådgiver eller indehaveren af en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal afsætte tilstrækkelig tid til varetagelse af hvervet eller stillingen i den pågældende investeringsrådgiver. Reglerne svarer i sit hele til § 64 a, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en investeringsrådgiver eller indehaveren af en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen i den pågældende investeringsrådgiver.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at alle ledelsesmedlemmer i en investeringsrådgiver afsætter tilstrækkelig tid til at varetage sit hverv som direktør eller bestyrelsesmedlem på forsvarlig vis. For en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed, er formålet med bestemmelsen, at den pågældende indehaver afsætter tilstrækkelig tid til at drive den pågældende investeringsrådgiver.

Forpligtelsen for det pågældende ledelsesmedlem henholdsvis den pågældende indehaver er løbende og skal sikre, at vedkommende til enhver tid afsætter tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig vis, også hvis der måtte opstå situationer, der kræver et ekstraordinært tidsforbrug fra ledelsens side.

Vurderingen af, hvad der må anses for at udgøre tilstrækkelig tid til varetagelse af et hverv som bestyrelsesmedlem, en stilling som direktør eller et hverv som indehaver, skal foretages med udgangspunkt i hvervet eller stillingen i den konkrete investeringsrådgiver og med udgangspunkt i den pågældende person, som varetager hvervet eller stillingen.

Det tidsforbrug, som er nødvendigt til varetagelse af en ledelsespost i én investeringsrådgiver, kan være et ganske andet end det, der kræves for at kunne varetage en lignende stilling i en anden investeringsrådgiver. Endvidere kan tidsforbruget forbundet med en stilling variere afhængigt af, hvem der varetager stillingen, herunder hvilke kvalifikationer og erfaringer m.v. den pågældende har. Der kan derfor ikke fastsættes et specifikt timeantal, der generelt kan anses for tilstrækkeligt til opfyldelse af den foreslåede bestemmelse, idet det påkrævede tidsforbrug vil bero på en konkret vurdering.

Ved tilstrækkelig tid til varetagelse af hvervet eller stillingen forstås den tid, som den pågældende forventeligt må skulle anvende til at varetage det pågældende hverv eller den pågældende stilling på

forsvarlig vis. Det er en forudsætning for opfyldelse af den foreslåede bestemmelse, at det pågældende ledelsesmedlem i forbindelse med tiltrædelsen og derefter løbende ved varetagelsen af hvervet eller stillingen har forholdt sig til, hvor meget tid, der forventeligt vil være tilstrækkelig for at kunne varetage det konkrete hverv eller den konkrete stilling, og rent faktisk afsætter den nødvendige tid.

Ved vurderingen af den tid, som forventeligt må skulle anvendes til varetagelsen af det pågældende hverv eller den pågældende stilling, må der tages højde for, at der kan opstå situationer, eksempelvis i forbindelse med krisehåndtering, der kræver ekstraordinært tidsforbrug.

I forbindelse med vurderingen af om et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en investeringsrådgiver eller indehaveren af en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed, har afsat tilstrækkelig tid til at varetage sit hverv eller sin stilling, bør vedkommendes øvrige erhvervsmæssige forpligtelser inddrages, herunder antallet og omfanget af den pågældendes øvrige direktørposter og bestyrelseshverv. Et medlem af bestyrelsen og direktionen eller en indehaver af en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal med regelmæssige mellemrum vurdere, hvilket tidsforbrug, der er påkrævet, for at vedkommende kan varetage det pågældende hverv på forsvarlig vis, og dermed om vedkommende har afsat den fornødne tid.

Artikel 91, stk. 12, litra a, i CRD IV indeholder hjemmel til, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) kan udstede retningslinjer med henblik på at præcisere, hvad der skal forstås ved afsættelse af tilstrækkelig tid, for at et medlem af ledelsesorganet kan varetage sine funktioner, set i relation til de individuelle forhold og arten, omfanget og kompleksiteten af investeringsrådgiverens aktiviteter. EBA har i medfør heraf udstedt ”Retningslinjer for vurdering af egnetheden af medlemmer af ledelsesorganet og personer med nøglefunktioner” (EBA/GL/2017/12). Finanstilsynet kan i forbindelse med vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen har afsat tilstrækkelig tid for at kunne varetage sit hverv eller sin stilling, inddrage retningslinjerne i det omfang, det er relevant.

Det foreslås i *stk. 2*, at *stk. 1* skal finde tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige, når en investeringsrådgiver drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion. Forslaget medfører, at den eller de ledelsesansvarlige i en investeringsrådgiver, som drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, skal leve op til kravet om afsættelse af tilstrækkelig tid til varetagelse af hvervet eller stillingen.

Ved den eller de ledelsesansvarlige forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af investeringsrådgiveren. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den ledelsesansvarlige for investeringsrådgiveren og dermed omfattet pligten til at afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen. Det er i stedet afgørende, om de pågældende person rent faktisk er ansvarlige for den overordnede og/eller den daglige ledelse af investeringsrådgiveren.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de foreslåede *stk. 1*.

Det foreslås, at § 5 c, stk. 1 og 2, strafbelægges, jf. lovforslagets § 26, stk. 2. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at bestyrelsen eller øverste ledelsesorgan, direktionen eller indehaveren, når investeringsrådgiveren drives som en enkeltmandsvirksomhed afsætter tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen i den pågældende investeringsrådgiver. Hvis bestyrelsen eller øverste ledelsesorgan, direktionen eller indehaveren ikke afsætter tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen, kan dette føre til ledelsesmæssige svigt, hvilket på sigt kan medføre tab hos investeringsrådgiveren eller kunderne. Det foreslås på den baggrund, at manglende overholdelse af bestemmelsen foreslås strafbelagt.

Ansvarssubjektet i bestemmelsen er det konkrete medlem af bestyrelsen eller øverste ledelsesorgan, direktionen eller indehaveren, når en investeringsrådgiveren er en enkeltmandsvirksomhed. Den strafbare handling består i ikke at afsætte tilstrækkelig tid til at kunne drive virksomheden på forsvarlig vis. Bestyrelsen eller øverste ledelsesorgan, direktionen eller indehaveren, når investeringsrådgiveren drives som en enkeltmandsvirksomhed kan straffes med bøde, hvis det enkelte medlem ikke løbende vurderer om der er afsat tilstrækkelig tid til at varetage den pågældendes opgaver på forsvarlig vis.

Det følger af forslaget til en ny § 5 d i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at en investeringsrådgiver skal afsætte de personalemæssige og økonomiske ressourcer, der er nødvendige for at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser til medlemmer af bestyrelsen og direktionen eller indehaveren af en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Formålet med bestemmelsen er at understøtte bestyrelsens arbejde med at sikre, at bestyrelsens medlemmer samlet set har en tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter, herunder de største risici, jf. lovforslagets § 5 b, samt at direktionen har den fornødne viden og erfaring til at kunne varetage sit hverv med den daglige ledelse. For en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed, er formålet med bestemmelsen at sikre, at indehaveren har den fornødne viden og erfaring til at kunne varetage ledelsen og driften af investeringsrådgiveren.

Giver ændringer i investeringsrådgiverens forretningsmodel eller risikoprofil anledning til at supplere bestyrelsens samlede kompetencer eller direktionens kompetencer, skal investeringsrådgiveren sikre, at der afsættes de fornødne ressourcer hertil. Tilsvarende skal investeringsrådgiveren sikre, at investeringsrådgiveren afsætter de fornødne ressourcer til efteruddannelseskurser, hvis der i øvrigt er brug for at supplere de tilstedeværende kompetencer i bestyrelsen og/eller direktionen. På tilsvarende vis skal indehaveren af en investeringsrådgiver, der er en enkeltmandsvirksomhed, sikre, at der afsættes de fornødne ressourcer til at kunne supplere indehaverens kompetencer.

Afsættelse af personalemæssige ressourcer kan bl.a. være relevant i situationer, hvor nye medlemmer af bestyrelsen og direktionen tiltræder og gennemgår introduktionsforløb eller andre interne kurser.

Artikel 91, stk. 12, litra d, i CRD IV indeholder hjemmel til, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) kan udstede retningslinjer med henblik på at præcisere, hvad der forstås ved tilstrækkelige menneskelige og finansielle ressourcer, der afsættes til introduktions- og efteruddannelseskurser for medlemmer af ledelsesorganet. EBA har i medfør heraf udstedt ”Retningslinjer for vurdering af egnetheden af medlemmer af ledelsesorganet og personer med nøglefunktioner” (EBA/GL/2017/12). Finanstilsynet kan i forbindelse med vurderingen af, om en investeringsrådgiver har afsat tilstrækkelige personalemæssige og økonomiske ressourcer, inddrage retningslinjerne i det omfang, det er relevant.

Det foreslås i *stk. 2*, at i de tilfælde, hvor en investeringsrådgiver drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, skal investeringsrådgiveren afsætte de personalemæssige og økonomiske ressourcer, der er nødvendige for at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser til medlemmer af det øverste ledelsesorgan og den daglige ledelse. Giver ændringer i investeringsrådgiverens forretningsmodel eller risikoprofil anledning til at supplere det øverste ledelsesorgans eller den daglige ledelses kompetencer, skal investeringsrådgiveren sikre, at der afsættes de fornødne ressourcer hertil. Tilsvarende skal investeringsrådgiveren sikre, at investeringsrådgiveren afsætter de fornødne ressourcer til efteruddannelseskurser, hvis der i øvrigt er brug for at supplere de tilstedeværende kompetencer hos medlemmer af det øverste ledelsesorgan eller den daglige ledelse.

Forslaget medfører, at investeringsrådgiveren vil skulle sikre de tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser til medlemmerne af det øverste ledelsesorgan og den daglige ledelse, når investeringsrådgiveren drives som en juridisk person uden en bestyrelse og en direktion.

Det foreslås, at overtrædelse af § 5 d strafbelægges. Bestemmelsen skal sikre, at investeringsrådgiveren sørger for, at medlemmer af ledelsen introduceres til investeringsrådgiverens organisation, aktiviteter og forretningsmodel ved deres indtræden i ledelsen, og at deres viden løbende holdes ajour. En kompetent ledelse er afgørende for en effektiv og forsvarlig ledelse af investeringsrådgiveren, hvorfor manglende overholdelse af bestemmelsen foreslås strafbelagt.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er investeringsrådgiveren. Den strafbare handling består i ikke at afsætte de fornødne personalemæssige og økonomiske ressourcer til at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelse af sine ledelsesmedlemmer. Hvis en investeringsrådgiver eksempelvis undlader at afsætte økonomiske ressourcer i tilfælde, hvor bestyrelsen i investeringsrådgiveren vurderer, at der er et konkret behov for efteruddannelse af bestyrelsesmedlemmerne med henblik på at sikre, at den samlede bestyrelse har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter, og de hermed forbundne risici, jf. lovforslagets § 5 b, kan investeringsrådgiveren straffes med bøde.

Til nr. 7-9 (§ 14, stk. 1-4, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 14 regulerer Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver og en boligkreditformidler. Finanstilsynet har mulighed for at give en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler et påbud om at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis de pågældende ikke lever op til kravene om egnethed og hæderlighed.

Det foreslås, at § 14, stk. 1-4, ændres som konsekvens af nyaffattelsen af § 4. Ved nyaffattelsen af § 4 ændres der i bestemmelsens opbygning, og det er derfor nødvendigt at ændre henvisningerne i § 14, stk. 1-4, til § 4.

Det foreslås endvidere, at der i § 14, stk. 1, 2 og 4, indsættes en henvisning til forslaget nye § 5 c, stk. 1.

Finanstilsynet har ikke efter gældende mulighed for at afsætte et ledelsesmedlem hos en investeringsrådgiver, såfremt denne ikke afsætter tilstrækkeligt tid til hvervet eller stillingen.

Det foreslås derfor, at Finanstilsynet skal kunne påbyde en investeringsrådgiver at afsætte en direktør, eller påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem ikke lever op til kravet om afsættelse af tilstrækkelig tid i medfør af lovforslagets § 5 c. Hvis eksempelvis et bestyrelsesmedlem fuldstændigt undlader at deltage i bestyrelsesmøder eller udebliver fra en længere række af bestyrelsesmøder, skal Finanstilsynet kunne påbyde det pågældende bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv.

Med forslaget til ændring af § 14 sikres det, at Finanstilsynet har reaktionsmuligheder over for investeringsrådgivere, i tilfælde af at medlemmer af ledelsen ikke lever op til kravet om at afsætte tilstrækkelig tid til varetagelse af hvervet eller stillingen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 5 c, stk. 1.

Til nr. 10 (§ 14 stk. 8 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Ifølge § 14, stk. 8 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, kan Finanstilsynet give påbud om, at et interessentskab eller en enkeltmandsvirksomhed afsætter den ledelsesansvarlige, hvis denne ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed.

Den gældende stk. 8 tager ikke højde for andre virksomhedsformer end interessentskaber og enkeltmandsvirksomheder. Da der ikke stilles krav om en specifik selskabsform for at opnå tilladelse som investeringsrådgiver, foreslås det i stk. 8, at ”interessentskaber” erstattes af ”hvis virksomheder drives

som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion". Endvidere udgår begrebet "interessentskaber" af lovteksten.

Med ændringen af § 14, stk. 8, præciseres det, at Finanstilsynet kan give påbud om, at virksomheden afsætter den eller de ledelsesansvarlige i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, som drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion, hvis vedkommende ikke længere lever op til de krav om egnethed og hæderlighed, som følger af § 4.

Det fremgår af forslaget til § 4, stk. 3, at kravene om egnethed og hæderlighed skal være opfyldt af indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, eller af den ledelsesansvarlige, når virksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse og direktion.

Hvor den ledelsesansvarlige i en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der drives som en juridisk person uden bestyrelse og direktion, ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at afsætte den ledelsesansvarlige.

Det er indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, som skal opfylde kravene om egnethed og hæderlighed. Da der er identitet mellem en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, og dennes indehaver, kan indehaveren ikke afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, når vedkommende ikke opfylder kravene om hæderlighed i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 2-5. Det samme er tilfældet i de situationer, hvor der rejses tiltale mod en indehaver af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 3.

På den baggrund forslås det, at Finanstilsynets mulighed for at afsætte den ledelsesansvarlige i virksomheder, der er enkeltmandsvirksomheder ophæves. Opfylder indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er enkeltmandsvirksomhed, ikke længere kravene til egnethed og hæderlighed, kan Finanstilsynet trække virksomhedens tilladelse jf. lovens § 15, stk. 1, nr. 5 eller stk. 2, jf. bemærkninger nedenfor til § 15.

Til nr. 11 (§ 15, stk. 2 og 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 15, stk. 1, oplister de situationer, hvor Finanstilsynet kan inddrage en finansiel rådgivers eller boligkreditformidlers tilladelse. En tilladelse kan inddrages, hvis virksomheden ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på 12 måneder, hvis virksomheden udtrykkeligt anmoder herom, hvis virksomheden ikke har udøvet virksomhed i en periode på over 6 måneder, hvis virksomheden har opnået tilladelsen på baggrund af

urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis, eller hvis virksomheden ikke længere opfylder betingelserne for tilladelse efter kapitel 2, jf. § 15, stk. 1, nr. 1-5.

Det følger bl.a. af henvisningen til kapitel 2 i § 15, stk. 1, nr. 5, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse, som er meddelt en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, hvis medlemmer af bestyrelsen, direktionen eller den/de ledelsesansvarlige, når virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, ikke opfylder kravene om egnethed og hæderlighed i lovforslagets § 4, stk. 1-3. Opfyldelsen af kravene til egnethed og hæderlighed er en betingelse for, at Finanstilsynet kan meddele tilladelse efter lovforslagets § 3, stk. 3, nr. 3, og stk. 7. Hvis et ledelsesmedlem eller en ledelsesansvarlig ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed, vil Finanstilsynet således kunne inddrage den finansielle rådgivers, investeringsrådgiverens eller boligkreditformidlerens tilladelse. Om det nærmere indhold af bestemmelserne henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 4.

Det foreslås med det nye *stk. 2*, at Finanstilsynet får mulighed for at inddrage en tilladelse, når der er rejst tiltale for overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning mod indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, og domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3.

Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at udøve finansiel rådgivning, investeringsrådgivning eller boligkreditformidling, når virksomheden er en enkeltmandsvirksomhed, allerede fra det tidspunkt, hvor der er rejst tiltale mod indehaveren i en sag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, og indtil straffesagen er afsluttet, hvis en domfældelse vil indebære, at indehaveren ikke længere vil opfylde kravene i § 4, stk. 1, nr. 3. Det er en forudsætning for at kunne inddrage tilladelsen efter *stk. 2*, at der er rejst tiltale mod den pågældende indehaver.

Forslaget svarer til lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 14, stk. 3, som giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der ikke er en enkeltmandsvirksomhed, midlertidigt at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem midlertidigt at nedlægge sit hverv allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet.

En indehaver af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler kan ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv i tilfælde af, at der er rejst tiltale mod den pågældende. I stedet vil konsekvensen af, at der rejses tiltale mod en indehaver af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, være, at Finanstilsynet i medfør af forslaget § 15, stk. 2, kan inddrage tilladelsen til at udøve forsikringsformidling og genforsikringsformidling.

Det foreslås i det nye *stk. 3*, at indehaveren af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, kan forlange Finanstilsynets afgørelse om at inddrage en tilladelse i medfør af § 15, stk. 1, nr. 5, jf. § 4, stk. 1, nr. 2-5, og i medfør af stk. 2, for domstolene, eller i de tilfælde hvor der rejses tiltale mod en indehaveren, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 3. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Forslagets bestemmelse svarer til den gældende lovs § 14, stk. 5, som giver mulighed for at få domstolsprøvet et påbud om, at en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler skal afsætte en direktør, eller et påbud om at et bestyrelsesmedlem skal nedlægge sit hverv.

Baggrunden for forslagets stk. 3 er, at der er identitet mellem en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler, der er en enkeltmandsvirksomhed, og dennes indehaver. Som følge heraf kan indehaveren ikke afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, når vedkommende ikke opfylder kravene om hæderlighed i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 2-5. Dette er endvidere tilfældet i de situationer, hvor der rejses tiltale mod en indehaver af en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 3.

Konsekvensen af manglende opfyldelse af kravene i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 2-5, eller af at der rejses tiltale mod indehaveren er derfor i stedet, at Finanstilsynet kan inddrage indehaverens tilladelse til at udøve finansiel rådgivning, investeringsrådgivning, eller boligkreditformidling. Af retssikkerhedsmæssige årsager foreslås med bestemmelsen, at Finanstilsynets inddragelse af tilladelse i henhold til bestemmelsens stk. 2, kan forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet.

Det foreslås således af retssikkerhedsmæssige hensyn, at Finanstilsynets inddragelse af tilladelse i henhold til lovforslagets § 15, stk. 1, nr. 5, eller stk. 2, kan forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Bestemmelse afskærer ikke den pågældende indehaver, som en afgørelse om inddragelse af tilladelse retter sig mod, fra selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje. En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges som udgangspunkt ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde tilladelsen, mens sagen venter for retten.

Til nr. 12 (§ 21, stk. 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 21 angiver, hvem der er part i forhold til afgørelser truffet af Finanstilsynet. Tildelingen af partsstatus indebærer bl.a. mulighed for at få adgang til sagens dokumenter efter forvaltningsloven samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet. Det følger af § 21, stk. 1, at det er den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren og boligkreditformidleren, som afgørelse retter sig mod, som er part i sagen.

Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere § 21, stk. 2, opregner en række fysiske og juridiske personer, som ud over virksomheden tillige har partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser.

Det foreslås, at indsætte et nyt § 21, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, der angiver, hvem der er part i sager om egnethed og hæderlighed, jf. § 4, vedrørende medlemmer af bestyrelsen og direktionen i finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Det foreslås endvidere, at det i samme bestemmelse angives, hvem der er part i sager, hvor Finanstilsynets giver påbud efter § 14. Finanstilsynets påbud efter § 14 omfatter påbud til virksomheder om afsættelse af direktører eller påbud til bestyrelsesmedlemmer om nedlæggelse af bestyrelshvervet som følge af, at den pågældende ikke længere lever op til reglerne om hæderlighed og egnethed.

Forslaget indebærer, at det både er den berørte finansielle rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler og det bestyrelsesmedlem eller den direktør, som afgørelsen omhandler, der er part i forhold til Finanstilsynets afgørelse.

Med afgørelser om egnethed og hæderlighed forstås Finanstilsynets afgørelse om, hvorvidt en direktør eller et bestyrelsesmedlem i en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler opfylder krav til egnethed og hæderlighed, jf. forslaget til § 4, stk. 1. Med afgørelser om egnethed og hæderlighed forstås endvidere Finanstilsynets påbud efter § 14 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere eller boligkreditformidlere om afsættelse af en direktør eller om et bestyrelsesmedlems nedlæggelse af sit hverv som følge af, at den pågældende ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Med den berørte finansielle rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler forstås den virksomhed, hvori det pågældende bestyrelsesmedlem, som afgørelsen omhandler, sidder i bestyrelsen, eller den virksomhed, hvori den pågældende direktør, som afgørelsen omhandler, er ansat. Afgørelsen omhandler egnethed og hæderlighed i forhold til hvervet eller stillingen i den berørte finansielle rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler. Med den person, som afgørelsen omhandler, forstås den person, hvis egnethed og hæderlighed er genstand for vurdering.

Forslaget til § 21, stk. 3, er en parallel til de gældende bestemmelser om partsstatus i § 355 i lov om finansiell virksomhed for så vidt angår Finanstilsynets afgørelser om egnethed og hæderlighed.

Med forslaget lægges der op til, at det både vil være den berørte finansielle rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler og det bestyrelsesmedlem eller den direktør, som Finanstilsynets afgørelse om egnethed og hæderlighed omhandler, som vil være part i forhold til Finanstilsynets afgørelse. Er der tale om en enkelmandsvirksomhed vil det være indehaveren, som vil være part i forhold til Finanstilsynets afgørelse.

Til nr. 13 (§ 26, stk. 1, i lov finansielle rådgivere, investeringsrådgiver og boligkreditformidlere)

Den gældende § 26 i lov finansielle rådgivere, investeringsrådgiver og boligkreditformidlere er en strafbemmelse, som angiver, hvilke overtrædelser af loven, der kan straffes.

Det foreslås, at § 26, stk. 1, ændres som konsekvens af nyaffattelsen af § 4, hvorved der ændres i bestemmelsens opbygning. Forslagets § 4 fastsætter kravene til egnethed og hæderlighed til ledelsen i eller indehaverne af finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Det foreslås samtidig, at overtrædelse af §§ 5 a, 5 b stk. 1 og 2, 5 c og 5 d strafbelægges med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

For en beskrivelse af ansvarssubjekter og den strafbare handling vedrørende de strafbelagte bestemmelser henvises der til bemærkningerne til de strafbelagte bestemmelser.

Til § 4

Nr. 1 (§ 1, stk. 2, i lov om betalinger)

Det følger af § 1, stk. 2, i lov om betalinger, at for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, jf. bilag 1, nr. 1-8, i et andet EU- eller EØS-land, finder alene kapitel 4-11 anvendelse.

Det foreslås, at efter ”finder alene kapitel 4-11 anvendelse” indsættes ”med undtagelse af § 126 og § 127, stk. 1”. Lovforslaget betyder, at § 126 og § 127, stk. 1, ikke finder anvendelse for filialer af udenlandske virksomheder omfattet af § 1, stk. 2.

Lov om betalinger § 126 fastsætter en række forpligtelser for hensyn til håndtering af operationelle og sikkerhedsmæssige risici for en udbyder af betalingstjenester. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med betingelserne i kapitel 2 og 3 for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut og de krav, der gælder for at opnå en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester. Lovens kapitel 2 og 3 finder ikke anvendelse for filialer omfattet af § 1, stk. 2. Det foreslås derfor, at § 126 ikke skal finde anvendelse for filialer her i landet af udenlandske

virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, jf. bilag 1, nr. 1-8, i et andet EU- eller EØS-land.

Lov om betalinger § 127, stk. 1, fastsætter en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til snarest muligt at underrette Finanstilsynet om større drifts- og sikkerhedshændelser. Bestemmelsen implementerer 2. betalingstjenestedirektiv, art. 96, stk. 1, der forpligter betalingstjenesteudbydere til at underrette den kompetente myndighed i betalingstjenesteudbyderens hjemland i tilfælde af større drifts- og sikkerhedshændelser. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) har i øvrigt udarbejdet retningslinjer for indberetning af større hændelser i henhold til direktiv (EU) 2015/2366 (PDS2), hvoraf det fremgår af pkt. 2.1, at underretning skal ske til den kompetente myndighed i hjemlandet. Lovforslaget bringer således lov om betalinger i overensstemmelse med 2. betalingstjenestedirektiv, art. 96, stk. 1, og EBA's retningslinjer.

Nr. 2 (§ 1, stk. 3 og 4, i lov om betalinger)

Det følger af § 1, stk. 3 og 4, at for agenter her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. bilag 1, nr. 1-8, i et andet EU- eller EØS-land, og for grænseoverskridende tjenesteydelser her i landet ydet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, jf. bilag 1, nr. 1-8, i et andet EU- eller EØS-land, finder alene kapitel 4-11 anvendelse.

Det forslås, at efter ”finder alene kapitel 4-11 anvendelse” indsættes ”med undtagelse af § 126 og § 127, stk. 1 og 3”. Lovforslaget betyder, at § 126 og § 127, stk. 1 og 3, ikke finder anvendelse for agenter omfattet af § 1, stk. 3, og for grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af § 1, stk. 4.

§ 126 i lov om betalinger fastsætter en række forpligtelser for hensyn til håndtering af operationelle og sikkerhedsmæssige risici for en udbyder af betalingstjenester. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med betingelserne i kapitel 2 og 3 for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut og de krav, der gælder for at opnå en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester. Lovens kapitel 2 og 3 finder ikke anvendelse for agenter omfattet af § 1, stk. 3, eller grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af § 1, stk. 4. Det forslås derfor, at §126 ikke skal finde anvendelse for agenter omfattet af § 1, stk. 3, og for grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af § 1, stk. 4.

§ 127, stk. 1, i lov om betalinger, fastsætter en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til snarest muligt at underrette Finanstilsynet om større drifts- og sikkerhedshændelser. Bestemmelsen implementerer 2. betalingstjenestedirektiv, art. 96, stk. 1, der forpligter betalingstjenesteudbydere til at underrette den kompetente myndighed i betalingstjenesteudbyderens hjemland i tilfælde af større drifts- og sikkerhedshændelser. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) har i øvrigt udarbejdet retningslinjer for indberetning af større hændelser i henhold til direktiv (EU) 2015/2366 (PDS2), hvoraf

det fremgår i pkt. 2.1, at underretning skal ske til den kompetente myndighed i hjemlandet. Lovforslaget bringer således lov om betalinger i overensstemmelse med 2. betalingstjenestedirektiv, art. 96, stk. 1, og EBA's retningslinjer.

Lov om betalinger § 127, stk. 3, fastsætter, at udbyderen minimum en gang årligt skal indrapportere statistik om drift og misbrug af betalingstjenester, som denne udbyder, til Finanstilsynet. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) har udarbejdet udkast til retningslinjer for indrapportering af data om misbrug (Draft Guidelines on reporting requirements for fraud data under Article 96(6) of PSD2). Det fremgår af udkastet til retningslinjerne, at udbydere af betalingstjenester skal rapportere til den kompetente myndighed i hjemlandet. Betalingstjenesteudbyderen skal indsamle data fra alle sine agenter og aggregere denne data med sine egne data før udbyderen rapporterer til den kompetente myndighed i hjemlandet. Det fremgår endvidere af udkastet til retningslinjerne, at filialer af betalingstjenesteudbydere skal rapportere til den kompetente myndighed i værtslandet, hvor den er etableret, separat fra data fra betalingstjenesteudbyderen i hjemlandet. Lovforslaget bringer således lov om betalinger i overensstemmelse med EBA's udkast til retningslinjer.

Nr. 3 (§ 1, stk. 7, i lov om betalinger)

Det følger af § 1, stk. 7, i lov om betalinger, at Erhvervsministeren kan dispensere helt eller delvist fra lovens §§ 26-29, 42, 50-59, 81, 112, 120, 121 og 125, der dermed ikke finder anvendelse på en bestemt tjeneste eller bestemte typer af tjenester. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for bestemte typer af tjenester.

Bestemmelsen giver mulighed for både konkrete og generelle dispensationer på bestemte områder. Erhvervsministeren kan derfor give en navngiven virksomhed dispensation fra visse af lovens bestemmelser i form af en konkret forvaltningsakt på baggrund af en individuel ansøgning. Ministeren kan endvidere give bestemte grupper af virksomheder en generel dispensation, eksempelvis ved udstedelse af en bekendtgørelse eller afgørelse.

Der er imidlertid alene adgang til at give dispensation i forhold til lovens nationale regler. Der kan således ikke gives dispensation fra bestemmelser, som implementerer EU-retsakter.

Det forslås, at der indsættes en henvisning til §§ 122, 123 og 124, stk. 4, i § 1, stk. 7, i lov om betalinger. Herefter vil §§ 122, 123 og 124, stk. 4, blive omfattet af dispensationsadgangen i § 1, stk. 7.

Lov om betalingstjenester og elektroniske penge blev ved lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger ophævet og erstattet af lov om betalinger.

Lov om betalinger § 122 regulerer fastsættelsen af gebyr i forbindelse med gennemførelse af betalingstransaktioner med et betalingsinstrument. Bestemmelsen, der er særegen for Danmark, viderefører den dagældende § 79 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Lov om betalinger § 123 indeholder regler, der regulerer gebyrfastsættelse for betalingsinstrumenter, og viderefører med

visse ændringer den dagældende § 80 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Bestemmelsen i § 124, stk. 4, at udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge må ikke betinge priser eller vilkår for brugen af betalingstjenester eller betalingskonti af, at brugeren giver samtykke til behandling af betalingsoplysninger, der ikke foretages i forbindelse med leveringen af betalingskontoen eller betalingstjenesten, eller af, at brugeren giver samtykke til, at der kan tilknyttes en loyalitetskortfunktion til betalingstjenesten. § 124, stk. 4 er ikke en videreførelse af en tidligere bestemmelse.

I den nu ophævede lov om betalingstjenester og elektroniske penge var dispensationsbestemmelsen i den dagældende § 1, stk. 3, formuleret generelt og gav dermed mulighed for at give dispensation fra alle lovens bestemmelser.

Den nye dispensationsbestemmelse i § 1, stk. 7, i lov om betalinger er derimod ikke generelt formuleret. Den indeholder derimod en positiv opregning af de specifikke bestemmelser, der kan dispenseres fra.

Lov om betalinger §§ 122, 123 og 124, stk. 4, blev ikke omfattet af dispensationsadgangen ved formuleringen af den nye bestemmelse. Med lovforslaget vil §§ 122, 123 og 124, stk. 4, som bl.a. viderefører §§ 79 og 80 i den nu ophævede lov om betalingstjenester og elektroniske penge, blive omfattet af dispensationsadgangen i § 1, stk. 7, hvilket vil svare til dispensationsadgangen for de tilsvarende bestemmelser i den nu ophævede lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Lov om betalinger §§ 122, 123 og 124, stk. 4, er nationale bestemmelser.

Nr. 4 (§ 1, stk. 8 og 9, i lov om betalinger)

Lov om betalinger finder anvendelse på udstedere af elektroniske penge, udbydere af betalingstjenester og betalingsmodtagere, jf. dennes § 1, stk. 1. Der gælder dog en række undtagelser hertil, som fremgår af lov om betalinger § 1, stk. 2-7, og § 5.

Det forslås, at der indsættes et nyt § 1, *stk. 8*, hvorefter erhvervsministeren for betalingsinstrumenter, der omfattet af § 5, nr. 14-16, kan dispensere helt eller delvist fra lovens kapitel 5-7, der dermed ikke finder anvendelse på et bestemt betalingsinstrument eller bestemte typer af betalingsinstrumenter. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for bestemte typer af betalingsinstrumenter.

Lov om betalinger § 5 opregner en række aktiviteter mv., som er undtaget lovens anvendelsesområde. Bestemmelserne i lovens § 5, nr. 14-16, vedrører en række betalingsinstrumenter med begræset anvendelsesområde. Denne type instrumenter er dermed ikke omfattet af loven med undtagelse af § 61 og reglerne om forbrugerbeskyttelse i kapitel 5-7, som fortsat finder anvendelse.

Med forslaget til et nyt § 1, *stk. 8*, vil erhvervsministeren have mulighed for at give dispensation fra kravene i lovens kapitel 5-7 for de betalingsinstrumenter, som er omfattet af § 5, nr. 14-16. Dette

svarer til den ordning, som var gældende i den nu ophævede lov om betalingstjenester og elektroniske penge, hvor der kunne dispenseres fra alle lovens bestemmelser.

Der vil både være mulighed for at give konkrete og generelle dispensationer efter det nye § 1, stk. 8. Erhvervsministeren kan derfor give en navngiven virksomhed dispensation fra lovens bestemmelser på baggrund af en individuel ansøgning. Ministeren kan endvidere give bestemte grupper af virksomheder en generel dispensation, eksempelvis ved udstedelse af en bekendtgørelse eller afgørelse. Der er imidlertid alene adgang til at give dispensation i forhold til lovens nationale regler. Der kan således ikke gives dispensation fra bestemmelser, som implementerer EU-retsakter.

Bemyndigelsen skal som udgangspunkt anvendes restriktivt. Det vil sige, at der skal være tungtvæjende grunde til at anvende bestemmelsen. Dette vil for eksempel være tilfældet, hvor det vil forekomme urimeligt byrdefuldt at lade lovens regulering finde anvendelse. Ved dispensation fra reglerne om hæftelse og ansvar i kapitel 6 skal der lægges særlig vægt på hensynet til forbrugerbeskyttelsen, da uautoriserede betalinger og uberettiget anvendelse af et betalingsinstrument kan indebære betydelige omkostninger for den almindelige forbruger.

Det forslås desuden, at indsætte et *nyt § 1, stk. 9*, hvorefter erhvervsministeren for tjenester og betalingstransaktioner omfattet af § 1, stk. 5, kan dispensere helt eller delvist fra lovens § 66, § 75, § 77, stk. 1, nr. 1 og 2, § 79, stk. 2, § 82, stk. 1 og 2, §§ 96, 99, 100, 104, 108, 117-119, 122, 123 og 125, der dermed ikke finder anvendelse på en bestemt tjeneste eller betalingstransaktion eller bestemte typer af tjenester eller betalingstransaktioner. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for bestemte typer af tjenester eller betalingstransaktioner.

Det fremgår af lovens § 1, stk. 5, at § 66, § 75, § 77, stk. 1, nr. 1 og 2, § 79, stk. 2, § 82, stk. 1 og 2, §§ 96, 99, 100, 104, 108, 117-119, 122, 123 og 125, finder anvendelse på ikkevederlagsfrie elektroniske tjenester, der kan benyttes til at erhverve varer eller tjenesteydelser, og betalingstransaktioner, hvor betalerens samtykke til at gennemføre transaktionen meddeles ved hjælp telekommunikationsudstyr og betalingen sker til den operatør, der driver kommunikationsnettet, og som kun agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenesten og leverandøren af varer og tjenesteydelser, uden at disse tjenester udgør en betalingstjeneste omfattet af bilag 1, uanset § 5, nr. 17.

Bestemmelsen i § 1, stk. 5, er en national regel.

Med forslaget til et nyt § 1, stk. 9, vil erhvervsministeren have mulighed for at give dispensation fra kravene i lovens § 66, § 75, § 77, stk. 1, nr. 1 og 2, § 79, stk. 2, § 82, stk. 1 og 2, §§ 96, 99, 100, 104, 108, 117-119, 122, 123 og 125 for tjenester og betalingstransaktioner, der er omfattet af § 1, stk. 5. Dette svarer til den ordning, som var gældende i den nu ophævede lov om betalingstjenester og elektroniske penge, hvorefter der kunne dispenseres fra alle lovens bestemmelser.

Der vil der både være mulighed for at give konkrete og generelle dispensationer efter det nye § 1, stk. 9. Erhvervsministeren kan derfor give en navngiven virksomhed dispensation fra lovens bestemmelser på baggrund af en individuel ansøgning. Ministeren kan endvidere give bestemte grupper af virksomheder en generel dispensation, eksempelvis ved udstedelse af en bekendtgørelse eller afgørelse. Der er imidlertid alene adgang til at give dispensation i forhold til lovens nationale regler. Der kan således ikke gives dispensation fra bestemmelser, som implementerer EU-retsakter.

Bemyndigelsen i forslaget skal som udgangspunkt anvendes restriktivt. Det vil sige, at der skal være tungtvejende grunde til at anvende bestemmelsen. Dette gælder særligt dispensation fra lovens hæftelses- og ansvarsregler. Tungtvejende grunde til at anvende bestemmelsen vil f.eks. være tilfælde, hvor det vil forekomme urimeligt byrdefuldt at lade lovens regulering finde anvendelse.

Nr. 5 (§ 14, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger)

Efter § 14, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger skal virksomheder, der er omfattet af undtagelserne i § 7, nr. 14-17, og som er anmeldt i henhold til §§ 61 og 62, indgå i Finanstilsynets offentlige register over virksomheder på betalingstjenesteområdet.

Det foreslås at ændre henvisningen til § 7, nr. 14-17 i § 14, stk. 1, nr. 5, til § 5, nr. 14-17.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at § 7 er lovens definitionsbestemmelse, hvorimod § 5 er lovens undtagelsesbestemmelse. Der er således tale om fejlhenvisning i § 14, stk. 1, nr. 5, idet henvisningen rettelig skulle have været til § 5, nr. 14-17.

Nr. 6 (§ 17 i lov om betalinger)

Efter § 17 i lov om betalinger er et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut forpligtet til at opbevare oplysninger, der er relevante i forbindelse med betalingsinstitutts tilladelse, i mindst 5 år.

Det foreslås at ændre ”betalingsinstitutts” til ”institutts”.

Der er alene tale om en sproglig ændring, der har til formål at præcisere, at opbevaringspligten omfatter oplysninger, der er relevante i forbindelse med både et e-pengeinstituts og et betalingsinstituts tilladelse. Der tilsigtes således ingen materielle ændringer af bestemmelsen.

Nr. 7 (§ 20, stk. 4, nr. 4, i lov om betalinger)

Det følger af § 20, stk. 4, nr. 4, i lov om betalinger, at betalingsinstitutter og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. § 51 i lov om betalinger, der har tilladelse til at udbyde tjenester omfattet af bilag 1, nr. 4 eller 5, til lov om betalinger, kun må yde kredit i forbindelse med disse tjenester, hvis betalingsinstitutts basiskapital til enhver tid har en passende størrelse, i forhold til den samlede kredit der ydes.

I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (PSD2) anvendes begrebet kapitalgrundlag frem for begrebet basiskapital. Tilsvarende gør sig gældende i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (CRR), hvis bestemmelser om kapitalgrundlaget finder anvendelse for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, jf. § 33 i lov om betalinger.

Det foreslås på den baggrund at ændre ordet ”basiskapital” til ”kapitalgrundlag” i hele loven, herunder i § 20, stk. 4, nr. 4. Herved sikres en ensartet terminologi på området. Der tilsigtes ingen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 8 (§ 25, stk. 2, i lov om betalinger)

Ifølge § 25, stk. 1, i lov om betalinger skal e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have effektive former for virksomhedsstyring. I bestemmelsens nr. 1-8 fastsættes en række krav til ledelse og indretningen af virksomheden for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, som skal sikre, at virksomheden har effektive former for virksomhedsstyring.

Bestemmelsen viderefører for en stor dels vedkommende betalingstjenestelovens § 19. Bestemmelsen har samme ordlyd som lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 1, og skal endvidere læses i sammenhæng med § 10, stk. 1, nr. 7 i lov om betalinger, hvorefter e-pengeinstitut eller betalingsinstitut skal have forsvarlige og effektive organisatoriske strukturer, forretningsgange og procedurer, samt § 11, stk. 1, nr. 10-17, om dokumentation for, at kravene er opfyldt.

Overtrædelse af § 25 straffes med bøde, jf. § 152, stk. 2, i lov om betalinger.

Da § 25 i lov om betalinger imidlertid ikke indeholder særlige regler om udvikling og distribution af produkter for disse virksomheder foreslås det, at der i § 25 indsættes et nyt *stk. 2*, hvorefter der stilles krav om, at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter og tjenesteydelser, væsentlige ændringer i eksisterende produkter og tjenesteydelser samt distribution af disse.

Bestemmelsen er ny og implementerer de krav til virksomhedernes produktudvikling og distribution, som følger af Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer for produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter (EBA-GL-2015-18).

Reglerne er allerede gennemført for penge- og realkreditinstitutters vedkommende, jf. § 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse nr. 1235 af 24. november 2017 om produktgodkendelsesprocedurer for detailbankprodukter. Anvendelsesområdet for bekendtgørelsen vil blive ændret, så den også omfatter e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter.

Med ændringen af bekendtgørelsen vil der blive fastsat nærmere krav om, at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have interne procedurer, som sikrer, at der er forretningsgange for udvikling af produkter. Der vil også blive fastsat krav om, at den relevante målgruppe for produktet skal identificeres, og at produktet er hensigtsmæssigt for den identificerede målgruppes interesser, formål og karakteristika, som bl.a. skal fastslås ved at teste produktet. Endvidere vil der blive fastsat krav om, at der skal ske en løbende overvågning af markedsførte produkter for at sikre, at produktet fortsat er hensigtsmæssigt for den identificerede målgruppe. Endelig skal de foranstaltninger, som træffes eller udføres, kunne dokumenteres over for Finanstilsynet.

Det foreslås, at der i § 25 indsættes et *nyt stk. 3*, som medfører, at Finanstilsynet gives bemyndigelse til at udstede nærmere regler om de foranstaltninger, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal træffe for at have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter og tjenesteydelser, væsentlige ændringer i eksisterende produkter og tjenesteydelser samt distribution af disse, jf. det foreslåede stk. 2.

Regler om produktgodkendelsesprocedurer gælder allerede for penge- og realkreditinstitutter, jf. bekendtgørelse nr. 1235 af 24. november 2017 om produktgodkendelsesprocedurer for detailbankprodukter. Den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse forventes udnyttet ved, at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter bliver omfattet af bekendtgørelsen, som samtidig tilpasses således, at den også omfatter produkter og tjenesteydelser omfattet af lov om betalinger.

Nr. 9-13 (overskriften før § 31, § 31, stk. 1, 4 og 5, § 32, stk. 1, 2 og 4, og § 33, stk. 1 og 3, i lov om betalinger)

Lov om betalinger §§ 31-33 og dennes bilag 2 fastlægger kravene til e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters basiskapital.

Bestemmelserne er en implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (PSD2).

I direktivet anvendes begrebet kapitalgrundlag frem for begrebet basiskapital. Tilsvarende gør sig gældende i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (CRR), hvis bestemmelser om kapitalgrundlaget finder anvendelse for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, jf. § 33 i lov om betalinger.

Det foreslås på den baggrund at ændre begrebet ”basiskapital” til ”kapitalgrundlag” i hele loven, jf. de foreslåede ændringer i *overskriften før § 31, § 31, stk. 1, 4 og 5, § 32, stk. 1, 2 og 4, og § 33, stk. 1*

og 3. Herved sikres en ensartet terminologi på området. Der tilsigtes ingen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 14 (§ 135, stk. 1, nr. 7, i lov om betalinger)

Efter § 135, stk. 1, nr. 7, kan Finanstilsynet inddrage en virksomheds tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut eller en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester, hvis virksomheden ikke overholder hvidvaskloven.

Det foreslås at ændre § 135, stk. 1, nr. 7, således at Finanstilsynet fremover kan inddrage en virksomheds tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut eller en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af hvidvaskloven.

Inddragelse af en tilladelse er en indgribende foranstaltning, idet virksomheden ved inddragelsen af tilladelsen mister muligheden for at udøve de pågældende aktiviteter. Det fremgår derfor af bestemmelsen, at der skal være tale om grove eller gentagne overtrædelser af hvidvaskloven. Inddragelse af tilladelse vil således typisk være aktuelt efter, at Finanstilsynet har haft givet frist til berigtigelse af forholdet, og dette ikke er sket.

Det forudsættes som udgangspunkt, at en mindre indgribende reaktion er forsøgt anvendt over for den pågældende virksomhed eller person, før tilladelsen inddrages, eller at forholdene indebærer, at virksomheden ikke har mulighed for at rette op på overtrædelserne inden for en tilpas kort tidshorison. Kan forholdene rettes op ved en mindre indgribende reaktion end inddragelse af tilladelse, skal den mindre reaktion vælges. En mildere reaktion kan bl.a. være, at Finanstilsynet giver påbud om, at virksomheden retter op på de kritisable forhold, at forholdet anmeldes til politiet eller at Finanstilsynet giver påbud om afsættelse af den virksomhedens hvidvaskansvarlige. En virksomheds manglende efterlevelse af påbud om afsættelse af den hvidvaskansvarlige, jf. hvidvasklovens § 51 a, vil som udgangspunkt være en grov overtrædelse af hvidvaskloven, der kan føre til inddragelse af tilladelsen.

Virksomheden skal indstille sin drift inden for den frist, som Finanstilsynet fastsætter i sin afgørelse om inddragelse af tilladelsen.

En afgørelse om inddragelse af tilladelse kan indbringes for Erhvervsankenævnet i medfør af § 143 i lov om betalinger.

Nr. 15 (§ 136, stk. 1, i lov om betalinger)

Efter § 136, stk. 1, 1. pkt., i lov om betalinger, er Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2 og 3.

Det forslås at ændre ”kapitel 2 og 3” til ” kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90”. Lovforslaget indebærer, at Finanstilsynets særlige tavshedspligt udvides til også at finde anvendelse på bestemmelserne i kapitel 8 og §§ 83-90, såfremt oplysningerne er modtaget i forbindelse med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Bestemmelserne i kapitel 8 omhandler databeskyttelse, operationel sikkerhed og autentifikation, mens bestemmelserne i §§ 83-90 omhandler udbydere af betalingstjenesters adgang til betalerens konto.

Det overordnede hensyn bag Finanstilsynets særlige tavshedspligt er, at den gør det muligt for Finanstilsynet at føre effektivt tilsyn med virksomhederne. Det er afgørende, at virksomhederne kan videregive oplysninger til Finanstilsynet i sikker forvisning om, at oplysningerne ikke videregives. Dette er særlig vigtigt set i sammenhæng med, at Finanstilsynet kan kræve alle oplysninger, som tilsynet skønner nødvendige. For at tilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomheder under tilsyn og kunderne således kunne have tillid til, at tilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger. Et andet hensyn bag tavshedspligten er et ønske om af konkurrencemæssige årsager at beskytte virksomheders forretningsmæssige forhold.

Lovforslaget indebærer, at bestemmelserne i kapitel 8 og §§ 83-90 bliver omfattet af Finanstilsynets særlige tavshedspligt og oplysninger kan dermed kun videregives, hvis der er hjemmel til videregivelsen i lov om betalinger. F.eks. vil betalingstjenesteudbyderes underretning til Finanstilsynet om større drifts- og sikkerhedshændelser efter § 127 i lov om betalinger blive omfattet af Finanstilsynets særlige tavshedspligt. Oplysningerne om underretningen kan videregives til f.eks. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, jf. lov om betalinger § 136, stk. 5, nr. 22, under forudsætning af, at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver.

Nr. 16 (§ 144, stk. 6, i lov om betalinger)

Det følger af lov om betalinger § 144, stk. 6, 1. pkt., at Forbrugerombudsmanden ved overtrædelse af de bestemmelser, som opregnes i § 144, stk. 1, kan anlægge sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Det følger af § 144, stk. 6, 2. pkt., at markedsføringslovens § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 finder tilsvarende anvendelse.

Det forslås at ændre henvisningen i § 144, stk. 6, 2. pkt. til markedsføringslovens § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 til markedsføringslovens § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, og § 34.

Ændring er en konsekvens af, at den nye lov om markedsføring trådte i kraft den 1. juli 2017.

Der tilsigtes ingen materielle ændringer af bestemmelsen.

Nr. 17 (§ 152, stk. 2, i lov om betalinger)

Det følger af § 152, stk. 2, i lov om betalinger, at overtrædelse af lovens § 25 straffes med bøde.

Der foreslås at ændre henvisningen i § 152, stk. 2, til § 25, stk. 1. Ændringen er en konsekvens af, at der i § 25 indsættes et nyt stk. 2 og 3, der ikke strafbelægges.

Nr. 18 og 19 (bilag 2 til lov om betalinger)

Bilag 2 til lov om betalinger vedrører opgørelse af krav til betalingsinstitutters basiskapital jf. § 32, stk. 1, nr. 2, i lov om betalinger.

Det foreslås at ændre begrebet ”basiskapital” til ”kapitalgrundlag” og de forskellige bøjningsformer heraf i hele bilaget. Ændringerne er en konsekvens af, at begrebet ændres i de relevante bestemmelser i lov om betalinger. Herved sikres en ensartet terminologi på området. Der tilsigtes ingen materielle ændringer med forslaget.

Til § 5

Til nr. 1 (fodnoten i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den foreslåede tilføjelse til fodnoten til titlen til lov om investeringsforeninger m.v. er en konsekvens af, at lovforslaget indeholder ændringer, som følge af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen) og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 648/2012.

STS-forordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i lov om investeringsforeninger m.v., som sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med overholdelsen af STS-forordningen.

Med STS-forordningen foretages også en ændring artikel 50 a i direktiv 2009/65/EF (UCITS direktivet). Denne direktivændring skal gennemføres i lov om investeringsforeninger m.v.

Til nr. 2 (§ 14, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger mv.)

Lov om investeringsforeninger m.v. § 14 indeholder regler for investeringsforeningers og SIKAV'ers (selskaber for investering med kapital, der er variabel) anmeldelse til og registrering hos Erhvervsstyrelsen, når Finanstilsynet har givet tilladelse til at udøve virksomhed eller har godkendt ændringer af en investeringsforenings eller SIKAV's vedtægter.

Det følger af lov om investeringsforeninger m.v. § 14, stk. 2, 1. pkt., at en forening eller en SIKAV samtidig med anmeldelse til registrering hos Erhvervsstyrelsen, jf. § 14, stk. 1, og ved anmodning om

godkendelse af vedtægtsændringer skal sende et dateret og underskrevet eksemplar af vedtægterne med den fuldstændige affattelse til Finanstilsynet.

Investeringsforeningers og SIKAV'ers vedtægter indeholder typisk en bestemmelse, der giver bestyrelsen bemyndigelse til at oprette nye afdelinger. I tilfælde, hvor bemyndigelsen udnyttes, skal bestyrelsen underskrive vedtægterne.

Ved ansøgning om godkendelse af vedtægtsændringer modtager Finanstilsynet blandt andet et referat af det bestyrelsesmøde, hvor ændringen er gennemgået og vedtaget. Dette referat er underskrevet af bestyrelsen. Finanstilsynets godkendelse af ændringer af vedtægter vil således kunne baseres på dette referat.

Det foreslås, at § 14, stk. 2, 1. pkt. i lov om investeringsforeninger m.v. ændres, så det ikke længere fremgår af bestemmelsen, at vedtægterne skal underskrives, når investeringsforeningen eller SIKAV'en indsender dem til Finanstilsynet.

Ændringen medfører, at investeringsforeninger og SIKAV'er fremadrettet skal indsende et dateret eksemplar af vedtægterne til Finanstilsynet samtidig med anmeldelse til registrering i Erhvervsstyrelsen og ved anmodning om godkendelse af vedtægtsændringer. Det vil dermed fortsat være et krav, at vedtægterne er dateret, når de indsendes til Finanstilsynet.

Vedtægterne skal sendes til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

Til nr. 3 (§ 14, stk. 2, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger mv.)

Lov om investeringsforeninger m.v. § 14 indeholder regler for investeringsforeningers og SIKAV'ers (selskaber for investering med kapital, der er variabel) anmeldelse til og registrering hos Erhvervsstyrelsen, når Finanstilsynet har givet tilladelse til at udøve virksomhed eller har godkendt ændringer af en forenings eller SIKAV's vedtægter.

Det fremgår af § 14, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at en investeringsforening eller SIKAV samtidig med anmeldelse til registrering hos Erhvervsstyrelsen og ved anmodning om godkendelse af vedtægtsændringer skal sende et dateret og underskrevet eksemplar af vedtægterne med den fuldstændige affattelse til Finanstilsynet. Finanstilsynet sender vedtægterne med godkendelsespåtegning til Erhvervsstyrelsen, når Finanstilsynet har givet tilladelse eller godkendt vedtægtsændringerne.

I praksis sender investeringsforeninger og SIKAV'er vedtægterne ind pr. mail til Finanstilsynets godkendelse. Når Finanstilsynet har godkendt vedtægterne, påstempler, daterer og underskriver Finanstilsynet vedtægterne manuelt. Kopi af de påtegnede vedtægterne vedhæftes i en mail og sendes til

Erhvervsstyrelsen og investeringsforeningen eller SIKAV'en med orientering om, at vedtægterne eller vedtægtsændringerne er godkendt af Finanstilsynet.

Det foreslås, at lov om investeringsforeninger m.v. § 14, stk. 2, 2. pkt. ændres, således at Finanstilsynet fremover ikke skal give vedtægterne en manuel godkendelsespåtegning, men i stedet elektronisk orienterer Erhvervsstyrelsen samt investeringsforeningen eller SIKAV'en om godkendelsen af vedtægterne.

Den foreslåede ændring indebærer, at en investeringsforening eller SIKAV fortsat skal sende et dateret eksemplar af vedtægterne med den fuldstændige affattelse til Finanstilsynet samtidig med anmeldelse eller registrering hos Erhvervsstyrelsen, og ved anmodning om godkendelse af vedtægtsændringer. Med den foreslåede ændring, vil investeringsforeningen eller SIKAV'en og Erhvervsstyrelsen fremover modtage en elektronisk orientering om godkendelsen, når Finanstilsynet har givet foreningen eller SIKAV'en tilladelse eller har godkendt vedtægtsændringerne.

I praksis vil ændringen indebære, at Finanstilsynet ikke fremover vil påtegne, underskrive eller datere vedtægterne. Finanstilsynet vil i stedet orientere Erhvervsstyrelsen og investeringsforeningen eller SIKAV'en om, at de vedhæftede vedtægter er godkendt pr. dags dato ved anvendelse af digital kommunikation.

Er der tale om godkendelse af vedtægtsændringer, vil det fremgå af godkendelsen, at vedtægterne for den pågældende investeringsforening eller SIKAV, som skal træde i stedet for de seneste godkendte vedtægter, godkendes i medfør af lov om investeringsforeninger m.v. som gældende indtil videre. Denne formulering stemples i dag på vedtægterne manuelt af Finanstilsynet som en del af godkendelsespåtegningen.

Der tilsigtes med forslaget alene en ændring i forhold til Finanstilsynets praktiske håndtering af godkendelse af investeringsforeningers eller SIKAV'ers vedtægter. Der tilsigtes således ingen ændringer i forhold til de materielle betingelser for Finanstilsynets godkendelse.

Lov om investeringsforeninger m.v. § 14, stk. 2, gennemfører artikel 5, nr. 6, i UCITS-direktivet. Det fremgår af UCITS-direktivets artikel 5, nr. 6, at medlemsstaternes tilsynsmyndighed skal godkende UCITS' vedtægtsændringer. Det er overladt til de nationale tilsynsmyndigheder at bestemme, hvordan godkendelse af vedtægterne skal ske. Kravet om godkendelsespåtegning er en national regel.

Til nr. 4 (§ 14, stk. 4, i lov om investeringsforeninger mv.)

Lov om investeringsforeninger m.v. § 14 indeholder regler for investeringsforeningers og SIKAV'ers (selskaber for investering med kapital, der er variabel) anmeldelse til og registrering hos Erhvervsstyrelsen, når Finanstilsynet har givet tilladelse til at udøve virksomhed eller har godkendt ændringer af en forenings eller SIKAV's vedtægter.

En investeringsforening eller en SIKAV skal samtidig med anmeldelse til registrering hos Erhvervsstyrelsen, jf. § 14, stk. 1, og ved anmodning om godkendelse af vedtægtsændringer sende et dateret og underskrevet eksemplar af vedtægterne med den fuldstændige affattelse til Finanstilsynet.

Det følger af § 14, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., at i stedet for at sende et dateret og underskrevet eksemplar af vedtægterne med den fuldstændige affattelse til Finanstilsynet, kan investeringsforeninger og SIKAV'er sende vedtægterne til Finanstilsynet ved at anvende digital kommunikation, jf. § 185 i lov om investeringsforeninger m.v.

Alle vedtægter sendes i dag til Finanstilsynet pr. mail, hvorfor § 14, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., er overflødig. Det foreslås derfor, at § 14, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., ophæves.

Med forslaget tilsigtes ingen ændringer i forhold til måden, hvorpå investeringsforeninger indsender vedtægterne til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation. De øvrige krav i § 14 i lov om investeringsforeninger m.v. skal fortsat være opfyldt.

Til nr. 5 (§ 29, stk. 2, i lov om investeringsforeninger mv.)

Det følger af § 29, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at danske UCITS, dvs. investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde, skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis (god skik) inden for deres respektive forretningsområder. Det fremgår af bestemmelsen, at det samme gælder for udenlandske UCITS, der er juridiske personer, når de markedsfører deres andele her i landet. Reglerne om redelige forretningsskik og god praksis skal sikre, at investorerne kan have tillid til danske og udenlandske UCITS og til markedet.

Den gældende § 29, stk. 2, giver erhvervs- og vækstministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for danske og udenlandske UCITS' markedsføring af deres andele her i landet.

Det foreslås at ændre § 29, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., så det er erhvervsministeren og ikke erhvervs- og vækstministeren, som bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis. Der er tale om en redaktionel ændring af § 29, stk. 2.

Det foreslås at ændre § 29, stk. 2, så erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om god skik inden for hele virksomhedsområdet for danske UCITS og for udenlandske UCITS, der er juridiske personer, når de markedsfører deres andele her i landet.

Med forslaget gøres det klart, at erhvervsministerens bemyndigelse omfatter hele indholdet i § 29, stk. 1.

Til nr. 6 (§ 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Lov om investeringsforeninger m.v. § 68 indeholder regler om danske UCITS' muligheder for at optage lån. Bestemmelsen gennemfører artikel 83 i UCITS-direktivet, der fastsætter regler for UCITS' adgang til at optage lån.

Ved lån forstås udelukkende lån af penge. Værdipapirlån er således ikke omfattet af bestemmelsen. Ifølge Finanstilsynets praksis er midlertidige overtræk på enkeltkonti i en afdeling at sidestille med et lån, og § 68 regulerer således også danske UCITS' muligheder for midlertidige overtræk på enkeltkonti.

Det følger af § 68, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at danske UCITS ikke må optage lån.

Baggrunden for låneforbuddet er blandt andet at beskytte investorerne imod, at en dansk UCITS gearer sine investeringer, så foreningen, og dermed indirekte investorerne, opnår en risiko, der er større end foreningens formue. Gearing er en metode, som anvendes til at øge eksponeringen ved at investere for lånte midler.

I lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 2, fremgår undtagelser til låneforbuddet i bestemmelsens stk. 1. Med Finanstilsynets tilladelse kan danske UCITS på vegne af en afdeling optage kortfristede lån på højst på 10 pct. af afdelingens formue for at indløse investorerne andele, for at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler. En værdipapirfond er ikke en juridisk enhed, men en økonomisk enhed, hvorfor det er værdipapirfondens investeringsforvaltningsselskab og ikke selve værdipapirfonden, der kan få tilladelse til at optage kortfristede lån på vegne af en afdeling i værdipapirfonden.

Hvis den danske UCITS skal kunne optage lån, skal det fremgå af vedtægterne eller fondsbestemmelserne. Endvidere skal det fremgå af prospektet, om den danske UCITS forventer at udnytte muligheden for at optage kortfristede lån.

Det følger af § 68, stk. 2, nr. 1, at Finanstilsynet kan give tilladelse til, at en dansk UCITS, på vegne af en afdeling, kan optage kortfristede lån på højst 10 pct. af afdelingens formue for at indløse investorerne andele, for at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler. Det er formuens størrelse til enhver tid i den enkelte afdeling, der er afgørende for beregningen af 10 pct.-kravet.

Fælles for de tre former for lån er, at de skal være kortfristede, hvorfor de ikke må få karakter af et stående lån. Bestemmelsen giver derfor ikke mulighed for, at en afdeling kan investere for lånte midler, idet der reelt ville være tale om gearing, hvilket er ulovligt.

Lån, som er omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 2, må tilsammen højst udgøre 15 pct. af en afdelings formue, jf. lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 3.

Finanstilsynet kan således give en dansk UCITS tilladelse til på vegne af en afdeling at optage kortfristede lån til nærmere angivne formål. Efter Finanstilsynet praksis får danske UCITS en stående tilladelse til at optage lån til midlertidig finansiering af indgående handler, mens lån til indløsning af investorers andele eller til at udnytte tegningsrettigheder gives som enkeltstående lån.

Ifølge Finanstilsynets praksis er et overtræk på en konto i en afdeling at sidestille med et lån. En afdeling i en UCITS må således ikke have negative saldi på enkelte bankkonti, medmindre de negative saldi er opstået i forbindelse med en handel. Det gælder også, selvom saldoen på den enkelte afdelings bankkonti samlet set er positiv.

Finanstilsynet kan endvidere give tilladelse til, at danske UCITS kan optage lån til erhvervelse af fast ejendom, der er absolut påkrævet til udøvelse af den danske UCITS' virksomhed, jf. § 68, stk. 2, nr. 2. Denne bestemmelse ændres ikke med dette lovforslag.

§ 68 i lov om investeringsforeninger m.v. gennemfører artikel 83 i UCITS-direktivet. Det fremgår af artikel 83, stk. 2, litra a, at medlemsstaterne kan tillade, at investeringsinstitutter optager lån, såfremt der er tale om midlertidige lån, der udgør højst 10 pct. af aktiverne for så vidt angår investeringselskaber eller højst 10 pct. af fondens værdi for så vidt angår investeringsfonde. Artikel 83 begrænser således ikke en UCITS' adgang til at optage lån til at indløse medlemsandele, til at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler. Disse begrænsninger fremgår kun af den nationale regel i § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., hvormed den gældende § 68, stk. 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. er en overimplementering af artikel 83 i UCITS-direktivet.

Det foreslås, at lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 2, nr. 1, ændres, så muligheden for at optage kortfristede lån på højst 10 pct. af en afdelings formue ikke længere er begrænset til bestemte formål.

Ændringen indebærer, at danske UCITS får mulighed for, med Finanstilsynets tilladelse, at optage kortfristede lån på højst 10 pct. af afdelingens formue, bortset fra lån med investeringsformål (gearing). Med ændringen udvides dansk UCITS' adgang til låneoptagelse, da lånet ikke længere skal være formålsbestemt. Dette giver samtidig den enkelte UCITS mulighed for at udnytte adgangen til at optage kortfristede lån til andre formål end UCITS'en kunne forudse på ansøgningstidspunktet. Det kan være på grund af ændrede markedsforhold, lovgivning m.v.

Danske UCITS' mulighed for at optage lån vil som hidtil være betinget af Finanstilsynets tilladelse, og at der er tale om kortfristede lån på højst 10 pct. af afdelingens formue. Endvidere finder § 68, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v. anvendelse som hidtil, hvormed lån, som er omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. § 68, stk. 2, tilsammen højst må udgøre 15 pct. af en afdelings formue.

Det følger af lov om investeringsforeninger, § 68, stk. 2, at danske UCITS skal have Finanstilsynets tilladelse til at optage kortfristede lån. Finanstilsynet er indstillet på at anlægge en praksis, hvor den

danske UCITS ikke skal søge tilladelse hos Finanstilsynet, hver gang den ønsker at optage et kortfristet lån. I stedet vil tilsynet anlægge en praksis, hvor danske UCITS vil kunne opnå en stående tilladelse af en vis varighed. Det vil ikke være muligt at søge om tilladelse til lån med henblik på gearing.

Den danske UCITS skal som hidtil have investorernes interesser for øje, når der optages kortfristede lån på vegne af en afdeling. Investorbeskyttelseshensyn stilles således som betingelse for, at danske UCITS kan optage kortfristede lån, herunder lån i form af midlertidige overtræk, så den danske UCITS ikke benytter disse til yderligere investeringer for dermed at gear sine investeringer. Denne betingelse, suppleret af de øvrige god-skik regler i lov om investeringsforeninger m.v., sikrer investorbeskyttelsen på området. Endvidere skal den danske UCITS handle i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i lov om investeringsforeninger m.v., herunder god skik-regler i lovens § 29 samt reglerne om ledelse i lovens § 47.

Finanstilsynets tilsyn med danske UCITS' optagelse af kortfristede lån vil fremadrettet kunne ske med hjemmel i lov om investeringsforeninger m.v. § 164, stk. 1, som giver Finanstilsynet hjemmel til at indhente oplysninger fra danske UCITS, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Finanstilsynet kan derved fortsat anmode om oplysninger om danske UCITS' optagelse af kortfristede lån. Da Finanstilsynets tilladelse til optagelse af lån ikke længere vil være formålsbestemt, vil Finanstilsynet, hvis det findes nødvendigt for tilsynets virksomhed, kunne vælge at anmode den danske UCITS om periodiske eller ad hoc indberetninger om til hvilke formål de lån, der har været optaget, er anvendt, og om udnyttelsen af de kortfristede lån.

Til nr. 7 (§ 75, stk. 1, pkt. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 75, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at en dansk UCITS, der har begået fejl, som har medført en afvigelse på 0,5 pct. eller mere af emissions- eller indløsningsprisen, skal sørge for, at de berørte investorer får underretning om fejlen, og offentliggøre oplysninger om fejlen. Den danske UCITS skal påbegynde berigtigelse af fejlen samt indberette forholdet til Finanstilsynet, inden tre hverdage efter fejlen er opdaget. Indberetningen til Finanstilsynet skal indeholde en redegørelse for baggrunden for fejlen og en beskrivelse af, hvordan den danske UCITS vil undgå lignende fejl i fremtiden.

Bestemmelsen sikrer god investorbeskyttelse og en bedre opfyldelse af internationale standarder, som IOSCO (International Organization of Securities Commissions) har udstedt på området. Fejl ved beregningen af emissions- og indløsningsprisen kan medføre, at investorerne har betalt en for høj eller for lav pris ved køb af andele eller fået for lidt eller for meget ved salg af andele. Investorerne skal derfor have besked om fejl, og fejl skal berigtiges, herunder skal berørte investorer kompenseres for eventuelle tab.

Det foreslås, at lov om investeringsforeninger m.v. § 75, stk. 1, 2. pkt., ændres, således at danske UCITS ikke længere skal indberette til Finanstilsynet, at der ved beregning af emissions- eller indløsningsprisen er sket en fejl, der har medført en afvigelse på 0,5 pct. eller mere af emissions- eller indløsningsprisen, inden tre hverdage efter at fejlen er opdaget.

Med forslaget er det kun indberetningspligten til Finanstilsynet, der ophæves. Af hensyn til investorbeskyttelsen skal danske UCITS fortsat påbegynde berigtigelse af fejlen inden tre hverdage efter, at fejlen er opdaget.

Lov om investeringsforeninger m.v. § 75, stk. 1, fastsætter en bagatelgrænse på 0,5 pct. Fejl i beregningen, som medfører en afvigelse på mindre en 0,5 pct., anses dermed for at have så ubetydelige økonomiske konsekvenser for investorerne, at udbyttet for investorerne, ved at den danske UCITS berigtiger fejlen, ikke svarer til den danske UCITS' omkostninger herved.

Finanstilsynet kan ifølge lov om investeringsforeninger m.v. § 164, stk. 1, indhente de oplysninger fra danske UCITS, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Af hensyn til investorbeskyttelsen og fordi kontrol med beregning og fastsættelse af den indre værdi og af emissions- og indløsningskurser er en kerneopgave for danske UCITS skal Finanstilsynet have mulighed for at påse, om danske UCITS foretager fejlberegninger. Fejl i forbindelse med beregning af emissions- og indløsningspriser anses som et svigt i den danske UCITS evne til at drive virksomhed, og det er derfor nødvendigt, at Finanstilsynet har mulighed for at indhente den relevante information om den danske UCITS. Finanstilsynet kan således anmode om oplysninger om danske UCITS' beregning af emissions- eller indløsningspriser, selvom indberetningspligten i § 75, stk. 1, 2. pkt., ophæves som følge af den foreslåede ændring.

Til nr. 8 (§ 75, stk. 1, pkt. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 75, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at en dansk UCITS, der har begået fejl, som har medført en afvigelse på 0,5 pct. eller mere af emissions- eller indløsningsprisen, skal sørge for, at de berørte investorer får underretning om fejlen, og offentliggør oplysninger om fejlen. Den danske UCITS skal påbegynde berigtigelse af fejlen samt indberette forholdet til Finanstilsynet, inden tre hverdage efter fejlen er opdaget. Indberetningen til Finanstilsynet skal indeholde en redegørelse for baggrunden for fejlen og en beskrivelse af, hvordan den danske UCITS vil undgå lignende fejl i fremtiden.

Det foreslås at ophæve § 75, stk. 1, 3. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., hvoraf fremgår, at indberetningen til Finanstilsynet skal indeholde en redegørelse for baggrunden for fejlen og en beskrivelse af, hvordan den danske UCITS vil undgå lignende fejl i fremtiden.

Forslaget er en konsekvens af, at det med dette lovforslag foreslås at ophæve danske UCITS' indberetningspligt til Finanstilsynet i forbindelse med fejlberegning af emissions- og indløsningsprisen, jf.

§ 75, stk. 1, 2. pkt. Bestemmelsen i § 75, stk. 1, 3. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. vil derfor ikke længere have relevans.

Til nr. 9 (§ 75, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 75, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om danske UCITS' pligt til at underrette de berørte investorer og Finanstilsynet om fejl på 0,5 pct. eller mere ved beregning af emissions- eller indløsningsprisen.

Finanstilsynet har endnu ikke udnyttet bestemmelsen til at udstede nærmere regler på området.

Det foreslås at ændre § 75, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., således at Finanstilsynets bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om danske UCITS' pligt til at underrette Finanstilsynet om fejl på 0,5 pct. eller mere ved beregning af emissions- eller indløsningsprisen ophæves.

Forslaget er en konsekvens af, at det med dette lovforslag foreslås at ophæve danske UCITS' indberetningspligt til Finanstilsynet i forbindelse med fejlregning af emissions- og indløsningsprisen, jf. § 75, stk. 1, 2. pkt. En bestemmelse, der giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om danske UCITS' pligt til at underrette Finanstilsynet ved fejl i beregningen af emissions- eller indløsningsprisen, vil således ikke længere være relevant.

Bestemmelsen giver fortsat Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om danske UCITS' pligt til at underrette investorerne om fejl på 0,5 pct. eller mere ved beregning af emissions- eller indløsningsprisen.

Til nr. 10 (§ 139, stk. 3, i lov om investeringsforeninger)

Lov om investeringsforeninger m.v. § 139 fastsætter regler for, hvornår en afdeling i en dansk UCITS må investere i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter.

Det er et krav, at værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, som en afdeling placerer sine midler i, har fået adgang til eller handles på et reguleret marked eller handles på et andet marked i en anden EU-medlemsstat. Endvidere kan afdelinger i danske UCITS tillige investere i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, som er optaget til officiel notering på en fondsbørs i et tredjeland eller som handles på et andet reguleret marked i et tredjeland, når markedet er regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt. Det er en forudsætning, at Finanstilsynet har godkendt valget af fondsbørs eller markedet i et tredjeland, eller det er fastsat i den danske UCITS vedtægter eller fondsbestemmelser, jf. § 139, stk. 1.

Den gældende § 139, stk. 3, fastslår, at den danske UCITS har en underretningspligt over for Finanstilsynet, når bestyrelsen for en investeringsforening eller SIKAV eller bestyrelsen i et investeringsforvaltningsselskab, der administrerer en værdipapirfond har besluttet, at en afdeling i en dansk UCITS kan investere på et af de i § 139, stk. 1, nr. 2 eller 3, nævnte markeder. Den danske UCITS

skal underrette Finanstilsynet om det nye marked og samtidig erklære over for Finanstilsynet, at markedet opfylder betingelserne om at være reguleret, regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt.

I praksis fremgår de markeder, som den danske UCITS kan investere på, af et bilag til vedtægterne eller fondsbestemmelserne for den danske UCITS. Når bestyrelsen har truffet beslutning om, at den danske UCITS kan investere på et nyt marked, modtager Finanstilsynet en underretning om markedets navn samt en erklæring om, at bestyrelsen har undersøgt og kan bekræfte, at det pågældende marked opfylder betingelserne.

Det foreslås at ændre § 139, stk. 3, så den danske UCITS ikke længere har en underretningspligt over for Finanstilsynet, når bestyrelsen har besluttet, at en afdeling kan investere på et af de i § 139, stk. 1, nr. 2 eller 3, nævnte markeder. Det skal fremgå af lovændringen, at den danske UCITS ligesom hidtil skal kunne dokumentere, at markedet opfylder betingelserne om at være reguleret, regelmæssigt arbejdende, anerkendt og offentligt, men med lovændringen skal den danske UCITS ikke længere erklære dette over for Finanstilsynet.

Kravet om underretning til Finanstilsynet i § 139, stk. 3, er en national regel, og således ikke et krav efter UCITS-direktivet. Med den foreslåede ændring af § 139 i lov om investeringsforeninger m.v. sker en mere direktivnær gennemførelse af UCITS-direktivets artikel 50, stk. 1, litra a-d og artikel 50, stk. 2.

Til nr. 11 (§ 139, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende lov om investeringsforeninger m.v. indeholder ikke regler om securitiseringer.

Med STS-forordningen foretages en ændring af UCITS direktivets artikel 50 a, at det kommer til at følge af artiklen, at administrationsselskaber for investeringsinstitutter eller internt administrerede investeringsinstitutter som eksponeres mod en securitisering, der ikke længere opfylder kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402, skal de handle i investorenes interesse i det relevante investeringsinstitut og om nødvendigt træffe korrigerende foranstaltninger. Denne direktivændring skal gennemføres i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås på den baggrund, at indsætte en bestemmelse i § 139, stk. 5, der fastsætter, at hvis en afdeling i en dansk UCITS er eksponeret mod en securitisering, der ikke længere opfylder kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 om securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, skal ledelsen handle i investorenes interesse og om nødvendigt træffe korrigerende foranstaltninger.

Det vil afhænge af den konkrete situation, hvad det vil indebære at handle i investorenes. Det kan f.eks. være at sælge ud i securiteringspositionen, til den kurs, som man kan få. Hvis positionen ikke kan sælges, kan investorenes interesser muligvis varetages bedst ved at man beholder positionen i håb om, at få noget for den i fremtiden. Det kan også være at investorenes interesse bedst kan varetages ved at deltage i en bred gældseftergivelses aftale.

Overtrædelse af § 139 vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Der foretages ikke i den forbindelse ændring af straffbestemmelsen i § 190, stk. 1, da § 139 allerede i sin helhed er strafpålagt.

Den foreslåede bestemmelse i § 139, stk. 5, gennemfører UCITS direktivets artikel 50 a.

er fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Der foretages ikke i den forbindelse ændring af straffbestemmelsen i § 190, stk. 1, da § 139 allerede i sin helhed er strafpålagt.

Den foreslåede bestemmelse i § 139, stk. 5, gennemfører UCITS direktivets artikel 50 a

Til nr. 12 (§ 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 161, stk. 1, oplister de regler i øvrig lovgivning og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelse af.

Det foreslås, at STS-forordningen indsættes i §161, stk. 1, 1. pkt., hvorefter Finanstilsynet skal påse overholdelsen af STS-forordningen.

Efter artikel 29 i STS-forordningen skal hvert medlemsland udpege en kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af forordningen. Efter artikel 30 skal hvert medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1- 5, har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde sine opgaver i henhold til denne forordning

Indsættelsen af forordningen i bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed.

Bestemmelsen gennemfører STS-forordningens artikel 29 og til dels artikel 30.

Til nr. 13 (§ 166, stk. 7, i lov om investeringsforeninger)

Det følger af § 166, stk. 7, i lov om investeringsforeninger m.v., at Det Finansielle Råd træffer afgørelse i sager om påbud efter bestemmelsens stk. 1.

Med lov nr. 268 af 25. marts 2014 blev Det Finansielle Råd nedlagt, og Finanstilsynets bestyrelse blev i stedet etableret. I forbindelse med dette, blev der foretaget en lang række konsekvensændringer i det finansielle regelsæt, herunder i lov om investeringsforeninger m.v. Lov om investeringsforeninger m.v. § 166, stk. 7, blev ikke ændret i samme ombæring.

Det foreslås derfor at ændre § 166, stk. 7, således at det fremgår af bestemmelsen, at det er Finanstilsynets bestyrelse, der kan træffe afgørelse i sager om påbud, jf. bestemmelsens stk. 1.

Med lovændringen kan Finanstilsynets bestyrelse træffe afgørelse i sager om påbud til danske UCITS skal afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den danske UCITS. Heri indgår også en afgørelse af, om den eller de sagkyndige, som den danske UCITS kan udpeges til at forestå den uvildige undersøgelse, eller der skal udpeges en anden.

Til § 6

Til nr. 1 (fodnoten i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede tilføjelse til fodnoten til titlen til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er en konsekvens af, at lovforslaget indeholder ændringer, som følge af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen) og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 648/2012.

STS-forordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med overholdelsen af STS-forordningen.

Med STS-forordningen foretages også en ændring af artikel 17 i direktiv 2011/61/EU (FAIF direktivet). Denne direktivændring skal gennemføres i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Til nr. 2 (§ 26, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder en bemyndigelse i § 26, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte regler om, hvilke securitiseringspositioner forvaltere af alternative investeringsfonde må investere i.

Efter den gældende §26 kan Finanstilsynet fastsætte regler om, hvilke securitisationspositioner forvaltere af alternative investeringsfonde på vegne af alternative investeringsfonde må investere i, herunder om følgende:

- 1) De krav, som det engagementsleverende kreditinstitut, det organiserende kreditinstitut eller den oprindelige långiver skal opfylde, for at en forvalter af alternative investeringsfonde må investere på vegne af alternative investeringsfonde i værdipapirer eller andre finansielle instrumenter af denne type, som udstedes efter den 1. januar 2011, samt krav, der sikrer, at det engagementsleverende kreditinstitut, det organiserende kreditinstitut eller den oprindelige långiver bevarer en økonomisk interesse på mindst 5 pct. netto.
- 2) De kvalitative krav, som skal opfyldes af forvaltere, der investerer i disse værdipapirer eller andre finansielle instrumenter på vegne af en eller flere alternative investeringsfonde.

Bestemmelsen gennemfører den gældende artikel 17 i FAIF direktivet.

Med STS-forordningen foretages en ændring af FAIF direktivets artikel 17, således at det kommer til at følge af artiklen, at hvis FAIF'er eksponeres mod en securitisering, der ikke længere opfylder kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 om securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, skal de handle i investorenes interesse i de relevante AIF'er og om nødvendigt træffe korrigerende foranstaltninger.

Denne direktivændring skal gennemføres i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte § 26 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. således, at det fastsættes, at hvis en alternativ investeringsfond er eksponeret mod en securitisering, der ikke længere opfylder kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 om securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, skal ledelsen handle i investorenes interesse og om nødvendigt træffe korrigerende foranstaltninger.

Det vil afhænge af den konkrete situation, hvad det vil indebære at handle i investorenes interesse. Det kan f. eks. være at sælge ud i securiteringspositionen, til den kurs, som man kan få. Hvis positionen ikke kan sælges, kan investorenes interesser muligvis varetages bedst ved at man beholder positionen i håb om, at få noget for den i fremtiden. Det kan også være at investorenes interesse bedst kan varetages ved at deltage i en bred gældseftergivelses aftale.

Den foreslåede bestemmelse i § 26 gennemfører FAIF direktivets artikel 17.

Til nr. 3 (§ 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 155, stk. 1, oplister de regler i øvrig lovgivning og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelse af.

Det foreslås, at STS-forordningen indsættes i § 155, stk. 1, 4. pkt., hvorefter Finanstilsynet skal påse overholdelsen af STS-forordningen.

Efter artikel 29 i STS-forordningen skal hvert medlemsland udpege en kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af forordningen. Efter artikel 30 skal hvert medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1- 5, har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde sine opgaver i henhold til denne forordning

Indsættelsen af forordningen i bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed.

Bestemmelsen gennemfører STS-forordningens artikel 29 og til dels artikel 30.

Til nr. 4 (§ 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

I medfør af § 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. straffes overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås, at § 26, ved indsættelse i § 190, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i § 26 vil være forvalteren af en alternativ investeringsfond.

Den strafbare overtrædelse vil bestå i, at en forvalter af en alternativ investeringsfond ikke handler i investorernes interesse og om nødvendigt træffe korrigerende foranstaltninger, hvis en alternativ investeringsfond er eksponeret mod en securitisering, der ikke længere opfylder kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 om securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 8 a, stk. 6, i lov om ejendomskreditselskaber)

Ejendomskreditselskaber skal i henhold til § 8 a, stk. 1, drive virksomheden i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Der er endvidere fastsat yderligere regler om god skik i bekendtgørelse nr. 332 af 7. april 2016 om god skik for boligkredit, hvor der bl.a. er regler om markedsføring og rådgivning. Der findes dog ikke regler for ejendomskreditselskabers procedurer for udvikling og distribution af produkter.

Det foreslås, at der i § 8 a indsættes et nyt stk. 6, hvorefter Finanstilsynet vil blive bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som et ejendomskreditselskab skal træffe for at have effektive procedurer for udvikling og distribution af produkter.

Bestemmelsen er ny og vil skulle anvendes til at implementere krav til virksomhedernes produktudvikling og distribution fra retningslinjer udstedt af den europæiske banktilsynsmyndighed (EBA) (EBA-GL-2015-18 Retningslinjer for produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter).

EBA's retningslinjer om produktudvikling og produktdistribution er allerede gennemført for penge- og realkreditinstitutter, jf. bekendtgørelse nr. 1235 af 24. november 2017 om produktgodkendelsesprocedurer for detailbankprodukter. Ved udmøntningen af den foreslåede bestemmelse forventes det, at den gældende bekendtgørelse vil blive ændret, så den fremover også vil omfatte ejendomskreditselskaber.

Det vil betyde, at der vil blive fastsat krav om, at ejendomskreditselskaber skal have interne procedurer som sikrer, at der er forretningsgange for udvikling af produkter. Der vil også blive fastsat krav om, at den relevante målgruppe for produktet skal identificeres, og at produktet skal være hensigtsmæssigt for den identificerede målgruppes interesser, formål og karakteristika, som bl.a. skal fastslås ved at teste produktet. Endvidere vil der blive fastsat krav til, at der skal ske en løbende overvågning af markedsførte produkter for at sikre, at produktet fortsat er hensigtsmæssigt for den identificerede målgruppe. Endelig skal de foranstaltninger, som træffes eller udføres, kunne dokumenteres over for Finanstilsynet.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 6 er nødvendig for at kunne skabe ensartet regulering for de virksomheder, der udvikler og distribuerer boliglån.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 2, nr. 16-18 i lov om betalingskonti)

§ 2 i lov om betalingskonti indeholder lovens definitioner. Definitionerne stammer fra Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (herefter benævnt betalingskontodirektivet).

Det foreslås, at der indsættes tre yderligere definitioner fra betalingskontodirektivet. Herved sikres det, at disse definitioner fremgår af lov om betalingskonti og ikke som hidtil alene af betalingskontodirektivet.

Det foreslås, at der i § 2, nr. 16 indsættes en definition af gebyrer. Gebyrer defineres som alle de eventuelle omkostninger og strafafgifter, forbrugeren skal betale betalingstjenesteudbyderen for eller vedrørende de tjenester, der er knyttet til en betalingskonto. Den foreslåede definition af gebyrer følger definitionen i artikel 2, nr. 15, i betalingskontodirektivet.

Det foreslås endvidere, at der i § 2, nr. 17, indsættes en definition af indlånsrentesats. Ved indlånsrentesats forstås enhver rentesats, der betales til forbrugeren i forbindelse med midler på en betalingskonto. Indlånsrentesats er i betalingskontodirektivet benævnt som kreditrentesats, men betegnelsen indlånsrentesats er bedre overensstemmende med sædvanlig dansk sprogbrug, og fremgår allerede af lov om betalingskonti § 5, stk. 3, nr. 5. Den foreslåede definition af indlånsrentesats følger ordlydmæssigt definitionen af kreditrentesats i artikel 2, nr. 16, i betalingskontodirektivet.

Det foreslås, at der i § 2, nr. 18, indsættes en definition af overtræk. Ved overtræk forstås et stiltiende accepteret overtræk, hvorved en betalingstjenesteudbyder stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerenes betalingskonto eller den aftalte kassekredit. Rentesatsen for overtræk indgår bl.a. indgår som en af minimumsoplysningerne i gebyropgørelsen, jf. lov

om betalingskonti § 5, stk. 3, nr. 4. Den foreslåede definition af overtræk er i overensstemmelse med artikel 2, nr. 26, i betalingskontodirektivet.

Ændringerne vil ikke medføre materielle ændringer, men vil bidrage til forståelsen af loven.

Til nr. 2 (§ 26, stk. 2, i lov nr. 375 af 27. april 2016 om betalingskonti)

Det følger af den gældende § 26, stk. 2, at erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af §§ 3 og 5 og § 6, stk. 1 og 2.

§ 3 i lov om betalingskonti vedrører en forpligtelse for udbydere af betalingskonti til at udlevere et gebyroplysningsdokument. § 5 vedrører udlevering af en gebyropgørelse over påløbne gebyrer inden for det seneste år, mens § 6, stk. 1 og 2 vedrører brugen af repræsentative tjenesteydelser.

Bemyndigelsen i § 26, stk. 2, er udnyttet med bekendtgørelse 760 af 30. maj 2018 til at sætte § 3 og § 6, stk. 1 og 2 i kraft fra den 31. oktober 2018. Bemyndigelsen i § 26, stk. 2, indeholder imidlertid ikke i dag hjemmel til at fastsætte forskellige ikrafttrædelsestidspunkter for de nævnte bestemmelser.

Det foreslås derfor, at § 26, stk. 2, præciseres ved indsættelse af et 2. pkt. i stk. 2, hvorefter erhvervsministeren vil kunne fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Ændringsforslaget indsættes med henblik på, at ministeren vil kunne udnytte adgangen til efter artikel 29, stk. 2, litra d, i betalingskontodirektivet (direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014) at udsætte ikrafttrædelsen af § 5 i lov om betalingskonti om en gebyropgørelse. Artikel 29, stk. 2, litra d, gør det muligt for medlemsstater, hvor der allerede findes et sidestykke til en gebyropgørelse på nationalt plan, at vælge at indarbejde det fælles format og det fælles symbol herfor senest 18 måneder efter ikrafttrædelsen af forordningen om harmoniserede betegnelser for repræsentative tjenester.

Den foreslåede bestemmelse vil blive anvendt til at fastsætte, at § 5 i lov om betalingskonti om en gebyropgørelse skal træde i kraft den 1. januar 2019.

Til § 9

Til § 10

Til nr. 1 (§ 24, stk. 3 og 4, i lov nr. 268 af 15. marts 2014)

Reglerne for udpegning af SIFI'er på Færøerne og Grønland er sat i kraft ved anordning nr. 693 af 22. maj 2015 for Færøerne og anordning nr. 1688 af 16. december 2015 for Grønland. Disse kongelige anordninger er en implementering af lov nr. 268 af 25. marts 2014 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love.

I forbindelse med ikrafttrædelsen af lov nr. 268 af 25. marts 2014 i Danmark, blev det ved anordningshjemler i lovens § 24, stk. 1 og 2, gjort muligt at sætte loven i kraft for Færøerne og Grønland. Disse anordningshjemler kan kun benyttes én gang til at sætte loven i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelig anordning, hvilket er sket.

Det ønskes, at der skabes mulighed for at kunne tilpasse kriterierne for SIFI-udpegning på Færøerne og Grønland.

En sådan ændring kræver, at de gældende kongelige anordninger for Færøerne og Grønland ændres. For at kunne ændre anordningerne er det nødvendigt, etablere nye anordningshjemler i lov nr. 268 af 25. marts 2014.

Det foreslås derfor, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 24 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, hvorefter der én gang ved kongelig anordning kan foretages ændringer af § 1, nr. 129, i lov nr. 268 af 25. marts 2014, som sat i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås tilsvarende, at der indsættes et nyt stk. 4 i § 24 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, hvorefter der én gang ved kongelig anordning kan foretages ændringer af § 1, nr. 129, i lov nr. 268 af 25. marts 2014, som sat i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Med etableringen af de nye anordningshjemler i stk. 3 og 4, vil det blive muligt at foretage ændringer i de gældende kongelige anordninger for Færøerne og Grønland, så kriterierne for udpegning af SIFI'er på Færøerne og Grønland kan tilpasses.

De foreslåede stk. 3 og 4 er af ren lovteknisk karakter.

Til § 11

Bestemmelsen i § 2, nr. 9, i lov nr. 532 af 29. april 2015 nyaffatter § 195, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen er dog endnu ikke sat i kraft.

§ 2, nr. 9, fastsætter at finansielle virksomheders års- og halvårsrapporter skal indsendes til Erhvervsstyrelsen. Bestemmelsen blev ved affattelsen formuleret ud fra den dagældende forudsætning, at alle finansielle virksomheder har pligt til at udarbejde halvårsrapporter, og at reglerne om indsendelse af halvårsrapporter dermed skulle gælde for alle finansielle virksomheder omfattet af loven.

Rapport om eftersyn af den finansielle regulering fra marts 2018 indeholder en anbefaling om, at kravet om, at unoterede forsikringsvirksomheder skal udarbejde halvårsrapporter, ophæves, så disse

virksomheder ikke længere er forpligtet til at udarbejde og offentliggøre halvårsrapporter. Denne anbefaling gennemføres ved at ændre bekendtgørelse nr. 688 af 1. juni 2016 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, således at unoterede forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser undtages fra bekendtgørelsens krav om at skulle udarbejde halvårsrapporter. Ændringen af bekendtgørelsen skal træde i kraft 1. januar 2019.

Som følge af at unoterede forsikringsselskaber og pensionskasser skal undtages fra pligten til at udarbejde halvårsrapporter, er det hensigtsmæssigt at præcisere den nyaffattelse af § 195, stk. 1, der blev vedtaget med § 2, nr. 9, i lov nr. 532 af 29. april 2015, men endnu ikke er sat i kraft.

Det foreslås derfor, at § 2, nr. 9, i lov 532 af 29. april 2015 præciseres, så det kommer til at fremgå, at det alene er de virksomheder, der har pligt til at udarbejde halvårsrapporter, der skal indsende sådanne til Erhvervsstyrelsen.

Med den foreslåede ændring af § 2, nr. 9, i lov 532 af 29. april 2015 vil det, når § 2, nr. 9, i lov 532 af 29. april 2015 sættes i kraft, komme til at følge af § 195, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at det alene er de virksomheder, der har pligt til at udarbejde halvårsrapporter, der skal indsende sådanne til Erhvervsstyrelsen.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 5, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Det foreslås at ændre navnet på afdelingen for fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde fra *fondsmæglerselskabsafdelingen* til *investerings- og forvaltningsafdelingen*. Formålet med ændringen er at tydeliggøre, hvilke typer af selskaber, afdelingen omfatter, og har i øvrigt ingen indholdsmæssig betydning.

Til nr. 2 (§ 5, stk. 4, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Det foreslås at ændre navnet på afdelingen for fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde fra *fondsmæglerselskabsafdelingen* til *investerings- og forvaltningsafdelingen*. Formålet med ændringen er at tydeliggøre, hvilke typer af selskaber, afdelingen omfatter, og har i øvrigt ingen indholdsmæssig betydning.

Til nr. 3 (§ 6, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Det foreslås at ændre navnet på afdelingen for fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde fra *fondsmæglerselskabsafdelingerne* til *investerings- og forvaltningsafdelingerne*. Formålet med ændringen er at tydeliggøre, hvilke typer af selskaber, afdelingen omfatter, og har i øvrigt ingen indholdsmæssig betydning.

Til nr. 4 (§ 7 a, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Det foreslås at ændre principperne for bidragsmodellen således, at modellen i højere grad tager udgangspunkt selskabernes forretningsmodeller og risici. Det sker ved en ændring af fordelingsnøglen beregnet ud fra dækkede kontante midler og dækkede værdipapirer til fremover at blive beregnet som

et fast bidrag samt et variabelt bidrag, der fastsættes ud fra selskabernes relative størrelse og forretningsomfang. De nærmere parametre for beregningen af det variable bidrag fastsættes i bekendtgørelse om en indskyder- og investorgarantiordning. Ændringen vil give en mere retvisende fordeling mellem selskaberne, og vil i højere grad sikre, at modellen fremadrettet kan tilpasses ændringer i sektorens forretningsmodeller.

Afdelingens formue skal udgøre mindst 10 mio. kr., og den består i dag af 25 pct. kontante midler og 75 pct. indeståelser fra medlemmerne. Det foreslås, at formuen fremadrettet skal bestå 100 pct. af indeståelser. Det vil mindske likviditetspåvirkningen i det enkelte selskab, og samtidig lette administrationen. Afdelingen har i dag en overdækning på 2,6 mio. kr. som likviditetsberedskab, samt mulighed for optagelse af lån i Garantiformuens andre afdelinger i tilfælde af en udbetalingsituation. Det vurderes således ikke at have negativ indvirkning på afdelingens mulighed for at opfylde sine forpligtelser. Opgørelsen af afdelingens minimumsformue på 10 mio. kr. påvirkes ikke af afdelingens likvide formue på 2,6 mio. kr.

Afdelingens administrationsomkostninger til Finansiell Stabilitet vil blive betalt via afdelingens likvide formue. Såfremt administrationsomkostningerne ikke længere kan dækkes herigennem vil Finansiell Stabilitet opkræve gebyr fra de bidragspligtige selskaber til dækning af afdelingens administrationsomkostninger. Fordelingen heraf mellem selskaberne vil følge principperne i bidragsmodellen.

Til nr. 5 (§ 10 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Det foreslås at ændre navnet på afdelingen for fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde fra *fondsmæglerselskabsafdelingen* til *investerings- og forvaltningsafdelingen*. Formålet med ændringen er at tydeliggøre, hvilke typer af selskaber, afdelingen omfatter, og har i øvrigt ingen indholdsmæssig betydning.

Til nr. 6 (§ 21, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Det foreslås at ændre navnet på afdelingen for fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde fra *fondsmæglerselskabsafdelingen* til *investerings- og forvaltningsafdelingen*. Formålet med ændringen er at tydeliggøre, hvilke typer af selskaber, afdelingen omfatter, og har i øvrigt ingen indholdsmæssig betydning.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 117 b i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed)

Der eksisterer ikke i dag en forpligtelse for færøske pengeinstitutter til at udlevere oplysninger til brug for Det Færøske Risikoråd.

Det foreslås, at der indsættes en § 117 b i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed. Med bestemmelsen foreslås det, at et pengeinstitut på anmodning fra Det Færøiske Risikoråd skal udlevere relevante oplysninger, som rådet vurderer er nødvendige for, at rådet kan udføre sine opgaver.

Det tilsigtes med bestemmelsen, at Det Færøske Risikoråd får adgang til at indhente de relevante oplysninger fra de færøske pengeinstitutter, der er nødvendige til brug varetagelsen af Det Færøske Risikoråds arbejde med at identificere og overvåge af de systemiske finansielle risici på Færøerne.

Med bestemmelsen vil en videregivelse af fortrolige oplysninger fra et færøsk pengeinstitut til Det Færøske Risikoråd, der sker i henhold til den foreslåede § 117, anses for berettiget. En sådan videregivelse vil derfor ikke indebære en overtrædelse af tavshedspligten i § 117, stk. 1, i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 2 (§ 373, stk. 2, i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed)

I medfør af § 373, stk. 2, i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed straffes overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven med bøde.

Det foreslås, at § 117 b, ved indsættelse i § 373, stk. 2, straffes med bøde.

Ansvarssubjektet i § 117 b vil være det færøske pengeinstitut, der ikke på anmodning fra Det Færøske Risikoråd, udleverer de relevante oplysninger, til brug for Det Færøske Risikoråd.

Den strafbare overtrædelse vil bestå i, at et færøsk pengeinstitut ikke udleverer de påkrævede oplysninger.

Til § 14

Forslagets § 14 angiver lovforslagets ikrafttrædelse.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2019, jf. dog *stk. 2-4*.

Det foreslås med *stk. 2*, at § 1, nr. 13, § 2 og § 14, stk. 3, træder i kraft den 21. juli 2019. De nævnte bestemmelser er en konsekvens af prospektforordningen, der afløser prospektdirektivet. Prospektforordningens træder i kraft den 21. juli 2019.

Det foreslås med *stk. 3*, at eventuelle tillæg til prospekter, der er godkendt af Finanstilsynet inden den 21. juli 2019, skal udarbejdes efter reglerne om tillæg og opfyldte kravene til tillæg i prospektforordningen. Den foreslåede overgangsbestemmelse sikrer, at der er klarhed over, hvilke regler der gælder for eventuelle tillæg til prospekter, der er godkendt inden den 21. juli 2019, som der efter den 21. juli 2019 skal udarbejdes et tillæg til.

Det foreslås i *stk. 4*, at Erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 13 for Færøerne.

Til § 15

Forslagets § 15 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at §§1-12 ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslaget kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslaget kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.